

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง
ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ตอนต้น

อมิตรา อินทร์พิมพ์

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กรกฎาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูด
ภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

กรกฎาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

THE DEVELOPMENT OF ACTIVITY-BASED LEARNING MANAGEMENT TO ENHANCE
LISTENING AND SPEAKING SKILLS IN THE CHINESE LANGUAGE AND LEARNING
ATTITUDES OF LOWER ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

July 2025

Copyright 2025 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูด
ภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ของ อมิตรา อินทร์พิมพ์

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... ประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
(ดร. สุพรทิพย์ ธนภัทรโชติวัต)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่งทิวา กองสอน)

..... อาจารย์บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสันต์ สรรพสุข)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร. รักษิต สุทธิพงษ์)

- เรื่อง:** การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูด ภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
- ผู้ศึกษาค้นคว้า:** อมิตรา อินทร์พิมพ์, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2568
- อาจารย์ที่ปรึกษา:** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่งทิวา กองสอน
- คำสำคัญ:** การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน, เจตคติ, ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด, ภาษาจีน

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน และ 3) เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนวิชาชุมนุมภาษาจีนชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป. 1 – 3) ของโรงเรียนรัตนันต์ธร อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น จำนวนทั้งหมด 21 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) โดยได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วย การจัดการเรียนรู้ 5 แผน การจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง 2) แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น และ 3) แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิตินอนพาราเมตริก (Nonparametric Statistics) ใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon signed – rank test ผลการวิจัยพบว่า 1) คุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, $SD. = 0.31$) 2) ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียนด้วยการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.44$, $SD. = 0.53$)

Title: THE DEVELOPMENT OF ACTIVITY-BASED LEARNING MANAGEMENT TO ENHANCE LISTENING AND SPEAKING SKILLS IN THE CHINESE LANGUAGE AND LEARNING ATTITUDES OF LOWER ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS

Author: Amittra Inpim, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2025

Advisor: Assistant Professor Doctor Rungtiwa Kongson

Keywords: Activity-based learning Attitude Listening skills Speaking skills Chinese language

ABSTRACT

This research aims to 1) create and evaluate the quality of an activity-based learning approach designed to develop listening and speaking skills in the Chinese language for lower elementary students. 2) Compare students' listening and speaking skills in Chinese before and after participating in the activity-based learning approach. 3) Study the attitudes of students towards the activity-based learning approach. The sample group of this research was 21 lower elementary students (Grades 1-3) from Ratchut School, Ban Phai District, Khon Kaen Province, during the second semester of the 2024 academic year. They were selected using purposive sampling. The research instruments included 1) lesson plans based on activity-based learning, focusing on the Chinese language club activities related to Chinese culture, comprising 5 units, 5 lesson plans, and 20 hours of instruction. 2) a test to measure listening and speaking skills in Chinese for lower elementary students. and 3) a questionnaire to assess the attitudes of lower elementary students towards activity-based learning. The statistical methods used for data analysis included the mean, standard deviation, and nonparametric statistics using the Wilcoxon signed-rank test. The research results found that: 1) the quality of activity-based learning management for developing listening and speaking skills in Chinese, was at the highest level of appropriateness ($\bar{X} = 4.80$, $SD = 0.31$) 2) students' listening and speaking skills in Chinese significantly improved after learning through activity-based learning management at a significance level at the .05 and 3) the attitude of students toward activity-based learning management was at a high level ($\bar{X} = 4.44$, $SD = 0.53$).

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาตอนต้นฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะความกรุณาของท่านอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิวา กองสอน ท่านได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา แนะนำ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ทั้งยังให้การสนับสนุนให้กำลังใจและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัย มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง อีกทั้งขอขอบพระคุณ ดร.สุพรทิพย์ ธน ภัทรโชติวัต ประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสันต์ สรรพสุข กรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและชี้แนะ จุดบกพร่องของงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อนำมาปรับแก้ไขให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งต่อ นายเกษมสิงห์ เฟื่องฟู ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียน บ้านโนนเมือง นางสาวเยาวลักษณ์ ลพพันทอง ครูชำนาญการ โรงเรียนน้ำพองศึกษา และผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร. ภูริ วงศ์วิเชียร หัวหน้าภาควิชาการศึกษา คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิต พัฒนศิลป์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือ รวมทั้งให้ คำแนะนำในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ขอขอบพระคุณ นักเรียน คณะครู และผู้บริหารโรงเรียนรัตนฉัตรบ้านไผ่ ที่ให้ความอนุเคราะห์และความร่วมมือในการจัดเก็บข้อมูล

ท้ายที่สุด ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ นายคำภีร์ อินทร์พิมพ์ นางนิตดา ชินดร นางสาวรจนา อินทร์พิมพ์ และนายจักรพงษ์ เฟื่องฟู สมาชิกในครอบครัวที่ให้การสนับสนุนและให้ กำลังใจอันสำคัญในทุกช่วงเวลา จนประสบความสำเร็จในการศึกษาระดับมหาบัณฑิตในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอโน้มกราบบูชาเป็นเครื่องสักการะแด่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่เคารพนับถือ รวมถึงบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ผู้ซึ่งได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และชี้แนะ แนวทางชีวิตแก่ข้าพเจ้าจนก้าวมาถึงจุดนี้ได้อย่างมีเกียรติ ข้าพเจ้ารู้สึกสำนึกในพระคุณของทุก ท่านอย่างหาที่สุดมิได้ และขอโน้มใจแสดงความขอบคุณจากส่วนลึกของหัวใจ ข้าพเจ้าจะนำองค์ ความรู้เหล่านี้ไปใช้พัฒนาและส่งเสริมเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ พร้อมที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคตต่อไป

อมิตรา อินทร์พิมพ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	13
บทที่ 2.....	14
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	16
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	31
การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน.....	39
ทฤษฎีหลักการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน.....	59
ทักษะการฟัง.....	72

ทักษะการพูด	83
เจตคติ	95
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	108
กรอบแนวคิดการวิจัย	114
บทที่ 3.....	117
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	117
เครื่องมือในการวิจัย.....	117
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	118
แบบแผนการวิจัย	130
การดำเนินการวิจัย	130
การวิเคราะห์ข้อมูล	131
บทที่ 4	132
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	132
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	132
บทที่ 5.....	138
สรุปผลการวิจัย	139
อภิปรายผลการวิจัย	139
ข้อเสนอแนะ.....	167
บรรณานุกรม	307
บรรณานุกรม	9
ประวัติผู้วิจัย	10

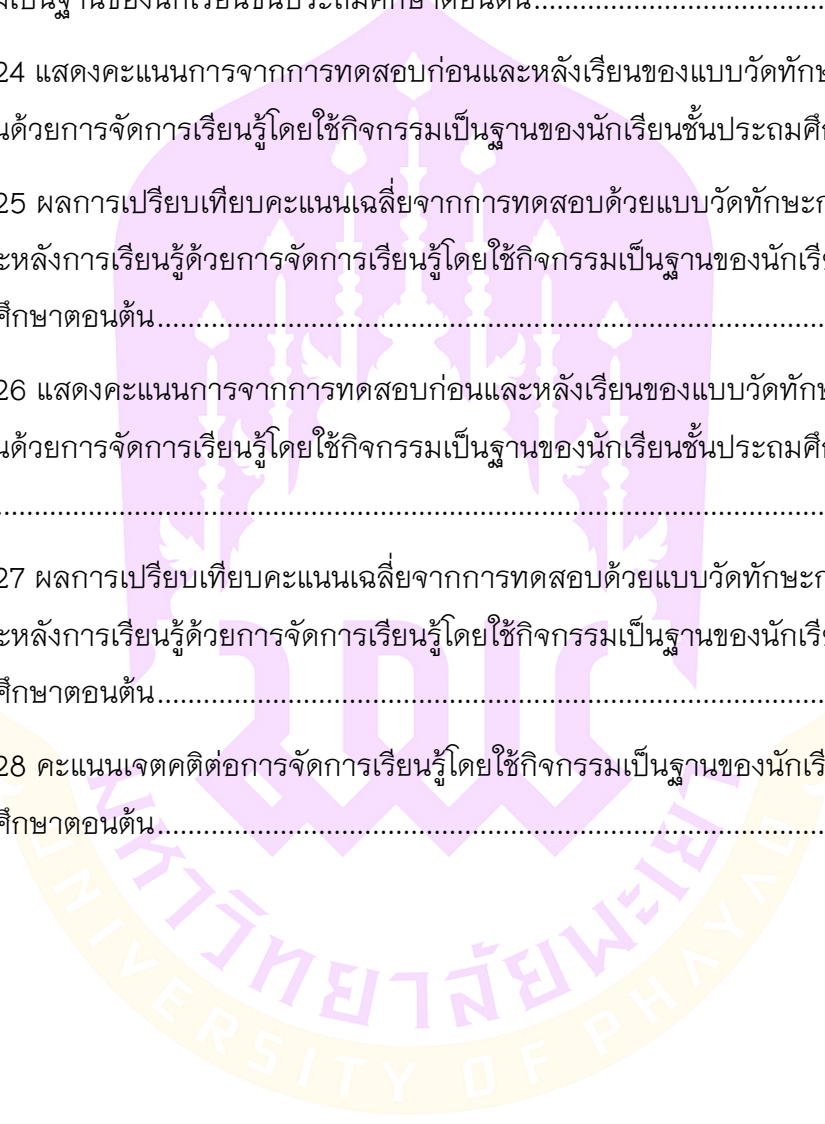
สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ.....	21
ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ.....	26
ตาราง 3 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่าง ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม.....	29
ตาราง 4 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟังตามกรอบแนวคิดของ Zhao, et al., (2014).....	81
ตาราง 5 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนการพูด (10 คะแนน)	92
ตาราง 6 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ตามกรอบแนวคิดของ Tyler (1986).....	94
ตาราง 7 แสดงโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน.....	120
ตาราง 8 แสดงแบบแผนการวิจัย.....	130
ตาราง 9 สรุปผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง วัฒนธรรมจีน.....	132
ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียน ประถมศึกษาตอนต้น.....	134
ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียน ประถมศึกษาตอนต้น.....	134

ตาราง 12 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	135
ตาราง 13 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีน	249
ตาราง 14 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง วัฒนธรรมชาจีน	252
ตาราง 15 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง วัฒนธรรมอาหารจีน	255
ตาราง 16 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายของจีน	258
ตาราง 17 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน	261
ตาราง 18 สรุปผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน	264
ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับทักษะการเรียนรู้ที่ต้องการวัดของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น	265
ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น	275
ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น	277

ตาราง 22 ผลตรวจวัดความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับด้านองค์ประกอบ เจตคติของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับ ชั้นประถมศึกษาตอนต้น.....	279
ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น.....	281
ตาราง 24 แสดงคะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะ การฟัง ภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น.....	284
ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ก่อนและหลังการเรียนรู้อด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียน ประถมศึกษาตอนต้น.....	285
ตาราง 26 แสดงคะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะ การพูด ภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น	286
ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนและหลังการเรียนรู้อด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียน ประถมศึกษาตอนต้น.....	287
ตาราง 28 คะแนนเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาตอนต้น.....	288

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning).....	64
ภาพ 2 กรวยแห่งการเรียนรู้ตามทฤษฎีการจดจำของ Edgar Dale.....	66
ภาพ 3 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย	116
ภาพ 4 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมการแนะนำตัวและการทักทายของจีน.....	291
ภาพ 5 คุณครูใช้บัตรภาพคำศัพท์นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนให้นักเรียน.....	291
ภาพ 6 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกม จก ซิบ หยิบ บอก”	292
ภาพ 7 นักเรียนฝึกพูดสนทนาประโยคการแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน.....	293
ภาพ 8 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (Role-play).....	293
ภาพ 9 ตัวอย่างใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน	294
ภาพ 10 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมชาจีน.....	294
ภาพ 11 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกม จับ ติด แปะ”	295
ภาพ 12 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมสถานการณ์จำลอง	296
ภาพ 13 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมอาหารจีน.....	297
ภาพ 14 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกม ฟังปุ๊บวาดปั๊บ”	297
ภาพ 15 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “พูดโต้ตอบสนทนาเป็นกลุ่มในร้านอาหารจีน”	298
ภาพ 16 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายของจีน	299
ภาพ 17 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกมผักกาดขาว 白菜游戏”	300
ภาพ 18 นักเรียนฝึกพูดประโยคสนทนาการเกี่ยวกับการแต่งกายของจีนเป็นภาษาจีน.....	301
ภาพ 19 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การแต่งกายของจีน	301
ภาพ 20 นักเรียนทำใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน	302
ภาพ 21 ตัวอย่างใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน.....	302

ภาพ 22 กิจกรรมฟังและตอบคำถามจากเพลง “Kung Fu Fighting 功夫熊猫”	302
ภาพ 23 สื่อประกอบการจัดกิจกรรมวัฒนธรรมจีน.....	303
ภาพ 24 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “บิงโกคำศัพท์ Bingo”	303
ภาพ 25 นักเรียนฝึกปฏิบัติการทำท่าหมัดกังฟูในศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน.....	304
ภาพ 26 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมสถานการณ์จำลอง.....	305
ภาพ 27 กิจกรรมดูคลิปวีดีโอและตอบคำถาม	306
ภาพ 28 ตัวอย่างใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน.....	306

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศจีนมีบทบาททางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในบริษัทของเศรษฐกิจโลก และคาดว่าในอีก 20 - 30 ปีข้างหน้า หากเศรษฐกิจของประเทศจีนยังขยายตัวในระดับสูง เหมือนกับที่เคยเป็นมา จะทำให้ประเทศจีนกลายเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดของโลก (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2557) ซึ่งส่งผลให้ภาษาจีนกลายเป็นภาษาที่ 3 ที่ผู้คนทั่วโลกรวมถึงคนไทยเลือกเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาจีนกลาง (Mandarin language) ซึ่งเป็นภาษาราชการของประเทศจีน และเป็น 1 ใน 6 ภาษาราชการขององค์การสหประชาชาติ และในปัจจุบันมีผู้ใช้มากกว่า 800 ล้านคนทั่วโลก (Robert S. Ramsey, 1987) จึงนับเป็นภาษาที่มีผู้คนใช้สื่อสารมากเป็นอันดับ 1 ของโลก ประกอบกับสาธารณรัฐประชาชนจีนถูกมองว่าเป็นชาติมหาอำนาจที่น่าจับตา เนื่องจากได้ขึ้นแท่นเป็นประเทศที่เศรษฐกิจมีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ของโลก (ชกานต์ อานันท์ไทย, 2563) ทั้งนี้จากผลการสำรวจของกรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยปี 2567 พบว่า สถิติของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นอันดับที่ 1 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 27.75 จากสัปดาห์ก่อนหน้า โดยช่วงวันที่ 8-14 มกราคม 2567 นักท่องเที่ยวจากประเทศจีนเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยมากที่สุดจำนวน 104,570 คน (Thai PBS, 2567) ซึ่งในอนาคตมีแนวโน้มที่ชาวจีนจะหลั่งไหลเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยมากขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ อาทิเช่น นักเรียนนักศึกษา นักธุรกิจ นักท่องเที่ยว เป็นต้น ปัจจัยข้างต้นส่งผลให้เกิดความคล่องตัวทางเศรษฐกิจของไทยเป็นอย่างมาก ในอนาคตการที่คนไทยมีทักษะในการใช้ภาษาจีนจะช่วยให้การติดต่อสื่อสาร การสร้างความร่วมมือและการเจรจาต่อรองเป็นไปได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ, 2561) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้กับนักเรียนไทยจึงเปรียบเสมือนการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากรของชาติที่จะเข้าสู่การแข่งขันในตลาดแรงงาน เนื่องจากองค์กรส่วนใหญ่ต้องการพนักงานที่มีทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีนกลางได้เพิ่มสูงขึ้นถึง 35% (Sirirat Soonsakul, 2563)

สำหรับประเทศไทยนั้น การเรียนการสอนวิชาภาษาจีนในอดีตมักมีเป้าประสงค์เพื่อถ่ายทอดวัฒนธรรมและภาษาจีนให้ลูกหลานชาวจีนโพ้นทะเล มิให้หลงลืมรากเหง้าของตนเอง และภาษาจีนที่ใช้สอนนั้นเป็นภาษาจีนท้องถิ่นมิใช่ภาษาจีนกลางอย่างเช่นในปัจจุบัน (กิตตินันท์ วัฒนธิตกุล, 2567) ต่อมาในปีพ.ศ.2559 กระทรวงศึกษาธิการ

ได้ผลักดันแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ.2549–2553) ซึ่งเป็นแผนดำเนินการ 5 ปีขึ้น แผนยุทธศาสตร์นี้มีเป้าหมายการพัฒนาดังนี้ 1) จัดการเรียนการสอนภาษาจีนในทุกระดับชั้นของการศึกษาในประเทศไทย 2) นักเรียนนักศึกษาที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาจีนได้รับการพัฒนาให้มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเฉพาะทาง 3) ประชากรวัยแรงงานได้เรียนภาษาจีนและใช้สื่อสารในการประกอบอาชีพ การพัฒนาคนไทยให้รู้ภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับและมีชาวจีนกระจายอยู่ทั่วโลก ก็จะช่วยเปิดโอกาสในการสื่อสารเชื่อมโยง เรียนรู้ และแลกเปลี่ยนกับประเทศต่าง ๆ ได้มากขึ้น ตลอดจนเป็นพลังสำคัญในการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมจัดตั้งศูนย์ทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนให้มีความเป็นสากลมากขึ้น เพื่อรับรองคุณภาพทักษะและสมรรถนะการใช้ภาษาจีนในประเทศไทย (สำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย, 2558)

การเรียนภาษาจีนมีจุดมุ่งหมายในการสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารกับชาวจีนหรือผู้คนที่ใช้ภาษาจีนด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น การทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษาการท่องเที่ยว การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน การกระชับความสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม (กมลวรรณ สาดศิลป์, ปวีณา สาธา, & นันทิวรรณ อินทาดกรวด, 2562) อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้น เมื่อกระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เพิ่มการเรียนรู้อาษาต่างประเทศมากยิ่งขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงที่มีผลมาจากเสรีนิยมทางการค้าและการพัฒนาเทคโนโลยี อย่างรวดเร็ว (สายสุนีย์ สิงหเวียง, 2561) โดยโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งโรงเรียนของรัฐและเอกชนได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติม ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อสร้างสังคมฐานเศรษฐกิจที่อาศัยภาษาจีนเป็นเครื่องมือของการสื่อสาร (กัญยารัตน์ พลอยศิริกูริช, 2563) แม้ว่าสถานศึกษาส่วนใหญ่มีการสอนภาษาจีนแต่ภาษาจีนก็ยังไม่เป็นหลักสูตรโดยเฉพาะ มีเพียงรายวิชาเพิ่มเติมเท่านั้น ส่งผลให้การสอนภาษาจีนไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน (วรากร แซ่พุ่น และคณะ, 2560) ต่อมาทางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ปรับปรุงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เป็นมาตรฐานเดียวกันและเป็นไปตามมาตรฐานสากลของเจ้าของภาษา จึงได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการนำไปออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เหมาะสม

กับผู้เรียนและสภาพการเรียนรู้การสอนในโรงเรียน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2563) ซึ่งมีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ของครูในศตวรรษที่ 21 ว่าครูยุคใหม่ควรมีวิถีคิดหรือกระบวนการที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเรียนการสอนให้นักเรียนเรียนรู้แบบให้รู้จริง (Mastery Learning) และเน้นลงมือปฏิบัติ (Action Learning) เตรียมผู้เรียนไปเป็นคนที่ใช้ความรู้ (knowledge worker) และเป็นบุคคลพร้อมเรียนรู้ (learning person) และทักษะที่สำคัญที่สุดที่ครูต้องปลูกฝังให้เกิดกับผู้เรียน เพื่อให้เขาเป็นบุคคลที่มีทักษะ การปฏิบัติงานและทักษะความสำเร็จส่วนบุคคล (มารุต พัฒผล, 2562) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ของครูในศตวรรษที่ 21 เป็นการเปลี่ยนแปลงบทบาทครูจากผู้บรรยายมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ คณะครูร่วมกันออกแบบกิจกรรมในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้นักเรียนใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและเสนอแนะเครื่องมือการเข้าถึงองค์ความรู้ผ่านวิธีการต่าง ๆ ให้เข้าถึงความรู้ได้อย่างรวดเร็ว และกว้างขวาง นำความรู้ที่ได้มาแลกเปลี่ยนกับเพื่อนในห้องเรียน (สำนักบริหารงานกรมมัธยมศึกษาตอนปลาย, 2558) ดังนั้น ครูผู้สอนมีหน้าที่ในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการสอนใหม่ ๆ โดยแนวทางการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน การเรียนรู้แบบจริง และการเรียนรู้แบบการสอนให้น้อย เรียนรู้ให้มาก ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนนั้นได้เรียนรู้ด้วยตนเองเป็นส่วนมาก ครูผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเพื่อสร้างผู้เรียนให้เป็นพลเมืองที่มีความพร้อมในทักษะด้านต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ซึ่งเป็นสังคมที่ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและสารสนเทศ (ฐิตินันท์ ดาวศรี และคณะ, 2564)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning: ABL) เป็นวิธีการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ 2562) สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ (Learning by doing) ของ John Dewey เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะ พฤติกรรม สมรรถนะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ (John Dewey, 1963) อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ (Experiential Learning) ของ David Kolb ซึ่งระบุว่ากระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ต้องเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง การจะเข้าถึงความรู้อย่างแท้จริง ครูต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าไปมีประสบการณ์โดยตรง มุ่งเน้นการเรียนรู้ที่เด็กได้คิดเองทำเอง และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับชีวิตและการทำงานจริง (David A. Kolb (1984) อ้างใน อรุณฉัตร คุรุวาณิชย์ และชนัญญา น้อยสันเทียะ, 2562) ด้าน พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพรทิพย์ แข็งขัน (2551)

กล่าวว่าหลักการของการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง เน้นการใช้กิจกรรมที่มีความหมาย และเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ ผู้เรียนได้ลงมือทำจริงและมีประสบการณ์ตรง กิจกรรมต้องถูก ออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและได้รับการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ผ่านการทำกิจกรรม ที่มีจุดประสงค์ชัดเจน เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร การฟัง การพูดและการทำงานเป็นทีม ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน 1) ชำนาญ 2) ชำนาญกิจกรรม 3) ชำนาญปราชญ์และ 4) ชำนาญรูป ทั้งนี้ Steve Olusegun Bada and Steve Olusegun (2015) กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้แบบ ABL มีเป้าหมาย ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดผ่านกิจกรรมที่นักเรียนต้องทำงานร่วมกัน สื่อสาร แบ่งปันความคิดเห็น และแสดงออกถึงความคิด ของตนเอง กิจกรรมเหล่านี้ช่วยเสริมสร้าง ความมั่นใจในการพูดและการฟัง รวมถึงการทำงานเป็นทีมและการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ต้องการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีน ตามบริบทต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หรือการแสดงออก สามารถใช้ ภาษาจีนในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในวิถีชีวิตของชาวจีน และวัฒนธรรมจีน (กรกช ฉวีวรรณชล, 2564)

การพัฒนาทักษะการสื่อสารในระดับประถมศึกษาตอนต้นเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ อย่างยิ่ง เนื่องจากทักษะนี้เป็นรากฐานของการเรียนรู้ การพัฒนาความคิด และการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ Duhigg (2024) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าทักษะการสื่อสาร ไม่ได้เป็นเพียงการแลกเปลี่ยนข้อมูลเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทในการเชื่อมโยงความเข้าใจ ระหว่างบุคคลและช่วยทำให้เกิดความร่วมมือกันในสังคม อีกทั้ง กนิษฐา พวงไพบุลย์ (2562) อธิบายว่าช่วงวัยประถมศึกษาตอนต้นเป็นช่วงวัยที่เหมาะสมที่สุดในการพัฒนาทักษะทางภาษา หากเด็กได้รับการฝึกฝนอย่างเหมาะสมจะช่วยให้สามารถแสดงความคิด ความรู้สึก และ พัฒนาทักษะทางวิชาการได้อย่างมั่นใจ ซึ่งทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนมีความสำคัญต่อ การวางรากฐานด้านภาษาที่นำไปสู่ความสามารถในการสื่อสารในชีวิตจริง การฝึกฝนอย่าง ต่อเนื่องจะช่วยให้เด็กสามารถใช้ภาษาจีนได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ดังนั้น การส่งเสริม ทักษะการสื่อสารจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ การเข้าสังคม และการพัฒนาศักยภาพ ของนักเรียนในระยะยาว (อติเรก นวลศรี, 2561)

การศึกษาเจตคติของผู้เรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสาร เนื่องจากเจตคติส่งผลโดยตรงต่อแรงจูงใจ ความเชื่อมั่น และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการ เรียนรู้ภาษา (พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์, 2563) ผู้เรียนที่มีเจตคติเชิงบวกจะมีแนวโน้มเปิดรับภาษา ใหม่ ๆ ได้ดี กล่าวฟัง กล่าวพูด พร้อมฝึกฝนและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งผลให้สามารถ

พัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Liu & Chen, 2020) ในทางตรงกันข้าม เจตคติเชิงลบอาจเป็นอุปสรรคต่อการกล้าแสดงออกและการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ดังนั้น การศึกษาจนสามารถเข้าใจเจตคติของผู้เรียนจึงเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยให้ครูสามารถ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่จูงใจและส่งเสริมทักษะการฟังและทักษะการพูดในภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Wang, 2019)

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถ ในการฟังการพูดภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้วิจัยพบว่าการเรียนภาษาจีนหากเรียนรู้ ผ่าน “กิจกรรม” จะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนก่อให้เกิดทักษะหรือความชำนาญ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปตามลำดับของธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา ซึ่งวิธีการ เรียนรู้ดังกล่าว (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2552) มีความสอดคล้องกับการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม การเรียนการสอน เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติหรือการลงมือทำ เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และผู้สอนมากกว่าการฟังบรรยายเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะ การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน และไตร่ตรอง ความคิดต่อเนื้อหาที่เรียน เน้นการพัฒนาทักษะการคิดส่งเสริมให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ใหม่ กับความรู้เดิมจากการปฏิบัติและความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ อีกทั้งในการจัดการเรียน การสอนเชิงรุกผู้เรียน ต้องเปลี่ยนบทบาทของตนเองจากผู้รับความรู้ไปสู่การมีส่วนร่วมในการ สร้างความรู้ ในขณะที่ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดกระบวนการคิดขั้นสูง ผู้สอนต้องลดบทบาทการเป็นผู้ให้ความรู้ลง เป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกและบริหารจัดการเรียนการสอน โดยจากหลักการดังกล่าวการจัดการเรียนรู้ที่มีความ สอดคล้องและสามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning: ABL) (สำนักบริหารงาน การมัธยมศึกษาตอนปลาย, 2558) กล่าวคือ เป็นการช่วยสนับสนุนการเรียนรู้และการเปลี่ยน ห้องเรียนให้เป็นห้องที่มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหมาย โดยการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม จะนำไปสู่การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมจากการได้ทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่มุ่งเน้นความรับผิดชอบ การเรียนแบบมีส่วนร่วมและการเรียนรู้ด้วยตนเอง รูปแบบการเรียน การสอนส่วนใหญ่มักทำในการตั้งค่าสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ด้วยตัวเองหรือศูนย์กลาง ในการเข้าถึงตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ (David Horsburgh), 1944 อ้างใน สุทัศน์ เอกา, 2562) กล่าวคือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเกิดขึ้นจากการปฏิบัติลงมือทำผ่านกิจกรรม จากการเคลื่อนไหวมากกว่าการเรียนแบบรับป้อนข้อมูลอยู่ฝ่ายเดียว หากว่าผู้เรียนได้มีโอกาส

ได้สำรวจจากการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมจะส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขและความเพลิดเพลินในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนซึ่งสอดคล้องกับ Charles C. Bonwell and James A. Eison (1991) อ้างใน จุฑามณี อินทร์อุริศ, (2564) กล่าวว่า เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ผสมผสานข้อมูลความรู้จากแหล่งต่าง ๆ หรือจากการลงมือทำกิจกรรม ผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกิดความคิดรวบยอดจนสามารถสร้างองค์ความรู้ โดยวิธีการข้างต้นเป็นการช่วยพัฒนาศักยภาพทางด้านสติปัญญา และทักษะการคิดคำนวณขั้นสูง นอกจากนี้ ศศิธร ลิขจันทร์พร (2556) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่ได้รับจากการจัดสภาพแวดล้อมไว้เหมาะสม จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง จากการสำรวจ ทดลอง และการสร้างสรรค์ผลงานร่วมกับผู้อื่น จนผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ มีความสุขและความเพลิดเพลินในสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ (นรินทร์ เจริญพันธ์, 2558) โดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานสำหรับครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการดังนี้ 1) มุ่งเน้นการฝึกอบรมควบคู่ไปกับการจัดการเรียนรู้ของครูปกติ โดยใช้โรงเรียนเป็นสถานที่หลักในการฝึกอบรม ก่อให้เกิดประโยชน์กับครูและนักเรียนอย่างยั่งยืน 2) กระบวนการฝึกอบรมมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติจริง การถอดบทเรียนและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันทั้งผู้ให้การฝึกอบรมและผู้เข้ารับการฝึกอบรม 3) การประเมินผลมุ่งเน้นการประเมินตามสภาพจริงและสามารถนำผลการประเมินมาปรับปรุงและพัฒนาครูผู้เข้ารับการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง (มารุต พัฒผล, 2562)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญว่าปัญหาดังกล่าวควรได้รับการแก้ไขในการจัดการเรียนรู้ จึงต้องดำเนินการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน(Activity Based Learning: ABL) ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยมีการคำนึงถึงเจตคติของผู้เรียนร่วมด้วย เนื่องจากเจตคติสามารถส่งผลต่อแรงจูงใจและผลการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกทั้งเพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีบทบาทในการค้นคว้าผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตัวเอง ผู้เรียนสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไปประยุกต์ใช้ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าและสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตัวเองได้อย่างสุดความสามารถ เป็นการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนให้เป็นไปตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ เป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะภาษาจีนด้านอื่น ๆ และเป็นการสร้างพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป อีกทั้งเพื่อเป็นแนวทางในพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาต่างประเทศระดับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่จะพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดของนักเรียน มีลักษณะอย่างไร
2. ทักษะการฟังและทักษะการพูดของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนผ่านการเรียนรู้ แบบกิจกรรมเป็นฐานหรือไม่ อย่างไร
3. นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น อยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. สร้างและหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน และเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น
3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนวิชาชุมนุมภาษาจีนชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป. 1 – 3) ของโรงเรียนเอกชนในพื้นที่อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 2 โรงเรียน โดยมีจำนวนผู้เรียนเท่ากับ 44 คน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนวิชาชุมนุมภาษาจีนชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป. 1 – 3) ของโรงเรียนรัตนฉัตร อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวนทั้งหมด 21 คน

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) โดยได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection)

3. เนื้อหาที่จะใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วย แผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน การจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

หน่วย	เนื้อหา	ระยะเวลา
1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การแนะนำตัว และการทักทายของจีน	4 ชั่วโมง
2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ชาจีน	4 ชั่วโมง
3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 อาหารจีน	4 ชั่วโมง
4	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การแต่งกายของจีน	4 ชั่วโมง
5	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ศิลปะการต่อสู้ และป้องกันตัวของจีน	4 ชั่วโมง
รวม		20 ชั่วโมง

เนื้อหาเป็นไปตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

4. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
- 2.2 ตัวแปรตาม
 - 2.2.1 ทักษะการฟังและทักษะการพูดของผู้เรียน
 - 2.2.2 เจตคติต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

5. ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ใช้เวลาสอนทั้งหมด 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลา 20 สัปดาห์ รวม 20 ชั่วโมง ตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ในกิจกรรมชุมนุม ภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 5 หน่วย แผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผนการเรียนรู้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning: ABL)**
หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ซึ่งกิจกรรมถูกออกแบบมาเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาจีนและเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยใช้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน ใช้กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเน้นบทบาทผู้เรียนเป็นสำคัญผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ซึ่งแนะแนวทาง กระตุ้นความคิด และจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นออกมาได้ 5 ขั้นตอน ดังนี้
 - 1.1 **ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ (Inspire and Experiences)** บอกวัตถุประสงค์ของการเรียนเรื่องวัฒนธรรมจีน กระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยใช้กิจกรรม เกม เพลง หรือกิจกรรมตอบคำถามจากวิดีโอ สอบถามความรู้เดิมและให้ประสบการณ์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน
 - 1.2 **ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and Practice)** เป็นขั้นให้ความรู้ใหม่แก่นักเรียนและให้นักเรียนลงมือปฏิบัติเพื่อเรียนรู้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยสอนคำศัพท์และประโยคพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยใช้กิจกรรม เกม เช่น เกมเปิดแผ่นป้ายคำศัพท์ เกมฟังปุ๊บวาดปั๊บ เกมวงล้อคำศัพท์ เป็นต้น และนักเรียนทำกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการทำใบงาน ฝึกทักษะ เช่น การฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยนักเรียนลงมือปฏิบัติใบงานเรื่อง อาหารจีน โดยนักเรียนใช้ประโยคในภาษาจีนเกี่ยวกับการสั่งอาหารสนทนากัน ตัวอย่างประโยค “คุณต้องการสั่งเมนูอะไร” “ฉันต้องการสั่งถึงหูลู่ 1 ไม้” เป็นต้น เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในสถานการณ์จริง
 - 1.3 **ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (Activity)** นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่ออกแบบมาอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างความรู้และพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน และเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเกมที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เช่น “เกม จก ชิบ หยิบ บอก” เป็นเกมที่นักเรียนผลัดกัน จก (หยิบ) คำศัพท์จากกล่อง จากนั้น ชิบ (กระชิบบอกคำศัพท์ให้เพื่อน) พร้อมทั้ง บอก คำศัพท์ส่งต่อให้เพื่อนไปเรื่อย ๆ

จนถึงคนสุดท้ายยกมือบอกคุณครูว่าได้คำศัพท์คำว่าอะไร “เกม ฟังปุ๊ปवादปั๊” โดยนักเรียนต้องฟังคำศัพท์แล้ววาดภาพตามสิ่งที่ได้ยิน เป็นต้น

- 1.4 **ขั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate)** นักเรียนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการสื่อสารและนำเสนอเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน โดยนักเรียนใช้ภาษาจีนในการสื่อสารและนำเสนอออกมาในรูปแบบของกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การจำลองสถานการณ์ (Simulation) การโต้ตอบบทสนทนาเป็นคู่ และการโต้ตอบบทสนทนาเป็นกลุ่ม
- 1.5 **ขั้นประเมินผล (Evaluate)** เป็นการประเมินความรู้และทักษะที่นักเรียนได้รับผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเนื้อหาวิชาภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน นักเรียนสรุปผลและสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเกม กิจกรรมคู่มือวิดีโอและตอบคำถาม ระดมความคิดเพื่อสะท้อนความรู้สึกและความเข้าใจที่ได้รับจากบทเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนแบ่งปันความคิดเห็นและถามคำถามเพิ่มเติม คุณครูประเมินทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้หลังจบหน่วยการเรียนรู้เป็นรายบุคคล
2. **ทักษะการฟังภาษาจีน** หมายถึง ความสามารถในการรับรู้ข้อมูลผ่านการได้ยินจนเข้าใจ คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยสามารถจับใจความสำคัญ แปลความหมายของเรื่องต่าง ๆ ที่ฟังได้อย่างถูกต้อง และนำไปใช้เพื่อตอบคำถามหรือสื่อสารเป็นภาษาจีนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยมีเครื่องมือวัด คือ แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วยพฤติกรรมบ่งชี้ 4 พฤติกรรม ดังนี้
 - 2.1 **ความเข้าใจ** หมายถึง ความสามารถในการรับรู้และเข้าใจข้อมูลจากคำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยสามารถตีความหรือแปลความหมายของสิ่งที่ได้ยินได้อย่างถูกต้อง เข้าใจสาระสำคัญของเนื้อหา และสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการฟังไปใช้ในการตอบคำถามหรือสื่อสารได้อย่างเหมาะสมเช่น เมื่อได้ยินประโยคว่า “你叫什么名字？” ผู้เรียนสามารถตอบกลับได้ว่า “我叫……”
 - 2.2 **การจับใจความสำคัญ** หมายถึง ความสามารถในการรับรู้และระบุสาระสำคัญหรือประเด็นหลักของข้อมูลที่ได้รับจากการฟังบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับ

วัฒนธรรมจีน โดยสามารถสรุปเนื้อหาหลักและถ่ายทอดความเข้าใจหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2.3 การรู้ความหมายของคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาจีน ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของคำ กลุ่มคำ วลี หรือประโยค โดยผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์นั้นกับภาพ เสียง หรือบริบทที่เกี่ยวข้องได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในการสื่อสารหรือตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง เช่น

เมื่อได้ยินคำว่า “^{lǜ chá}绿茶” ผู้เรียนสามารถเข้าใจว่าเป็น “ชาเขียว”

2.4 การปฏิบัติตามคำสั่ง หมายถึง ความสามารถในการรับฟังและทำตามคำสั่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ เช่น การทักทายด้วยภาษาจีนตามมารยาทที่เหมาะสม การทำท่าทางไหว้แบบจีน การรินน้ำชา หรือการแสดงท่าทางศิลปะป้องกันตัวตามคำสั่งของครู

3. ทักษะการพูดภาษาจีน หมายถึง ความสามารถในการให้ข้อมูลผ่านการพูดหรือบอก คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยสามารถพูดได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคลได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว อยู่ในขอบเขตของเนื้อหาที่กำหนด และใช้เวลาพูดได้อย่างเหมาะสม โดยมีเครื่องมือวัด คือ แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วยพฤติกรรมบ่งชี้ 5 พฤติกรรม ดังนี้

3.1 ความคล่องแคล่ว หมายถึง การพูด คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีนได้อย่างต่อเนื่อง สั้นไหล ไม่ติดขัด ทั้งในการพูดเพื่อการสื่อสาร การตอบคำถาม หรือการแสดงความคิดเห็น โดยไม่หยุดนิ่งหรือใช้เวลาคิดนานจนเกินไป

3.2 การออกเสียง หมายถึง การพูดหรือเปล่งเสียง คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีนได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง รวมทั้งการออกเสียงด้วยทำนองเสียงให้มีจังหวะ สูง-ต่ำ และน้ำหนักเสียงตามหลักการออกเสียงวรรณยุกต์ เสียงที่ 1-4 ของพยางค์ในภาษาจีนกลาง

3.3 ความถูกต้อง หมายถึง การพูด คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีนได้อย่างถูกต้อง ทั้งในด้านการออกเสียงคำศัพท์ ความหมาย ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค เช่น หากนักเรียนต้องการพูดว่า

“ฉันชอบดื่มชาแดง” นักเรียนพูดได้อย่างถูกต้องว่า “^{wǒ xǐ huan hē hóngchá}我喜欢喝红茶。”

3.4 ด้านขอบเขต หมายถึง การพูด คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีนได้อย่างถูกต้องและสอดคล้องกับเนื้อหาหรือสถานการณ์ที่กำหนด เพื่อให้สามารถพูดสื่อสารได้อย่างชัดเจนและป้องกันการพูดหลุดประเด็นหรือกล่าวถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง

3.5 เวลา หมายถึง การใช้ระยะเวลาในการพูด คำ กลุ่มคำ ประโยค และบทสนทนาภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีนได้อย่างได้อย่างเหมาะสม ไม่พูดสั้นเกินไปจนขาดสาระสำคัญหรือพูดยืดเยื้อเกินไปจนทำให้เสียเวลา

4. **เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน** หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งกิจกรรมถูกออกแบบมาเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยใช้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน ใช้กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมฟังและตอบคำถามจากเพลง “เพลงชาจีนของเด็ก ๆ (中国茶娃娃)” “เกม จก ชิบ หยิบ บอก” การแสดงสถานการณ์จำลอง “เรื่อง วัฒนธรรมการสั่งชาในร้านอาหารจีน” และ “การแสดงบทบาทสมมติ “เรื่อง การพูดแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน” เป็นต้นนักเรียนอาจแสดงออกมา ชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับวิธีการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่เน้นการทำกิจกรรมและการลงมือปฏิบัติจริง เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและการพัฒนาทักษะการฟังทักษะการพูดของนักเรียน ทั้งในด้านเนื้อหา กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน รวมถึงกระบวนการในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยใช้หลักการวัดของมาตรวัดแบบลิเคอร์ท (Likert Scale) ประกอบด้วยคำถามหรือประโยคที่บ่งบอกถึงทัศนคติหรือความคิดเห็น พร้อมกับตัวเลือกที่หลากหลายประกอบด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งช่วยให้ผู้ตอบสามารถเลือกตัวเลือกที่ตรงกับความรู้สึกหรือทัศนคติของตนได้ในแต่ละข้อ และผู้วิจัยใช้ประเด็นด้านเจตคติ 4 ด้าน ได้แก่

4.1 ด้านเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

4.2 ด้านกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

4.3 ด้านสื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

4.4 ด้านกระบวนการในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ทำให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 จากการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน
3. นักเรียนได้เชื่อมโยงความรู้และสามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม
4. ได้แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อให้ครูหรือนักวิชาการนำไปปรับใช้ในการพัฒนาผู้เรียนระดับชั้นอื่น และวิชาอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม
5. ได้แนวทางการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ตามการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เสริมสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจในการเรียนรู้ภาษาจีนมากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นโรงเรียนรัตนนัฎร์ อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่าง ๆ ประกอบด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 เป้าหมายของการเรียนรู้ในภาษาจีน
 - 1.2 มาตรฐานของการเรียนรู้ภาษาจีน
 - 1.3 จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษาจีน
 - 1.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน
2. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.4 ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.2 ลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.3 แนวทางในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.4 บทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.5 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.6 ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.7 ลักษณะกิจกรรมที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 3.8 กิจกรรมที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
4. ทฤษฎีหลักการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 4.1 ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 - 4.2. การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

- 4.2.1 แนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก
- 4.2.2 ความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก
- 4.2.3 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก
- 4.2.4 ลักษณะกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้เชิงรุก
- 4.2.5 รูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก
5. ทักษะการฟัง
 - 5.1 ความหมายของการฟัง
 - 5.2 ความสำคัญของการฟัง
 - 5.3 การพัฒนาทักษะการฟัง
 - 5.4 แนวทางการวัดและประเมินทักษะการฟัง
6. ทักษะการพูด
 - 6.1 ความหมายของการพูด
 - 6.2 ความสำคัญของการฟัง
 - 6.3 การพัฒนาทักษะการพูด
 - 6.4 แนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูด
7. เจตคติ
 - 7.1 ความหมายของเจตคติ
 - 7.2 องค์ประกอบของเจตคติ
 - 7.3 การวัดและประเมินเจตคติ
 - 7.4 เครื่องมือในการวัดเจตคติ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน
 - 8.2 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน
9. กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2556) กล่าวว่า การพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะภาษาจีนในระบบ การศึกษาขั้นพื้นฐานต้องเป็นไปตามมาตรฐานสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แต่ภาษาจีนเป็นเพียงวิชาเลือก สภาพจริงของการ เรียนรู้ไม่ต่อเนื่องเหมือนเช่นภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนและสถานศึกษาส่วนใหญ่จึงประสบความ ยุ่งยากในการกำหนดขอบข่ายและสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน ครู จึงต้องการแนวทางที่ชัดเจนว่าขอบข่ายการเรียนรู้ภาษาจีนในแต่ละระดับชั้นควรมีมากหรือน้อย เพียงใด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน ภาษาจีนให้สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ด้วยการ จัดทำตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้สถานศึกษา ที่เกี่ยวข้องนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนของตนและการจัดการเรียน การสอนให้ก้าวหน้าต่อไป

1. เป้าหมายของการเรียนรู้ในภาษาจีน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2556) กล่าวว่า เป้าหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสาร ภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน - และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีนเพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของ ชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีน ด้วยภาษาจีน อย่างสร้างสรรค์และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วย ดังนี้

1. การใช้ภาษาจีนในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน-แสดงออก แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดง ความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความ แตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. มาตรฐานของการเรียนรู้ภาษาจีน

จากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2556) ดังนี้

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาจีนเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐานการเรียนรู้ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ที่สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดขอบข่ายการเรียนรู้เป็นรายปี เพื่อให้โรงเรียนได้พัฒนาผู้เรียนให้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ทักษะการสื่อสาร ภาษา และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ตามระดับวัยของผู้เรียน ซึ่งซับซ้อนขึ้นทั้งแนวกว้างและแนวลึก และมีความหลากหลายที่ครอบคลุมสาระตามผังมโนทัศน์ รวมทั้ง

เป็นไปตามหลักการและมาตรฐานสากล ของการเรียนรู้ภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งเนื้อหาสาระสำหรับการเรียนรู้ภาษาจีนมีรายละเอียด ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เข้าใจและมีทักษะในการสื่อสารด้วยภาษาจีน เพื่อแลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสาร อย่างเหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ ได้แก่ คำศัพท์เสียง ประโยคผสม ประโยคซับซ้อน ข้อความที่เป็นความเรียงที่มีตัวเชื่อมข้อความ ข้อความที่ไม่เป็นความเรียง บทสนทนาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ การแสดงความรู้สึกนึกคิด การสรุปความคิดรวบยอด และการแสดงความคิดเห็น

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทาง ภาษา และวัฒนธรรมทางชีวิตความเป็นอยู่

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มีความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาจีนสืบค้นข้อมูลความรู้ตามความสนใจในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมรอบตัว อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและ นันทนาการ การศึกษาและอาชีพ การซื้อขาย สมฟ้าอากาศ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และอื่น ๆ

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก ใช้ภาษาภายในและนอกบริบทโรงเรียน เพื่อขยายเพิ่มพูนความรู้และแสวงหาความเพลิดเพลินและศึกษาต่อและเตรียมเข้าสู่อาชีพ

3. จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษาจีน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2556) กำหนดให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทาง วัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ มุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ดังนี้

3.1 ความรู้ทางภาษา

3.1.1 รู้และเข้าใจการออกเสียง รัพย์ัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอิน พร้อม เปรียบเทียบกับอักษรจีน สามารถประสมพยัญชนะกับสระได้ รู้และเข้าใจการออกเสียง ต่อเนื่องและการเปลี่ยนเสียงการแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และเสียงเบา 1 เสียง เมื่อ เข้าใจหลักการเบื้องต้นเช่นนี้ จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงขึ้นไป เป็นลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วย ทำนองเสียงและนำหนักเสียงเพื่อสื่อสารความหมายพิเศษได้

3.1.2 รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ รู้ตัวอักษรและคำศัพท์โดยเริ่มจากส่วนที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน สามารถจำและอ่านตัวอักษรจีนและคำศัพท์ สามารถแยกแยะเสียงอ่านรูปและความหมายของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดพื้นฐานและเส้นขีดพิเศษที่ใช้บ่อย ของตัวอักษรจีน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับคำศัพท์ รู้ตัวอักษรเดี่ยวและอักษรประสมรู้หมวดคำและส่วนประกอบของตัวอักษรจีน รู้วิธีประกอบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้และเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ๆ จากเรื่องใกล้ตัวและเรื่องราวในชีวิตประจำวันจนถึงเรื่องในสังคมวงกว้างและข้ามสาระวิชา สามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสาร และสื่อความหมายในหัวข้อต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาควรรู้จักตัวอักษรประมาณ 200 ตัว คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องประมาณ 500-600 คำ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ควรรู้และใช้คำศัพท์ ไม่ต่ำกว่า 1,000 คำ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,500 คำ

3.1.3 รู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ รู้และเข้าใจหน้าที่ของคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เพราะคำศัพท์แต่ละคำจะสื่อความหมาย และทำหน้าที่ต่างกัน เมื่อนำมาเรียงกันตามหลักไวยากรณ์ จึงจะสื่อความหมายได้ครบถ้วนและกว้างขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ได้แก่ คำนาม ลักษณะนาม สรรพนาม บุพบท สันธาน คุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำกริยา กริยาช่วย การซ้ำคำกริยา และรู้ลำดับของคำ โครงสร้างและรูปประโยคที่ใช้บ่อย ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคเปรียบเทียบ ประโยคความรวม ประเภทต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้น เป็นลำดับในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นแบบแผนสำหรับการสื่อสารที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีทางภาษา เพราะเมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำเหล่านั้นแล้ว ไวยากรณ์จะเป็นส่วนที่จัดเรียงคำลงในลำดับตามหน้าที่ที่ถูกต้องของคำนั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

3.2 ทักษะทางภาษา

3.2.1 มีสมรรถนะทางภาษา เข้าใจและสามารถใช้ทักษะการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้น เป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อ้อลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อวยพร เชื้อเชิญ แนะนำ สอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น สนทนาโต้ตอบพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต การเรียน สถานการณ์ ประเด็นทางสังคมและวัฒนธรรม

3.2.2 เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนาจากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวันสู่เรื่องไกลตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิต ในสังคม สภาพแวดล้อม วัฒนธรรมนิยมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม

วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต ปัจจุบัน อนาคต

3.2.3 เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัวและความหมายแฝงจับใจความสำคัญ ใช้ภาษากายหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียงและขัดเกลา ภาษาได้อย่างเหมาะสม

3.3 ความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรม

รู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีน และสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่าง กับวัฒนธรรมไทย เช่น ชนชาติ บุคคลสำคัญ เทศกาล ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ศรัทธา มารยาท อาหาร การละเล่น สิ่งประดิษฐ์ วิถีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ระบบการปกครอง และความเป็นไปต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงความเป็นชนชาติ และวัฒนธรรมจีน

4. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน

จากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน หลักสูตรภาษาจีน 12 ปี (ป.1 – ม.6) ประกอบด้วย 4 สาระ สำนักวิชาการ และมาตรฐานการศึกษา (2551) ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

โดยเนื้อหาในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จัดอยู่ในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ และสาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ และ มาตรฐาน ต 1.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ดังตาราง 1 2 และ 3 ตามลำดับ

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น
 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการ
 แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ป.1	1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคลตามแบบที่ ฟัง	<ul style="list-style-type: none"> ◆ บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ◆ ประโยคหรือข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง ตัวอย่าง 你好! nǐhǎo! 、你们好! nǐmenhǎo! 、 我叫……。wǒjiào……。再见! zàijiàn! 、 A: 对不起。duìbuqǐ. 、 B: 没关系。méiguānxi.、 A: 谢谢! xièxie ! B: 不客气。búkèqì。
	2. ใช้คำสั่งง่าย ๆ ตาม แบบที่ฟัง	<ul style="list-style-type: none"> ◆ คำสั่งที่ใช้ในห้องเรียน ตัวอย่าง 请进 qǐngjìn 、 起立 qǐlì 、 请坐 qǐngzuò、 打开书 dǎkāishū 、 请看 qǐngkàn 、 请听 qǐngtīng 、 请安静 qǐngānjìng
	3. บอกความต้องการ ง่าย ๆ ของตนเองตาม แบบที่ฟัง	<ul style="list-style-type: none"> ◆ คำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้บอกความ ต้องการ ตัวอย่าง 我要…… wǒyào……、 我不要…… wǒbúyào……、 我可以……吗? wǒkěyǐ……ma?

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	4. พูดขอและให้ข้อมูล ง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง ตามแบบที่ฟัง	<p>◆ คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง ตัวอย่าง</p> <p>我叫……。 wǒ jiào……。 我爱……。 wǒ ài……。</p> <p>请问，……。 qǐng wèn，……</p> <p>你叫什么名字？ nǐ jiào shén me míng zì？</p> <p>你几岁了？ nǐ jǐ suì le？</p> <p>我喜欢红色。 Wǒ xǐ huan hóng sè。</p> <p>我爱妈妈。 wǒ ài mā ma。</p>
ป.2	1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคล ตามแบบ ที่ฟัง	<p>◆ บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ</p> <p>◆ ประโยคหรือข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>老师好！ lǎo shī hǎo！、 大家好！ dà jiā hǎo！、 早上好！ zǎo shàng hǎo！、 晚安！ wǎn ān！、 明天见！ míng tiān jiàn！、 谢谢！ xiè xiè！、 我姓……。 wǒ xìng……。、 我叫……。 wǒ jiào……。、 我……。 岁 wǒ……。 suì。 我上……。 (一年级)。 wǒ shàng……。 (yī nián jí)。</p> <p>A: 你好吗？ nǐ hǎo ma？</p> <p>B: 我很好。 wǒ hěn hǎo。</p>
	2. ใช้คำสั่ง และคำขอร้อง ง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง	<p>◆ คำสั่ง และคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>请听老师 qǐng tīng lǎo shī、 跟老师读 gēn lǎo shī dú、 看黑板打开书 kàn hēi bǎn dǎ kāi shū、 合上书 hé shàng shū</p>

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	3. บอกความต้องการ ง่าย ๆ ของตนเองตาม แบบที่ฟัง	<p>◆ คำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ตัวอย่าง</p> <p>我要..... wǒ yào.....、 我不要..... wǒ bú yào.....、 我可以.....吗? wǒ kě yǐ.....ma? 、 我想..... wǒ xiǎng.....、 我吃苹果, 我喝果汁 wǒ chī píngguǒ, wǒ hē guǒzhī</p>
	4. พูดขอและให้ข้อมูล ง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง ตามแบบที่ฟัง	<p>◆ คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>我叫.....。 wǒ jiào.....、 我爱..... wǒ ài.....、 我喜欢..... wǒ xǐ huān.....、 我家在..... wǒ jiā zài.....、 你上几年级了? nǐ shàng jǐ nián jí le? 、 你学习什么? nǐ xué xí shén me? 、 你是哪国人? nǐ shì nǎ guó rén? 、 我是.....人。 wǒ shì.....rén. 、 我的眼睛很大。 Wǒ de yǎn jīng hěn dà. 、 我的头发很长。 Wǒ de tóu fà hěn cháng. 、 我喜欢打球。 Wǒ xǐ huān dǎ qiú.</p>
ป.3	1. พูดได้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคลตามแบบ ที่ฟัง	<p>◆ บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ</p> <p>◆ ประโยคหรือข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>老师好! lǎo shī hǎo! 、</p>

ชั้น	ตัวชีวิต	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		<p>同学们好! tóngxuémenhǎo! 我姓……, 叫……。 wǒxìng……, jiào……、 今年……岁。jīnnián……suì. 、 上……年级。shàng……niánjí.、 我家有…… 口人, 有…… wǒjiāyǒu …… kǒurén, yǒu……、 我喜欢……。wǒxǐhuan……</p>
	<p>2. ใช้คำสั่ง และคำขอร้อง ง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง</p>	<p>◆ คำสั่ง และคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน ตัวอย่าง 请听老师 qǐng tīng lǎoshī 、 跟老师读 gēn lǎoshī dú、 看黑板打开书 kàn hēibǎn 、 先听老师说 xiāntīng lǎoshī shuō、 翻到第……页 fāndàodì……yè 、 请给我…… qǐng gěi wǒ……</p>
	<p>3. บอกความต้องการ ง่าย ๆ ของตนเองตาม แบบที่ฟัง</p>	<p>◆ คำศัพท์ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ ตัวอย่าง 我要…… wǒ yào……、 我不要…… wǒ bú yào……、 我可以……吗? wǒ kě yǐ ……ma? 、 给我…… gěi wǒ……、 我想…… wǒ xiǎng……、 我想当…… wǒ xiǎng dāng……</p>
	<p>4. พูดขอและให้ข้อมูล ง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและ สิ่งใกล้ตัว ตามแบบที่ฟัง</p>	<p>◆ คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเองและสิ่งใกล้ตัว ตัวอย่าง 我叫…… wǒ jiào ……、 我爱…… wǒ ài……、</p>

ชั้น	ตัวชีวิต	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		<p>你是哪国人? nǐ shì nǎ guó rén? 、 我是……人。 Wǒ shì…….rén. 、 现在几点了? xiànzài jǐ diǎn le? 、 现在……点。 xiànzài……diǎn. 、 今天星期几? jīn tiān xīngqī jǐ? 、 我在洗衣服。 Wǒ zài xǐ yī fú. 、 我在上网。 Wǒ zài shàng wǎng.</p>
	<p>5. บอกความรู้สึกของ ตนเอง เกี่ยวกับสิ่งใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตาม แบบที่ฟัง</p>	<p>◆ คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้บอกความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ดี ไม่ดี ชอบ ไม่ชอบ ตัวอย่าง 怎么样? zěnmeyàng?、 好 hǎo、 很好 hěnhǎo、 不好 bùhǎo、 高兴 gāoxìng 、 不高兴 búgāoxìng、 我喜欢…… wǒ xǐ huan……、 我不喜欢…… wǒ bù xǐ huan……</p>

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
 กระทรวงศึกษาธิการ, (2551), หน้า 28-31

ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น
 สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับ
 วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ป.1	1. พูดย่อและแสดงออกตามวัฒนธรรมของจีน	<p>♦ การทักทายอย่างสุภาพ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>您好 nínhǎo!、</p> <p>老师好! lǎoshīhǎo! (พร้อมคำนับ) !、</p> <p>你好! nǐhǎo !、</p> <p>同学们好! tóngxuémenhǎo!、</p> <p>孙丽, 你好! Sūnlì, nǐhǎo!</p>
	2. บอกชื่อ และคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของจีน	<p>♦ ชื่อ และคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>วันตรุษจีน 春节 chūnjié</p> <p>วันไหว้พระจันทร์ 中秋节 zhōngqiūjié</p>
	3. รู้จักหรือเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีนที่เหมาะสม กับวัย	<p>♦ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน เช่น</p> <p>การเล่นเกม 游戏 yóuxì</p> <p>การร้องเพลง 唱歌 chàngē</p> <p>การแสดงท่าทางประกอบเพลง 跳舞 tiàowǔ</p> <p>制作熊猫面具</p> <p>zhì zuò xióngmāo miàn jù</p> <p>七巧板 qī qiǎo bǎn</p> <p>中国和泰国的传统服饰</p> <p>Zhōngguó hé tàiguó de chuántǒng fúshì</p>
ป.2	1. พูดย่อและแสดงออกตามวัฒนธรรมของจีน	<p>♦ การทักทาย การแนะนำตนเอง อย่างสุภาพ</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>您好! nínhǎo!、老师好! lǎoshīhǎo!</p>

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		<p>(พร้อมคำนับ)!</p> <p>你好! nǐhǎo!、同学们好! tóngxuémenhǎo!</p> <p>孙丽, 你好! sūn, lìnǐhǎo!、 我姓……。wǒxìng……。、 我叫……。wǒjiào……。、 我……。岁。wǒ……。suì、 我上……。 (二年级)。 wǒshàng……。 (èrniánjí)。</p>
	<p>2. บอกชื่อ และคำศัพท์ เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญ ของจีน</p>	<p>◆ ชื่อ และคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของจีน ตัวอย่าง วันตรุษจีน 春节 chūnjié วันเซ็งเม้ง 清明节 qīngmíngjié วันไหว้พระจันทร์ 中秋节 zhōngqiūjié วันชาติ 国庆节 guóqìngjié</p>
	<p>3. เข้าร่วมกิจกรรมทาง ภาษาและวัฒนธรรมของ จีนที่เหมาะสมกับวัย</p>	<p>◆ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน เช่น การเล่นเกม 游戏 yóuxì การร้องเพลง 唱歌 chàngē การแสดงท่าทางประกอบเพลง 跳舞 tiàowǔ การออกกำลังกาย 体操 tǐcāo 做中国和泰国的日历 zuò zhōngguó hé tàiguó de rìlì 做中国、泰国城市的海报 zuò zhōngguó tàiguó chéng shì de hǎi bào</p>
<p>ป.3</p>	<p>1. พูดและแสดงออกตาม วัฒนธรรมของจีน</p>	<p>◆ การทักทาย การแนะนำตนเอง การตอบรับหรือ ปฏิเสธอย่างสุภาพ</p>

ชั้น	ตัวชีวิต	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		<p>ตัวอย่าง</p> <p>老师好! lǎoshīhǎo!、 同学们好! tóngxuémenhǎo!、 我姓……, 叫……。 wǒxìng……, jiào……、 今年……岁。jīnnián……suì.、 上……年级。shàng……niánjí.、 我家有……口人。 wǒjiāyǒu……kǒurén、 我喜欢……。wǒxǐhuan……、是 shì、 对 duì、好 hǎo、可以 kěyǐ、要 yào、 不是 búshì、不对 búduì、 不好 bùhǎo、不可以 bùkěyǐ、 不要 búyào A: 你要喝水吗? nǐyào hēshuǐma? B: 不要, 谢谢! búyào, xièxie!</p>
	<p>2. บอกชื่อ คำศัพท์ และ ความสำคัญอย่างสั้น ๆ เกี่ยวกับเทศกาลและวัน สำคัญของจีน</p>	<p>◆ ชื่อ และคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ของจีน</p> <p>ตัวอย่าง</p> <p>วันตรุษจีน 春节 chūnjié วันเซ็งเม้ง 清明节 qīngmíngjié วันแรงงาน 劳动节 láodòngjié เทศกาลวันแห่งกวีหรือเทศกาลบะจ่าง 端午节 duānwǔjié วันไหว้พระจันทร์ 中秋节 zhōngqiūjié วันชาติ 国庆节 guóqìngjié</p>
	<p>3. เข้าร่วมกิจกรรมทาง ภาษาและวัฒนธรรมของ จีนที่เหมาะสมกับวัย</p>	<p>◆ กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน เช่น</p> <p>การเล่นเกม 游戏 yóuxì การร้องเพลง 唱歌 chàngē</p>

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
		การแสดงท่าทางประกอบเพลง 跳舞 tiàowǔ การออกกำลังกาย 体操 tǐcāo 做国旗小纸帽 Zuò guóqí xiǎo zhǐ mào 夹乒乓球比赛 Jiā pīngpāng qiú bǐsài 学习包饺子 Xuéxí bāo jiaozi

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 58-60

ตาราง 3 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ป.1	1. ระบุตัวอักษรจีน สัทอักษรพินอิน (拼音 pīnyīn) และตัวอักษรไทย	♦ ความแตกต่างระหว่างตัวอักษรจีน สัทอักษรพินอิน (拼音 pīnyīn) กับตัวอักษรไทย ตัวอย่าง 我 - wǒ - ฉัน
	2. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างด้านวัฒนธรรมการทักทายของจีนและของไทย	♦ วัฒนธรรมการทักทายของจีนและของไทย เช่น จีน-กล่าวคำทักทายพร้อมโค้งคำนับ ไทย-กล่าวคำว่าสวัสดีพร้อมยกมือไหว้
ป.2	1. ระบุตัวอักษรจีน คำ และความหมาย สัทอักษรพินอิน (拼音 pīnyīn) และออกเสียงได้ถูกต้อง	♦ ตัวอักษรจีน คำ และความหมาย ♦ สัทอักษรพินอินและการออกเสียง ตัวอย่าง 书 - shū - หนังสือ (sh+ü+วรรณยุกต์เสียง1)

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
	2. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของจีนและของไทย เช่น การแต่งกาย การรับประทานอาหาร	<ul style="list-style-type: none"> ◆ วัฒนธรรมการแต่งกาย เช่น ชุดประจำชาติ ◆ การรับประทานอาหารของจีนและของไทย เช่น จีน-รับประทานอาหารด้วยตะเกียบและช้อน ไทย-รับประทานอาหารด้วยช้อนและส้อม
ป.3	1. ระบุตัวอักษรจีน คำ กลุ่มคำ และความหมายศัพท์อักษรพินอิน (拼音 pīnyīn) และออกเสียงได้ถูกต้อง	<ul style="list-style-type: none"> ◆ ตัวอักษรจีน คำ กลุ่มคำและความหมาย ◆ ศัพท์อักษรพินอินและการออกเสียง ตัวอย่าง 我爸爸 – wǒbàba – พ่อของฉัน
	2. บอกความเหมือนหรือความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของจีนและของไทย	<ul style="list-style-type: none"> ◆ ความเหมือนและความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของจีนและของไทย เช่น การแต่งกาย การรับประทานอาหาร จีน-รับประทานอาหารด้วยตะเกียบและช้อน ไทย-รับประทานอาหารด้วยช้อนและส้อม

ที่มา: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 68-69

จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ภาษาจีน) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินวิจัยการพัฒนาทักษะการฟังทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น กิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จัดอยู่ในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามมาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ ตามตัวชี้วัดชั้น ป.1-3 ข้อ 1) พูดได้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่พึงประโยคหรือข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?), ฉันชื่อ.....

(我叫.....) 3) บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง เช่น ฉันต้องการ..... (我要.....), ฉันไม่ต้องการ..... (我不要.....) 4) พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและสิ่งใกล้ตัว ตามแบบที่ฟัง เช่น ฉันรัก/ชอบ..... (我爱.....) 5) บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง ประโยคที่ใช้บอกความรู้สึก เช่น ฉันชอบ..... (我喜欢.....), ฉันไม่ชอบ..... (我不喜欢.....) สารที่ 2 ภาษา และวัฒนธรรม ตามมาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ตามตัวชี้วัดชั้น ป.1-3 ข้อ 1) พูดและแสดงออกตามวัฒนธรรมของจีน การทักทาย การแนะนำตนเอง เช่น สวัสดี ฉันชื่อ..... (你好!、我叫.....), ปีนี้ฉันอายุ..... ปี (我今年.....岁。3) เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมของจีนที่เหมาะสมกับวัย เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การแสดงท่าทางประกอบเพลง และมาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามตัวชี้วัดชั้น ป.1-3 ข้อ 2) บอกความเหมือนหรือความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของจีนและของไทย เช่น การแต่งกาย การรับประทานอาหาร จีน-รับประทานอาหารด้วยตะเกียบและช้อน ไทย-รับประทานอาหารด้วยช้อนและส้อม เป็นต้น

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching หรือ CLT) เป็นแนวทางการสอนภาษาที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนในสถานการณ์จริง โดยให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการโต้ตอบและสร้างความเข้าใจร่วมกัน การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ได้มุ่งเน้นแค่การเรียนรู้ไวยากรณ์และคำศัพท์ แต่เน้นการนำภาษาไปใช้จริงในการสื่อสารในบริบทต่าง ๆ ทั้งนี้ หน่วยงานการศึกษาชั้นนำหลายแห่งและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

Charles Duhigg (2021) ได้กล่าวถึงความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าเป็นการสอนภาษาที่เน้นให้นักเรียนได้เชื่อมโยงกัน (connection) จนสามารถเข้าใจซึ่งกันและกัน เข้าใจอารมณ์ความรู้สึก ความคิด และสัมผัสอารมณ์เดียวกัน ใช้กริยาท่าทางในการสื่อสารได้เหมาะสม

Alison Mackey (2023) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนมากกว่า เป็นระเบียบวิธีที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งหมายความว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถใช้ เทคนิคการสอนที่หลากหลาย จัดกิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษาในการสื่อสารของนักเรียนเป็นหลัก

อดิเรก นวลศรี (2563) ได้อธิบายความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สามารถพบเจอได้จริงในชีวิตประจำวัน

ศรียรรณ ฉัตรสุริยวงศ์ (2564) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่าเป็นการสอนที่เน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการรับและส่งสาร ทั้งวัจนภาษาและอวัจน ภาษา ผ่านช่องทางสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ เพื่อให้บรรลุ เป้าหมายในการสื่อสาร เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน เคารพในความคิดเห็นและความ แตกต่างทางวัฒนธรรม

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2560) ได้อธิบายความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้การสื่อสารนั้น ถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคมที่ใช้ภาษานั้น ซึ่งการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่า ภาษา คือ เครื่องมือ ในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความได้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2563) ได้ให้ความหมาย ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่าเป็นการสอนที่เน้นให้นักเรียนมีความสามารถรับรู้ รับฟัง ตีความ และส่งสารด้วยภาษาต่าง ๆ ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา โดยใช้กระบวนการคิด ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ ความเข้าใจ ในระบบคุณค่า การแก้ปัญหาาร่วมกันผ่านกลวิธีการ สื่อสาร อย่างฉลาดรู้ สร้างสรรค์ มีพลัง โดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม

จากการให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของหน่วยงานการศึกษา ชั้นนำหลายแห่งและนักวิชาการข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการพัฒนาให้นักเรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษา ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับ บริบททางสังคมและวัฒนธรรม โดยใช้กระบวนการคิด วิเคราะห์ และฝึกฝนผ่านกิจกรรม ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

2. แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching หรือ CLT) เป็นแนวทางในการสอนภาษาที่เน้นการสื่อสารและความสามารถในการสื่อสาร คือเป้าหมายหลักในการเรียนภาษา หน่วยงานการศึกษาชั้นนำหลายแห่งรวมถึงนักวิชาการที่มีชื่อเสียงได้กล่าวถึงแนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รายละเอียด ดังนี้

Jack C. Richards ได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยกล่าวไว้ว่า แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็นแนวคิดที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการเรียนภาษาควรเกิดจากการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์จริง มากกว่าการเน้นไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2560) ได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยกล่าวไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการเน้นการใช้ภาษาเพื่อให้การสื่อสารถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งสะท้อนว่า ภาษาคือเครื่องมือในการใช้ชีวิตในสังคม ตามแนวคิดที่ว่า “ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร” (Language is a tool for communication) เป็นแนวคิดพื้นฐานในภาษาศาสตร์และทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

ปฏิพัทธ์ อุกฤษ (2564) ได้กล่าวถึงแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนหรือรูปแบบในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียน มีเป้าหมายในการเรียนการสอน คือ มุ่งเน้นเพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถใช้ภาษาได้เหมาะสม เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ตลอดจนสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง ครูจะต้องคำนึงถึงนักเรียนเป็นสำคัญ โดยให้นักเรียน มีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างอิสระ โดยมีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของตนเองได้อย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถ โดยใช้ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนร่วมกัน ซึ่งจะทำให้การพัฒนาทักษะเหล่านี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นธรรมชาติ โดยครูทำหน้าที่เพียงคอยช่วยเหลือแนะนำและนำการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (255) กล่าวว่า การสอนตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นหลักการสอนที่เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษาและความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นเพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถใช้ภาษาได้เหมาะสม เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม

จากการกล่าวถึงแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารข้างต้น ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และเป็นธรรมชาติในสถานการณ์จริง โดยให้ความสำคัญกับนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมการใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งรวมทั้งทักษะการฟัง พูด เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างแท้จริง

3. รูปแบบการจัดกิจกรรมของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

หน่วยงานการศึกษาชั้นนำหลายแห่ง รวมถึงนักวิชาการที่มีชื่อเสียงได้กล่าวถึงรูปแบบการจัดกิจกรรมของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

สุวิมล จันทร์เพ็ญ (2561) เสนอว่ารูปแบบการจัดกิจกรรมของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ต้องจัดกิจกรรมเชิงปฏิบัติ เช่น เกมภาษา การพูดคุยกกลุ่ม และสถานการณ์สมมุติ ซึ่งส่งผลดีต่อการพัฒนาทักษะภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

Sanako (2024) ได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. กิจกรรมการเล่นตามบทบาท คือ กิจกรรมที่นักเรียนสวมบทบาทเฉพาะและแสดงสถานการณ์ที่พวกเขาอาจพบเจอในชีวิตจริง ตัวอย่างเช่น นักเรียนสามารถจำลองการไปพบแพทย์ สัมภาษณ์งาน หรือไปช้อปปิ้ง ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องเท่านั้น แต่ยังช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดและตอบสนองอย่างเป็นธรรมชาติในภาษาเป้าหมายอีกด้วย หากต้องการให้การเล่นตามบทบาทมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถให้การรับบทบาทแก่เด็กนักเรียนเพื่อสรุปลักษณะนิสัย วัตถุประสงค์ และคำศัพท์สำคัญที่สนับสนุนบางอย่าง การทำเช่นนี้จะช่วยเพิ่มความสนใจและช่วยให้เด็กนักเรียนสัมผัสกับสถานการณ์นั้นๆ ได้จริง นอกจากนี้ การใช้เครื่องแต่งกายเข้ามาร่วมในกิจกรรมด้วย จะเพิ่มความน่าสนใจและสนุกสนานมากขึ้น โดยเฉพาะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

2. กิจกรรมช่องว่างข้อมูล คือ นักเรียนแต่ละคนจะมีข้อมูลบางอย่างที่นักเรียนคนอื่นไม่มี และพวกเขาจะต้องใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อแบ่งปันข้อมูลดังกล่าวและทำภารกิจให้เสร็จ กิจกรรมรูปแบบนี้เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน ทักษะการสื่อสาร รูปแบบคำถาม คำศัพท์ ตัวอย่างทั่วไปคือกิจกรรม “บรรยายและวาดภาพ” ในกิจกรรมนี้ นักเรียนคนหนึ่งจะบรรยายภาพให้เพื่อนฟัง ซึ่งเพื่อนจะต้องวาดภาพตามคำบรรยายนั้น และถามคำถามเพิ่มเติม กิจกรรมนี้จะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารและการฟังของนักเรียน ทำให้เป็นกิจกรรม CLT ที่มีประสิทธิภาพสูง

3. การสนทนากลุ่ม คือ การสนทนาเป็นกลุ่มโดยให้คำถามหรือคำกระตุ้นแก่นักเรียน ซึ่งจะช่วยให้การสนทนามีจุดเน้นและช่วยให้มั่นใจว่านักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วม นอกจากนี้

การกำหนดบทบาทเฉพาะ เช่น ผู้ดำเนินรายการหรือผู้จัดบันทึก สามารถช่วยสร้างโครงสร้างการสนทนาและทำให้การสนทนามีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. เกมส์โต้ตอบ คือ เกมรูปแบบนี้มีตั้งแต่ปริศนาคำศัพท์ง่าย ๆ ไปจนถึงกิจกรรมที่ซับซ้อนซึ่งต้องใช้การคิดเชิงกลยุทธ์และการแก้ปัญหา สิ่งสำคัญคือต้องเลือกเกมที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ อายุ และวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ของนักเรียน เกมยอดนิยมเกมหนึ่งคือ “Taboo” ซึ่งนักเรียนต้องอธิบายคำศัพท์โดยไม่ใช้คำ “ต้องห้าม” บางคำ เกมดังกล่าวจะช่วยกระตุ้นให้เกิดการคิดสร้างสรรค์ และช่วยให้นักเรียนมีคลังคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น อีกเกมหนึ่งคือ “Charades” ซึ่งนักเรียนจะต้องแสดงคำศัพท์หรือวลีในขณะที่เพื่อนร่วมชั้นทายว่าคืออะไร กิจกรรมนี้เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการฝึกคำกริยาและคำกริยา

Christina Bratt Paulston (1976) อ้างใน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2564) ได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การกำหนดทางด้านสังคมและบทสนทนา (Social Interaction and Dialogues) คือ การจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในบริบททางสังคม เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารผ่านสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การแนะนำตัว การกล่าวลา และการแสดงความยินดีหรือขอโทษ เป็นต้น

2. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-Solving Activities) เป็นกิจกรรมที่สมมติสถานการณ์ให้ผู้เรียนช่วยกันคิดและแก้ปัญหา ปัญหานั้นอาจมีหลายแนวทางในการแก้ไข เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการอภิปรายและตัดสินใจ เช่น การวางแผนทัศนศึกษา การตัดสินใจเลือกของขวัญ การช่วยเหลือเพื่อนในเหตุการณ์จำลอง

3. การแสดงบทบาทสมมุติ (Role-Playing) คือ ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้เล่นบทบาทต่าง ๆ ภายใต้สถานการณ์ที่สมมุติขึ้น กิจกรรมนี้ประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก ได้แก่ 1) สถานการณ์ (Situation) เช่น ในร้านอาหาร, ที่โรงพยาบาล 2) บทบาท (Role) เช่น พนักงานต้อนรับ, ลูกค้า และ 3) ส่วนวนที่ใช้พูด (Expressions) ที่เหมาะสมกับบริบท ทั้งนี้ ครูควรคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนร่วมด้วย เพื่อให้เชื่อมโยงได้ง่าย

4. กิจกรรมด้านการสื่อสาร (Functional Communication Activities) คือ กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกใช้ “หน้าที่ของภาษา” (language functions) เช่น การถาม-ตอบ ทิศทาง การกรอกแบบฟอร์ม การเขียนจดหมายเชิงทางการหรือไม่เป็นทางการและการขอข้อมูล เป็นต้น เน้นการใช้ภาษาเพื่อนำไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

จากการกล่าวถึงรูปแบบการจัดกิจกรรมของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารข้างต้น ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ

การจัดกิจกรรมที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาในบริบทที่หลากหลายและใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างมีความหมาย โดยเน้นทักษะการฟัง พูด ผ่านกิจกรรมเชิงปฏิบัติ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การสนทนากลุ่มและเกม ทั้งนี้ กิจกรรมเหล่านี้ช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ

4. ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

หน่วยงานการศึกษาชั้นนำหลายแห่งและนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2559) ได้กำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทยให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยและโลก โดยส่งเสริมความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับบริบทจริง และเสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นขั้นที่ผู้สอนมุ่งทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียน เพื่อสร้างความพร้อมและกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ โดยใช้กิจกรรมที่สนุกและเร้าใจ เช่น เพลง เกม หรือคำถาม เพื่อเชื่อมโยงสู่บทเรียน

2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นที่ผู้สอนนำเสนอคำศัพท์หรือโครงสร้างภาษาใหม่โดยเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมายอย่างถูกต้อง พร้อมจัดกิจกรรมเพื่อฝึกสังเกตและจำแนกรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง

3. ขั้นฝึกฝน (Practice) เป็นขั้นที่ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีแบบแผน เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่ว (Fluency) และความถูกต้องทางภาษา ผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การจับคู่คำ ร้องเพลง หรือบทสนทนา เป็นต้น ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดควรหลีกเลี่ยงการวิพากษ์วิจารณ์การใช้ภาษาของผู้เรียนโดยตรง ครูผู้สอนควรให้คำแนะนำแบบส่วนตัว เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความมั่นใจแก่นักเรียน

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาจริงผ่านกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เช่น การเล่าเรื่อง การสรุป หรือการแสดงบทบาทสมมติ โดยผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุน ช่วยเหลือเมื่อจำเป็น เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระและเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชั่วโมง ในขั้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อสรุปสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น การให้ผู้เรียนเล่าเรื่องจากสถานการณ์ที่เรียน การสรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อตรวจสอบสิ่งที่เรียนมาแล้วก็ได้

ปฏิพัทธ์ อุภุช (2564) ได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เป็นให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนมีความพร้อม เกิดความสนุก และสนใจอยากเรียนแล้ว ก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นบทบาทสมมติ ปรินาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นการใช้ภาษา เป็นขั้นที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน เป็นขั้นที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาด อย่าขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน

3. ขั้นฝึก ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึก หากทำระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองผิดลองถูกอยู่ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว อาจลดลงได้ กิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือครูและแผนการจัดการเรียนรู้ มีทั้งในลักษณะที่กล่าวมานี้ และในลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ Learning by Doing

4. ขั้นให้ความรู้/การนำเสนอให้กับผู้เรียน ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอศัพท์ใหม่เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง คือ ผู้ให้ความรู้ (Informant) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก

5. ขั้นสรุป เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ อาจจะเป็นการนำเสนอรายงานของกลุ่ม ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

สุดสงวน แสงก้อน (2565) ได้เสนอการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยสามารถสรุปขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation หรือ Introducing New Language) เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในการเริ่มต้นกระบวนการเรียนรู้ โดยผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน

ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาไปสู่การใช้ภาษาในระดับที่สูงขึ้น จุดมุ่งหมายของขั้นนี้คือให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายและการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเข้าใจกฎเกณฑ์ทางภาษาทั้งด้านคำศัพท์ การออกเสียง และไวยากรณ์ ในขั้นนำเสนอเนื้อหาให้ผู้สอนควรเริ่มต้นด้วยการนำเข้าสู่บทเรียนผ่านบริบทหรือสถานการณ์ที่เหมาะสม เช่น การใช้รูปภาพ หรือการเล่าเรื่อง เพื่อสร้างความเชื่อมโยงกับเนื้อหาทางภาษา จากนั้นจึงเสนอภาษาใหม่ผ่านการฟังหรือการอ่าน โดยเนื้อหาควรอยู่ในรูปของบทสนทนาหรือเรื่องราวที่มีความหมาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถนำภาษาไปใช้ได้เหมาะสม

2. ขั้นการฝึก (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยทั่วไปการฝึกขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกแบบควบคุมนี้ในขั้นแรก มักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือบางครั้งเรียกว่าการฝึกซ้ำ ๆ (Repetition Drill) คือเป็นการให้นักเรียนฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งสามารถจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / Free Practice) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งผู้สอน และนักเรียนได้เรียนรู้ว่า นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด

ดังนั้น จากการศึกษาขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการออกแบบและดำเนินการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาให้นักเรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม มุ่งเน้นให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาในบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง โดยมีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ผู้วิจัยได้นำมาสรุปถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยออกมาเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm-up) 2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) 3) ขั้นฝึกฝน (Practice) 4) ขั้นการใช้ภาษา (Production) และ 5) ขั้นสรุป (Wrap-up)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning : ABL) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาท และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน หรือ Active Learning ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ (Learning by doing) ของ John Dewey ซึ่งมีนักวิชาการและนักการศึกษาส่วนใหญ่ให้คำนิยามไว้สอดคล้องกัน คือ เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนลงมือทำผ่านประสาทสัมผัสของร่างกายทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รายละเอียด ดังนี้

Shah & Rahat (2014) ได้อธิบายว่าการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนมีโอกาสที่จะเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมและปฏิบัติจริง ๆ ซึ่งอาจมีลักษณะเป็นกิจกรรมที่เน้นการทดลอง การแสดง หรือการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การโต้ตอบระหว่างนักเรียนคือคุณลักษณะสำคัญในการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ ทฤษฎีการหรือสภาพแวดล้อมแบบโต้ตอบมีประโยชน์สำหรับผู้เรียนเป็นอย่างมาก

Hansraj (2017) ได้ให้ความหมายที่ชัดเจนของการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นหลักว่าเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการเรียนรู้ เรียนรู้อยู่บนพื้นฐานของการทำการทดลองและกิจกรรมภาคปฏิบัติมากกว่าการฟังบรรยาย เรียนรู้ตามกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน การเขียน การอภิปราย กิจกรรมภาคปฏิบัติ และการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล แทนที่จะซึมซับการบรรยายอย่างไม่โต้ตอบเพียงอย่างเดียว

จามจุรี พันโนฤทธิ (2566) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนามาจากแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่เผยแพร่ในปลายศตวรรษที่ 20 ที่เรียกว่าการเรียนรู้ที่เน้นบทบาท และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน หรือ “การเรียนรู้เชิงรุก” (Active Learning) ซึ่งหมายถึงรูปแบบการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียน "ใช้กิจกรรมเป็นฐาน" หมายถึงเอากิจกรรมเป็นที่ตั้งเพื่อที่จะฝึกหรือพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด

ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน และคณะ (2565) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเป็นทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยมซึ่งเป็นทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำของ John Dewey โดยเนื้อหาสำคัญคือผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่

หรือประสบการณ์ใหม่ในปัจจุบันได้ สามารถค้นคว้าหาความรู้ใหม่ได้ตลอดเวลา และเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในกระบวนการการเรียนรู้อย่างจริงจัง ผู้เรียนจะต้องอยู่ในสภาวะกระตือรือร้นที่อยากเรียนรู้และลงมือปฏิบัติจริง

วิกิอาร์ตน์ โมริดา และคณะ (2566) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ผ่านกิจกรรม (Activity-based Learning) คือ การจัดการกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการทำกิจกรรมและลงมือปฏิบัติของผู้เรียนเป็นหลัก ยึดหลักการให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง “Child Centered” โดยการปฏิบัติจริง Learning by Doing เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และแก้ปัญหาได้ Doing by Learning ผู้เรียนจะเกิดทักษะต่าง ๆ ผ่านการเรียนรู้ ใช้กระบวนการคิดแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เกิดการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การเรียนรู้ และสามารถตกลึกความรู้จากการเรียนการสอนเรื่องนั้น ๆ ด้วยตัวผู้เรียนเอง

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์เขต 3 (2558) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity Based Learning) ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนามาจากแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนในปลายศตวรรษที่ 20 เป็นการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน หรือ “การเรียนรู้เชิงรุก” (Active Learning) ซึ่งหมายถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดย “ใช้กิจกรรมเป็นฐาน” ซึ่งหมายถึงการเอากิจกรรมเป็นที่ตั้งเพื่อที่จะฝึกหรือพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด

จากการให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักวิชาการข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน หมายถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยใช้กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเน้นบทบาทผู้เรียนเป็นสำคัญผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ซึ่งแนะแนวทางกระตุ้นความคิด และจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่หรือประสบการณ์ใหม่ในปัจจุบัน นำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และทักษะตามที่เป้าหมายที่กำหนด

2. ลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

นาเดีย กภาพา (2562) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน คือ

1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นด้านการรู้คิด

2. กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนมากกว่าการฟังผู้สอนในห้องเรียนและการท่องจำ

3. พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องนอกห้องเรียน

4. ได้ผลลัพธ์ในการถ่ายทอดความรู้ใกล้เคียงกับการเรียนรู้รูปแบบอื่น แต่ได้ผลดีกว่าในการพัฒนาทักษะด้านการคิดและการเขียนของผู้เรียน

วิการ์ตัน โมริดา และคณะ (2566) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย

1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นด้านการรู้คิด

2. กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนเองมากกว่าการเรียนในห้องเรียนและการท่องจำ

3. พัฒนาทักษะการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องนอกห้องเรียน

4. ได้ผลลัพธ์ในการถ่ายทอดความรู้ใกล้เคียงกับการเรียนรู้รูปแบบอื่น แต่ได้ผลดีกว่าในการพัฒนาทักษะด้านการคิดและการเขียนของผู้เรียน

5. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับการเรียนรู้แบบนี้มากกว่ารูปแบบที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบตั้งรับ

6. มุ่งเน้นความรับผิดชอบของผู้เรียนในการเรียนรู้โดยผ่านการอ่าน เขียน คิด อภิปราย และเข้าร่วมในการแก้ปัญหา

สุพรรณณี ชาญประเสริฐ (อ้างถึงในภุริ วงศ์วิเชียร, 2560) ได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีหลักสำคัญของการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนสูงสุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการคิดขั้นสูง

3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีการลงมือปฏิบัติทำงาน คิดและแก้ปัญหา ร่วมกัน

4. ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง ออกแบบกิจกรรมและการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แสดงความคิดเห็นและการคิดขั้นสูง

5. ผู้เรียนมีอิสระและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างมาก และผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2562) ได้กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย

1. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นด้านการรู้คิด
2. กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนเอง มากกว่าการฟังผู้สอนในห้องเรียน และการท่องจำ
3. พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องนอกห้องเรียนด้วย
4. ได้ผลลัพธ์ในการถ่ายทอดความรู้ใกล้เคียงกับการเรียนรู้รูปแบบอื่น แต่ได้ผลดีกว่าในการพัฒนาทักษะด้านการคิด และการเขียนของผู้เรียน
5. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับการเรียนรู้แบบนี้มากกว่ารูปแบบที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบตั้งรับ (Passive Learning)
6. มุ่งเน้นความรับผิดชอบของผู้เรียนในการเรียนรู้โดยผ่านการอ่าน เขียน คิด อภิปราย และเข้าร่วมในการแก้ปัญหา และยังสัมพันธ์กับการเรียนรู้ตามลำดับขั้นการเรียนรู้ของบลูม ทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย

จากการศึกษาผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่าลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย

1. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นด้านการรู้คิด
3. กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนมากกว่าการฟังผู้สอนในห้องเรียนและการท่องจำ
4. พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง
5. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีการลงมือปฏิบัติงาน คิดและแก้ปัญหาร่วมกัน
6. ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้
7. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับการเรียนรู้แบบนี้มากกว่ารูปแบบที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบตั้งรับ (Passive Learning)

8. มุ่งเน้นความรับผิดชอบของผู้เรียนในการเรียนรู้โดยผ่านการอ่าน เขียน คิด อภิปราย และเข้าร่วมในการแก้ปัญหา และยังสัมพันธ์กับการเรียนรู้ตามลำดับขั้นการเรียนรู้ของบลูม ทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย

3. แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

นาเดีย กาพา (2562) ได้กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน คือ

1. ให้ความสนใจที่ตัวผู้เรียน
2. เรียนรู้ผ่านกิจกรรมการปฏิบัติที่น่าสนใจ
3. ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก
4. ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการเรียน
5. ไม่มีการสอบ แต่ประเมินผลจากพฤติกรรม ความเข้าใจ และผลงาน
6. เพื่อนในชั้นเรียนช่วยส่งเสริมการเรียน
7. มีการจัดสภาพแวดล้อม และบรรยากาศที่เอื้อต่อการพัฒนาความคิด และเสริมสร้างความมั่นใจในตนเอง

รุ่งภรณ์ กล้ายประยงค์ (2563) ได้อธิบายถึงลักษณะของการเรียนรู้เชิงรุกว่าการจัดการเรียนรู้เชิงรุกนั้น ผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้ ไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้ โดยผู้เรียนจะมีการปฏิบัติมากกว่าการฟัง มีการอ่าน การเขียน การอภิปราย หรือการร่วมกันแก้ไขปัญหา ที่สำคัญคือ การมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการคิดขั้นสูง เช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล เกิดเป็นองค์ความรู้ของตนเอง ส่งผลต่อความคงทนในการเก็บรักษาความรู้เมื่อเวลาผ่านไป โดยผู้สอนมีหน้าที่กำหนดทิศทางรวมถึงโครงสร้างของการจัดกระบวนการเรียนรู้ รวมถึงการจัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกระทำกับข้อมูล เนื้อหา หรือประสบการณ์ต่างๆ ผ่านการลงมือปฏิบัติร่วมกับผู้เรียนคนอื่น และสร้างความหมายของสิ่งนั้น ๆ จนเกิดเป็นองค์ความรู้ของตนเอง เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ภายในสมอง และกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน จึงถือว่าเป็นกระบวนการทั้งทางด้านสติปัญญาและสังคมควบคู่กันไป

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์เขต 3 (2558) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นกิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีใช้กิจกรรมที่มีหลากหลายกิจกรรมการนำกิจกรรมมาใช้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ว่ามุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้หรือพัฒนาในเรื่องใด สามารถจำแนกออกเป็น 3 ประเภทหลัก คือ

1. กิจกรรมเชิงสำรวจ เสาะหา ค้นคว้า (Exploratory) ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การรวบรวม สังสม ความรู้ ความคิดรวบยอด และทักษะ

2. กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ (Constructive) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรวบรวม สังสม ประสบการณ์โดยผ่านการปฏิบัติ หรือการทำงานที่ริเริ่มสร้างสรรค์

3. กิจกรรมเชิงการแสดงออก (Expressional) ได้แก่กิจกรรมที่เกี่ยวกับการเสนอผลงานโดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่นิยมใช้ ได้แก่

- การอภิปรายในชั้นเรียน (class discussion) ที่กระทำได้ทั้งในห้องเรียนปกติ และการอภิปรายออนไลน์

- การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion)

- กิจกรรม “คิด-จับคู่-แลกเปลี่ยน” (think-pair-share)

- เซลล์การเรียนรู้ (Learning Cell)

- การฝึกเขียนข้อความสั้นๆ (One-minute Paper)

- การโต้วาที (Debate) – บทบาทสมมติ (Role Play)

- การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ (Situational Learning)

- การเรียนแบบกลุ่มร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative learning group)

- ปฏิกริยาจากการชมวิดีโอ (Reaction to a video)

- เกมในชั้นเรียน (Game)

- แกลเลอรี วอล์ค (Gallery Walk)

- การเรียนรู้โดยการสอน (Learning by Teaching)

- อื่นๆ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2563) ได้กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้เชิงรุก ประกอบด้วย

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ลดบทบาทการสอนและการให้ความรู้โดยตรงของครูแต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมสร้างองค์ความรู้ และจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้นำความรู้ ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า คิดสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ พัฒนาทักษะกระบวนการคิดไปสู่ระดับที่สูงขึ้น

3. กิจกรรมเชื่อมโยงกับนักเรียน กับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว ปัญหาของชุมชน สังคม หรือประเทศชาติ

4. กิจกรรมเป็นการนำความรู้ที่ได้ไปใช้แก้ปัญหาใหม่ หรือใช้ในสถานการณ์ใหม่

5. กิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดของตนเองอย่างมีเหตุมีผล มีโอกาสร่วมอภิปรายและนำเสนอผลงาน

6. กิจกรรมเน้นการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนด้วยกัน

จากการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีแนวทางในการจัดการเรียนรู้ โดยการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ มีการเชื่อมโยง กับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว ผู้เรียนจะมีการปฏิบัติมากกว่าการรับฟังเพียงอย่างเดียว มีการพูด การอ่าน การเขียน การอภิปราย หรือการร่วมกันแก้ไขปัญหา ที่สำคัญคือ การมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการคิดขั้นสูง เช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล เกิดเป็นองค์ความรู้ของตนเอง มีกิจกรรมการเรียนรู้เชิงสำรวจ เชิงสร้างสรรค์ และเชิงการแสดงออก มีการจัดการอภิปรายผลภายในชั้นเรียนในรูปแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสม โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก

4. บทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

สถาพร พุทธิพิฏกุล (2558) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย

1. สร้างบรรยากาศของการมีส่วนร่วม และการเจรจาโต้ตอบที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียน

2. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นพลวัต ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมรวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้

3. จัดสภาพการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือในกลุ่มผู้เรียน

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ท้าทาย และให้โอกาสผู้เรียนได้รับวิธีการสอนที่หลากหลาย

5. วางแผนเกี่ยวกับเวลาในการเรียนการสอนอย่างชัดเจน ทั้งในส่วนของเนื้อหาวิชา และกิจกรรม

6. ครูผู้สอนต้องใจกว้าง ยอมรับในความสามารถในการแสดงออก และความคิดของผู้เรียน

วิภารัตน์ โมริดา และคณะ (2566) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย

1. ให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นหลักในการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมต้องสะท้อนความต้องการในการพัฒนาผู้เรียนและเน้นการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงของผู้เรียน
 2. วางแผนเกี่ยวกับเวลาในการจัดการเรียนการสอนอย่างชัดเจน ทั้งในส่วนของเนื้อหาและกิจกรรม
 3. สร้างบรรยากาศของการมีส่วนร่วม การอภิปราย และการเจรจาโต้ตอบที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอนและเพื่อนผู้เข้าฝึกร่วมด้วยกัน
 4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เกิดความเลื่อมใส มีชีวิตชีวา ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมรวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้
 5. จัดสภาพการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ ส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือในกลุ่มผู้เรียน
 6. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ท้าทาย และให้โอกาสผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย
 7. ผู้สอนต้องใจกว้าง ยอมรับความสามารถในการแสดงออกและความคิดเห็นของผู้เรียน
- คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2562) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย
1. สร้างบรรยากาศการมีส่วนร่วม และการเจรจาโต้ตอบ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียน
 2. ลดบทบาทการสอน และการให้ความรู้โดยตรง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดระบบการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง
 3. ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้เป็นพลวัต (มีการเคลื่อนไหว/การขับเคลื่อน) ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรม กระตุ้นให้ผู้เรียนค้นพบความสำเร็จในการเรียนรู้ สามารถนำความรู้ ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า และคิดสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ โดยเชื่อมโยงกับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว ปัญหาของชุมชน สังคม หรือประเทศชาติ
 4. จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในกลุ่มผู้เรียน วางแผนเกี่ยวกับเวลาในการจัดการเรียนรู้อย่างชัดเจน รวมถึงเนื้อหาและกิจกรรม
 5. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ท้าทาย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากวิธีการสอนที่หลากหลาย
 6. เปิดใจกว้างยอมรับในความสามารถ การแสดงออกและการแสดงความคิดเห็นของผู้เรียน

7. ผู้สอนควรทราบว่าผู้เรียนมีความถนัดที่แตกต่างกัน และทราบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน

8. ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในการเรียน ให้ผู้เรียนกล้าพูด กล้าตอบและมีความสุขในการเรียนรู้

จากบทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ทำให้สามารถสรุปได้ว่า บทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย 9 บทบาท ดังนี้

1. ให้ความสำคัญกับผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้
2. วางแผนเกี่ยวกับเวลาในการจัดการเรียนการสอนอย่างชัดเจน ทั้งในส่วนของเนื้อหาและกิจกรรม
3. สร้างบรรยากาศของการมีส่วนร่วม
4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เกิดความสนใจ มีชีวิตชีวา ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม
5. ส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือในกลุ่มผู้เรียน
6. ยอมรับความสามารถในการแสดงออกและความคิดเห็นของผู้เรียน
7. ลดบทบาทการสอน และการให้ความรู้โดยตรง
8. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ท้าทาย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากวิธีการสอนที่หลากหลาย
9. ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในการเรียน ให้ผู้เรียนกล้าพูด กล้าตอบและมีความสุขในการเรียนรู้

5. องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

วิภารัตน์ โมริดา และคณะ (2566) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย

1. ด้านผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม และการอภิปรายช่วยเหลือแลกเปลี่ยนความรู้กัน กล้าถาม กล้านำเสนอผลงาน และสนุกกับการเรียน
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยเหลือกัน และมีการอภิปรายในชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลอื่น

3. ด้านเนื้อหาและภาระงาน ออกแบบการเรียนรู้และเนื้อหาที่น่าสนใจ จูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนเนื้อหาบทเรียนมีความหมาย มีความเชื่อมโยงความรู้เดิมของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ด้านสื่อการสอน ออกแบบสื่อการสอนที่น่าสนใจและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน

5. ด้านสิ่งแวดล้อม จัดให้มีบรรยากาศการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ถามตอบ แสดงความคิดเห็น ได้ร่วมทำกิจกรรมในกลุ่ม จูงใจให้อยากเรียนบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้

Aksorn (2566) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย

1. การเรียนรู้ผ่านการคิดระดับสูง (Thinking-Based Learning)
2. การเรียนรู้จากการลงมือทำ (Learning by doing)
3. การเรียนรู้จากการทำงานร่วมกัน การมีส่วนร่วม (Cooperative Learning)
4. การเรียนรู้จากการสำรวจค้นหา (Inquiry Based Learning)

ดังนั้น จากการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม และการอภิปรายช่วยเหลือแลกเปลี่ยนความรู้

2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยเหลือกัน และมีการอภิปรายในชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลอื่น ประกอบด้วย

- 2.1 การเรียนรู้ผ่านการคิดระดับสูง (Thinking-Based Learning)
- 2.2 การเรียนรู้จากการลงมือทำ (Learning by doing)
- 2.3 การเรียนรู้จากการทำงานร่วมกัน การมีส่วนร่วม (Cooperative Learning)
- 2.4 การเรียนรู้จากการสำรวจค้นหา (Inquiry Based Learning)

3. ด้านเนื้อหาและภาระงาน ออกแบบการเรียนรู้และเนื้อหาที่น่าสนใจ จูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนเนื้อหาบทเรียนมีความหมาย เชื่อมโยงความรู้เดิมของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริง

4. ด้านสื่อการสอน ออกแบบสื่อการสอนที่น่าสนใจและตอบสนองความต้องการของผู้เรียน

5. ด้านสิ่งแวดล้อม จัดให้มีบรรยากาศการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ถามตอบ แสดงความคิดเห็น และได้ร่วมทำกิจกรรมในกลุ่ม

6. ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นรูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยหน่วยงานการศึกษาชั้นนำหลายแห่ง รวมถึงนักวิชาการที่มีชื่อเสียงได้เสนอแนวทางและขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ดังนี้

สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) (2567) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Active Learning) ด้วยกระบวนการคิดขั้นสูงเชิงระบบ (GPAS 5 Steps) โดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดผลการเรียนรู้จากการลงมือทำ ผู้เรียนมีความรู้ระดับความดีรวบยอดและระดับหลักการ โดยสามารถนำหลักการไปใช้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ด้วยขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้เดียวกัน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นสังเกตรวบรวมข้อมูล (Gathering) ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้มีการสังเกตและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ โดยใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า เช่น การสังเกตการทดลองในห้องปฏิบัติการ การอ่านเอกสารหรือข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต การสัมภาษณ์บุคคล หรือการสำรวจสภาพแวดล้อมรอบตัว การรวบรวมข้อมูลนี้เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะใช้ในการวิเคราะห์และสร้างความรู้ในขั้นตอนถัดไป

2. ขั้นคิดวิเคราะห์และสรุปความรู้ (Processing) ผู้เรียนจะต้องนำข้อมูลเหล่านั้นมาคิดวิเคราะห์ โดยใช้ทักษะการคิดเชิงวิพากษ์ (Critical Thinking) เพื่อหาแนวโน้ม ความสัมพันธ์ หรือข้อสรุปที่สำคัญจากข้อมูลที่ได้มา การวิเคราะห์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสรุปความรู้ใหม่หรือแนวคิดที่ได้จากการศึกษาข้อมูลในขั้นตอนแรก

3. ขั้นปฏิบัติและสรุปความรู้หลังการปฏิบัติ (Applying and Constructing the Knowledge) ผู้เรียนจะนำความรู้ที่สรุปได้จากขั้นตอนที่สองมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติจริง เช่น การทำโครงการ การทดลอง หรือการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง หลังจากการปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องสรุปความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการลงมือทำ ว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงเกิดผลลัพธ์เช่นนั้นและสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการปฏิบัตินั้นคืออะไร

4. ขั้นสื่อสารและนำเสนอ (Applying the Communication Skill) ผู้เรียนจะนำผลการศึกษาหรือการปฏิบัติมานำเสนอและสื่อสารกับผู้อื่น การนำเสนอสามารถทำได้หลาย

รูปแบบ เช่น การพูดหน้าชั้นเรียน การทำรายงาน การสร้างสื่อดิจิทัล การสื่อสารนี้ไม่เพียงแต่เป็นการแบ่งปันความรู้ แต่ยังเป็นการรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้อื่น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงและพัฒนาความรู้ของตนได้ดียิ่งขึ้น

5. **ขั้นประเมินเพื่อเพิ่มคุณค่าบริการสังคมและจิตสาธารณะ (Self-Regulating)** ผู้เรียนและผู้สอนจะร่วมกันประเมินผลการเรียนรู้ ทั้งในแง่ของกระบวนการและผลลัพธ์ การประเมินนี้จะใช้ทั้งการประเมินตนเอง การประเมินจากเพื่อนร่วมชั้น และการประเมินจากผู้สอน เพื่อให้เห็นถึงจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนา การประเมินอย่างรอบด้านนี้จะช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข (2557) ได้ให้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำ** เป็นขั้นตอนเริ่มต้น กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ที่จะตามมา ผู้สอนจะนำเสนอสถานการณ์หรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเรียนเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน กระตุ้นให้นักเรียนอยากรู้อยากเห็นและอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

2. **ขั้นกิจกรรม** เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในกระบวนการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพราะผู้เรียนจะได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่ออกแบบมาเพื่อสร้างความรู้และทักษะใหม่ ๆ การทำกิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ทำให้เกิดประสบการณ์และความรู้ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมที่คาดหวัง

3. **ขั้นอภิปราย** เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากขั้นกิจกรรมไปสะท้อนความคิดและอภิปรายจากการทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะนำเสนอผลลัพธ์และกระบวนการที่ได้จากการทำกิจกรรมให้เพื่อนร่วมชั้นและผู้สอนได้รับรู้ การอภิปรายนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารและการนำเสนอซึ่งสามารถนำผลการทำกิจกรรมมาวิเคราะห์เพื่อนำไปสู่ขั้นสรุป

4. **ขั้นสรุป** เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนรวบรวมและจัดระบบความรู้ที่ได้เรียนรู้มาในขั้นตอนนี้ ผู้สอนจะช่วยสรุปแนวคิดหลักและประเด็นสำคัญที่ได้จากการทำกิจกรรมและการอภิปราย โดยจะนำความรู้ใหม่เชื่อมโยงกับความรู้เดิมและประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อดูว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรในอนาคต การสรุปนี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดระบบความรู้ของตนเองได้ดีขึ้น แต่ยังเป็นการประเมินตนเองถึงความสำเร็จและจุดที่ต้องพัฒนาต่อไป

ศศิธร ลิจันทรพร (2557) กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐาน ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ เป็นการทบทวนและสำรวจความรู้เดิมเกี่ยวกับ ความรู้ การคิด และการปฏิบัติ ซึ่งในขั้นนี้ผู้เรียนจะเรียนรู้จากการสังเกต ซึ่งเป็นการกระตุ้น ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจก่อนนำเข้าสู่บทเรียน

2. ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ เป็นการให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียน และทำงาน ร่วมกันตามกิจกรรมที่จัดไว้

3. ขั้นสะท้อนผลกลับ เป็นการให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์สถานการณ์และสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรม และนำเสนอผลงานของตนเอง

4. ขั้นประเมินผล เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งหลังจากที่ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมจะต้องทำแบบบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเอง

จุฑามณี อินทร์อุทิศ (2565) กล่าวว่า ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม เป็นฐาน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ ครูชี้แจงและอธิบายบทเรียนและการทำกิจกรรมให้กับผู้เรียนได้ทราบ อีกทั้ง ยังเป็นการระบุบทบาทหน้าที่ของผู้เรียน และทำการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน เช่น การทบทวนความรู้เดิม

2. ขั้นศึกษาและอภิปราย ครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาบทเรียน โดยให้ผู้เรียนศึกษา บทเรียนที่ผู้สอน ได้จัดเตรียมให้และนำมาอภิปรายร่วมกันเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

3. ขั้นกิจกรรม ครูแบ่งกลุ่มผู้เรียน และดำเนินกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการดำเนินกิจกรรม

4. ขั้นสะท้อนผลจากกิจกรรม ให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดและองค์ความรู้ที่ได้รับ จากการเข้าร่วมกิจกรรม

5. ขั้นประเมินผล ประเมินผลการเรียนรู้ จากสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนและทำกิจกรรม มาทั้งหมด เพื่อให้ครูผู้สอนได้นำไปปรับปรุงในการจัดการเรียนต่อไป

จริมจิต สร้อยสมุทร และชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน (2565) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการ เรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและ ความสุขในการเรียนโดยใช้บริบทท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้น (Inspire: I) ครูจะเริ่มด้วยการอธิบายวัตถุประสงค์ของการเรียนใน บทเรียนนี้อย่างชัดเจน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและเห็นภาพรวมของสิ่งที่จะเรียนรู้ จากนั้น ครูจะ

ใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกมที่สนุกสนานหรือเพลงที่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหา เพื่อจูงใจ และสร้างความสนใจให้นักเรียนให้มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ต่อไป

2. ขั้นนำเสนอความรู้ (Present: P) ครูจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ให้นักเรียน โดยเน้นการ สอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับบริบทท้องถิ่น เพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว จากนั้น ครูจะสอนรูปแบบประโยคและบทสนทนาที่พบเจอ ในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ และมีประสิทธิภาพ

3. ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (Practice: P) นักเรียนจะทำกิจกรรมเพื่อฝึกการออกเสียงคำศัพท์ รูปแบบประโยค และบทสนทนาที่ได้เรียนรู้มา ครูจะให้นักเรียนเตรียมบทสนทนาหรือบทพูด บรรยายเพื่อใช้ในการแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จำลอง เช่น การพูดบรรยาย หรือการ สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งจะใช้ในชั่วโมงถัดไปเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร ในสถานการณ์จริง

4. ขั้นสื่อสาร (Communicate: C) นักเรียนจะได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับ ความเป็นจริง โดยนำคำศัพท์ รูปแบบประโยค และตัวอย่างบทสนทนาที่ได้เรียนรู้ มาผนวกกับ ข้อมูลที่ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง เพื่อสร้างเป็นประโยค บทสนทนา หรือบทพูดของตนเอง นักเรียนจะมีการนำเสนอผลงานของตนเอง และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อ เสริมสร้างความเข้าใจและทักษะการสื่อสาร

5. ขั้นประเมินผล (Evaluate: E) นักเรียนและครูจะร่วมกันอภิปรายผลจากการแสดง บทบาทสมมติ การพูดบรรยาย และผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ชาวต่างชาติ โดยจะสรุปผลที่ได้ จากการเรียนและสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้ ครูจะประเมินความสามารถด้านการพูดสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากจบหน่วยการเรียนรู้เป็นรายบุคคล เพื่อให้เห็นถึงพัฒนาการ และจุดที่ควรปรับปรุง

จากการศึกษาขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยได้นำมา สังเคราะห์ถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยออกมาเป็นขั้นตอน การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของผู้วิจัย ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ (Inspire and Experiences) เป็นขั้นบอกวัตถุประสงค์ ของการเรียนเรื่องวัฒนธรรมจีน ครูจะกระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมเกม เพลง หรือกิจกรรมตอบคำถามจากวิดีโอ สอบถามความรู้เดิมและให้ประสบการณ์ใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน

2. ชั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and Practice) เป็นชั้นให้ความรู้ใหม่แก่นักเรียนและให้นักเรียนลงมือปฏิบัติเพื่อเรียนรู้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยสอนคำศัพท์และประโยคพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยใช้กิจกรรมเกม เช่น เกมเปิดแผ่นป้ายคำศัพท์ เกมวงล้อคำศัพท์ เป็นต้น และนักเรียนทำกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการทำใบงานฝึกทักษะ เช่น การฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยนักเรียนลงมือปฏิบัติใบงาน เรื่อง อาหารจีน โดยนักเรียนใช้ประโยคในภาษาจีนเกี่ยวกับการสั่งอาหารสนทนากัน ตัวอย่างประโยค “คุณต้องการสั่งเมนูอะไร” “ฉันต้องการสั่งถังหูลู่ 1 ไหม” เป็นต้น เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในสถานการณ์จริง

3. ชั้นปฏิบัติกิจกรรม (Activity) เป็นชั้นที่นักเรียนจะได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่ถูกออกแบบมาอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างความรู้และพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ โดยนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเกมที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เช่น กิจกรรม “เกม จก ชิบ หยิบ บอก” เป็นเกมที่นักเรียนผลัดกัน จก (หยิบ) คำศัพท์จากกล่อง จากนั้น ชิบ (กระชิบบอกคำศัพท์ให้เพื่อน) พร้อมทั้งบอก คำศัพท์ส่งต่อให้เพื่อนไปเรื่อย ๆ จนถึงคนสุดท้ายยกมือบอกคุณครูว่าได้คำศัพท์คำว่าอะไร อีกทั้ง กิจกรรม “เกม ฟังปุ๊บวาดปั๊บ” โดยนักเรียนต้องฟังคำศัพท์แล้ววาดภาพตามสิ่งที่ได้ยิน เป็นต้น

4. ชั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate) นักเรียนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการสื่อสารและนำเสนอเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน โดยนักเรียนใช้ภาษาจีนในการสื่อสารและนำเสนอออกมาในรูปแบบของกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ (Role-play) การจำลองสถานการณ์ (Simulation) การโต้ตอบบทสนทนาเป็นคู่และการโต้ตอบบทสนทนาเป็นกลุ่ม

5. ชั้นประเมินผล (Evaluate) เป็นการประเมินความรู้และทักษะที่นักเรียนได้รับผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเนื้อหาวิชาภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน นักเรียนสรุปผลและสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเกม กิจกรรมดูวิดีโอและตอบคำถาม ระดมความคิดเพื่อสะท้อนความรู้สึกและความเข้าใจที่ได้รับจากบทเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนแบ่งปันความคิดเห็นและถามคำถามเพิ่มเติม คุณครูประเมินทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้หลังจบหน่วยการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงการสังเคราะห์ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

ขั้นที่	สถาบัน พัฒนา คุณภาพ วิชาการ (พว.) (2567)	พิมพ์นธ์ เดชะคุปต์ และ เพียร ยินดีสุข (2557)	ศศิธร ลิจันทร์พร (2557)	จุฑามณี อินทร์อุทิศ (2565)	จรัมจิต สร้อย สมุทร และ ชนสิทธิ์ สิทธิ์สูงเนิน (2565)	สรุป
1	ขั้นสังเกต รวบรวม ข้อมูล	ขั้นนำ	ขั้นกระตุ้น และให้ ประสบ การณ์	ขั้นนำ	ขั้นกระตุ้น	ขั้นกระตุ้น และให้ ประสบ การณ์
2	ขั้นคิด วิเคราะห์ และสรุป ความรู้	ขั้น กิจกรรม	ขั้นให้ ความรู้ และลงมือ ปฏิบัติ	ขั้นศึกษา และ อภิปราย	ขั้นนำเสนอ ความรู้	ขั้นให้ ความรู้ และลงมือ ปฏิบัติ
3	ขั้นปฏิบัติ และสรุป ความรู้หลัง การปฏิบัติ	ขั้น อภิปราย	ขั้นสะท้อน ผลกลับ	ขั้น กิจกรรม	ขั้นปฏิบัติ กิจกรรม	ขั้นปฏิบัติ กิจกรรม
4	ขั้นสื่อสาร และ นำเสนอ	ขั้นสรุป	ขั้น ประเมินผล	ขั้นสะท้อน ผลจาก กิจกรรม	ขั้นสื่อสาร	ขั้นสื่อสาร และ นำเสนอ
5	ขั้นประเมิน	-	-	ขั้น ประเมินผล	ขั้น ประเมินผล	ขั้น ประเมินผล

ดังนั้น จากการศึกษาแนวทางและขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เป็นการออกแบบและดำเนินการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกระบวนการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน

ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์ถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยออกมาเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของผู้วิจัย ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

- 1) ชั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2) ชั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3) ชั้นปฏิบัติกิจกรรม
- 4) ชั้นสื่อสารและนำเสนอ และ 5) ชั้นประเมินผล

7. ลักษณะกิจกรรมที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ธนสิริ โชคทวีพาณิชย์ (2561) ได้กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ดังนี้

1. กิจกรรมควรส่งเสริมให้ครูและผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้/คิด/วิเคราะห์ แสดงความคิดเห็น
 2. กิจกรรมควรมีความหลากหลาย เพื่อให้เหมาะกับความแตกต่างของผู้เรียน
 3. กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้สำรวจ เสาะแสวงหาความรู้
 4. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น
 5. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะในการประเมิน
 6. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการแก้ปัญหา
 7. กิจกรรมควรมีทั้งกิจกรรมเดี่ยวคู่และกลุ่ม
 8. ควรมีกิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมมือกันและแบ่งปันกัน
 9. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำโครงการ หรือชิ้นงานที่ผู้เรียนจะได้ทำในชีวิตจริงนอกชั้นเรียน (authentic tasks / projects)
 10. กิจกรรมควรมีความหลากหลายสามารถทำได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
 11. กิจกรรมควรใช้ได้กับทุกขนาดห้องเรียน ทั้งห้องเรียนที่มีผู้เรียนมากและน้อย ใช้ได้กับทุกระดับการศึกษาและความสามารถของผู้เรียน
 12. ควรมีกิจกรรมร่วมมือกัน เช่น Think –Pair –Share
 11. ควรมีกิจกรรมจิตอาสา/กิจกรรมเพื่อชุมชน
 12. ควรให้ใช้เกมส์และเทคโนโลยี
 13. ควรมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้เรียน
 14. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้แบ่งปันประสบการณ์ ความคิดเห็นระหว่างกัน
- สุพรรณิ ชาญประเสริฐ (2557) ได้กล่าวถึง รูปแบบของการทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่นิยมนำมาใช้ในห้องเรียนแบบ Active Learning ควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะ ดังนี้

- 1) กิจกรรมเป็นรายบุคคล (individual activities)
- 2) กิจกรรมแบบจับคู่ (paired activities)

3) กิจกรรมกลุ่มย่อย (small group activities)

4) กิจกรรมแบบโครงการ (project activities)

นอกจากนี้ยังกล่าวถึงการเลือกใช้กิจกรรมรูปแบบใดนั้น จะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์สำคัญของการจัดกิจกรรม จำนวนผู้เรียน ระยะเวลาของกิจกรรม ขนาดห้องเรียน พื้นที่ในการทำกิจกรรม และทักษะความสามารถในการดำเนินกิจกรรมของผู้สอน สำหรับแนวทางการวัดและประเมินผลควรเป็นแบบ Authentic assessment และ Alternative assessment ซึ่งผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะใช้เวลามากขึ้น จึงควรมีการบริหารจัดการเวลาในชั้นเรียนให้คุ้มค่ามากที่สุด ผู้สอนต้องให้ความสำคัญกับการวางแผนการสอนและการเตรียมความพร้อมของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งนี้ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมด้วย

ดังนั้น จากการศึกษาลักษณะกิจกรรมที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าลักษณะกิจกรรมที่เหมาะสมในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์สำคัญของการจัดกิจกรรม จำนวนผู้เรียน ระยะเวลาของกิจกรรม ขนาดห้องเรียน พื้นที่ ในการทำกิจกรรม และทักษะความสามารถในการดำเนินกิจกรรมของผู้สอนเป็นสำคัญ โดยกิจกรรม ที่เหมาะสมสมควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะ ดังนี้

1. กิจกรรมควรส่งเสริมให้ครูและผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้คิด วิเคราะห์แสดงความคิดเห็น
2. กิจกรรมควรมีความหลากหลาย เพื่อให้เหมาะกับความสามารถของผู้เรียน
3. กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้สำรวจ เสาะแสวงหาความรู้
4. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น
5. กิจกรรมรายบุคคล หรือรายกลุ่ม
6. กิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมมือกันและแบ่งปันกัน
7. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำโครงการ หรือชิ้นงาน
8. ควรมีกิจกรรมร่วมมือกัน เช่น Think -Pair -Share
9. ควรให้ใช้เกมส์และเทคโนโลยี
10. กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้แบ่งปันประสบการณ์ ความคิดเห็นระหว่างกัน

8. กิจกรรมที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ทิตานา แชมมณี (2566) ได้กล่าวถึงวิธีสอนที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้เชิงรุกให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. เกม ฝึกการเอาชนะอุปสรรคอย่างสนุกสนานและท้าทาย
2. สถานการณ์จำลอง เรียนรู้ความเป็นจริงของสถานการณ์ที่ซับซ้อน

3. บทบาทสมมุติ เป็นการเรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา ช่วยให้เข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองและของผู้อื่น
4. ละคร ช่วยให้เรื่องราว/ สารระมีชีวิต เห็นประจักษ์ชัดด้วยตา
5. กรณีตัวอย่าง ฝึกฝนการเผชิญและแก้ปัญหา ฝึกการวิเคราะห์และเรียนรู้ความคิดและมุมมองของผู้อื่น
6. อภิปรายกลุ่มย่อย เรียนรู้จากการมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์
7. สาธิต เห็นการปฏิบัติจริงและประจักษ์ชัดด้วยตา
8. การทดลอง เห็นผลการคิด การกระทำประจักษ์ชัด

นิวัฒน์ สุขพิณิจ (2565) ได้กล่าวถึง เทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ดังนี้

1. เกม (Game) เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้บทเรียนอย่างสนุกสนาน ไม่เกิดความเครียดมากเกินไป
 2. บทบาทสมมุติ (Role Play) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนจะแสดงบทบาทของบุคคลหรือตัวละครที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่กำลังศึกษาอยู่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสาร การแก้ปัญหา การทำงานร่วมกัน และการ
 3. กรณีตัวอย่าง (Case) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการศึกษาจากสถานการณ์จริงหรือกรณีศึกษาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง โดยมุ่งเน้นการใช้เหตุการณ์หรือกรณีศึกษาเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ
 4. สถานการณ์จำลอง (Situation) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้การจำลองสถานการณ์จริงหรือการจำลองสภาพแวดล้อมในการฝึกทักษะและความรู้ของนักเรียน โดยมุ่งเน้นการสร้างสถานการณ์ที่เป็นไปได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เพื่อให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการปฏิบัติหรือการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
 5. กลุ่มย่อย (Small Group) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนจะถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อทำงานร่วมกันในการศึกษาและแก้ปัญหา โดยมุ่งเน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกันและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสมาชิกในกลุ่ม
- นาเดีย กภาพา (2562) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ประกอบด้วย

1. การอภิปรายในชั้นเรียน (Class Discussion) ที่กระทำได้ในห้องเรียนปกติและการอภิปรายออนไลน์

2. การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion)
3. กิจกรรม “คิด-จับคู่-แลกเปลี่ยน” (Think-Pair-Share)
4. เซลล์การเรียนรู้ (Learning Cell)
5. การฝึกเขียนข้อความสั้น (One-Minute Paper)
6. การเรียนรู้โดยการสอน (Learning by Teaching)
7. แกลเลอรี วอล์ค (Gallery Walk)
8. บทบาทสมมุติ (Role Play)
9. การโต้วาที (Debate)
10. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ (Situational Learning)
11. การเรียนแบบกลุ่มร่วมแรงร่วมใจ (Collaborative Learning Group)
12. ปฏิกริยาจากการชมวิดีโอ (Reaction to a Video)
13. เกมในชั้นเรียน (Game)

วิภารัตน์ โมริตา และคณะ (2566) ได้กล่าวถึงกิจกรรมที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้

โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่

1. การอภิปรายในห้องเรียน
2. การอภิปรายกลุ่มย่อย
3. กิจกรรม คิด-จับคู่-แลกเปลี่ยน
4. เซลล์การเรียนรู้
5. การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ
6. แกลเลอรี วอล์ค
7. บทบาทสมมุติ
8. การโต้วาที
9. การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์
10. การเรียนแบบกลุ่มร่วมแรงร่วมใจ
11. ปฏิกริยาจากการชมวิดีโอ
12. เกมในชั้นเรียน

จากการศึกษากิจกรรมที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยสรุปได้ว่า กิจกรรมที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีหลายกิจกรรมที่นิยมใช้เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น โดยกิจกรรมที่นิยมใช้ในกิจกรรมที่นิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่

1. กิจกรรมกระบวนการที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์จริง เช่น การใช้สถานการณ์จำลอง ละครบทบาทสมมติ หรือการใช้กรณีตัวอย่าง
2. กิจกรรมการใช้เกมในชั้นเรียน ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้และสร้างสถานการณ์ที่น่าสนใจสำหรับนักเรียน
3. กิจกรรมการอภิปรายกลุ่มย่อยในห้องเรียน ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้และสร้างการมีส่วนร่วมของนักเรียนร่วมกัน
4. กิจกรรมการโต้เถียงในห้องเรียน ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และมีโอกาสในการฝึกการสื่อสารและการแสดงความคิดเห็น
5. กิจกรรม คิด-จับคู่-แลกเปลี่ยน เป็นกิจกรรมที่ใช้ในการส่งเสริมการทำงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักเรียนในห้องเรียน เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการแก้ไข

ทฤษฎีหลักการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

1. ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เป็นการเรียนรู้ที่เน้นบทบาท และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน หรือ “การเรียนรู้เชิงรุก” (Active Learning) เป็นรูปแบบการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานนำกิจกรรมเป็นที่ตั้งเพื่อที่จะฝึกหรือพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ กระทรวงศึกษาธิการ (2562) โดยมีแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ดังนี้

John Dewey (1963) อ้างใน ชนสิทธิ์ ลิขิตสูงเนิน และคณะ (2565) จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) นักปรัชญาและนักการศึกษาที่ให้หลักการว่า “การเรียนรู้ที่ดีคือ การเรียนรู้ด้วยการกระทำ” ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อแนวคิดการศึกษาและการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ดิวอี้เป็นที่รู้จักกันดีในด้านทฤษฎีการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by Doing) ซึ่งเป็นหลักการที่เขาเน้นว่าการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ที่เป็นการเรียนรู้ที่เน้นบทบาท และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ซึ่งหลักการสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้จากการปฏิบัติของจอห์น ดิวอี้ ประกอบไปด้วย 5 ข้อ ดังนี้

1. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning)

John Dewey เชื่อว่าการเรียนรู้ที่มีความหมายเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรง การที่ผู้เรียนได้ลงมือทำและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมจริงจะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความรู้ได้ดีกว่าการเรียนรู้เชิงทฤษฎีหรือการฟังบรรยาย

2. การแก้ปัญหา (Problem-Solving)

John Dewey มองว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ต้องใช้การคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะเหล่านี้ผ่านการเผชิญหน้ากับปัญหาหรือสถานการณ์ที่ท้าทายในชีวิตจริง

3. การเรียนรู้ที่มีการปฏิสัมพันธ์ (Interactive Learning)

John Dewey เน้นว่าการเรียนรู้ควรเป็นกระบวนการที่มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับครูและผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการทำงานร่วมกันเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความรู้และทักษะทางสังคม

4. การเรียนรู้แบบบูรณาการ (Integrated Learning)

การเรียนรู้ควรมีการเชื่อมโยงระหว่างวิชาต่าง ๆ และกับประสบการณ์ชีวิตจริง ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้จากหลาย ๆ สาขาวิชามาใช้ในการแก้ปัญหาและทำความเข้าใจโลกได้ดียิ่งขึ้น

5. การสะท้อนความคิด (Reflection)

John Dewey มองว่าการเรียนรู้ควรมีการสะท้อนความคิดหรือการทบทวนประสบการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากความสำเร็จและความล้มเหลว และปรับปรุงการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง

ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน และคณะ (2565) ยังได้กล่าวว่าการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเป็นทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม ซึ่งเป็นทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำของ John Dewey (1963) โดยเนื้อหาสำคัญของผู้เรียนคือสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่หรือประสบการณ์ใหม่ในปัจจุบันได้ สามารถค้นคว้าหาความรู้ใหม่ได้ตลอดเวลา และเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในกระบวนการการเรียนรู้อย่างจริงจัง ผู้เรียนจะต้องอยู่ในสภาวะกระตือรือร้นที่อยากเรียนรู้ ลงมือปฏิบัติจริง ในการออกแบบและพัฒนาการจัดการเรียนรู้จะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ สมรรถนะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้

David A. Kolb (1984) นักทฤษฎีการศึกษาได้ทำการพัฒนาและนำเสนอทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ หรือ Experiential Learning Theory (ELT) โดยให้หลักการว่า

“การเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) คือกระบวนการสร้างความรู้ ทักษะ และเจตคติด้วยการนำเอาประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาบูรณาการเพื่อสร้างการเรียนรู้ใหม่ ๆ ขึ้น” Experiential Learning เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการที่ได้ลงมือทำจริง เรียนรู้จริง ทำจริง และเมื่อทำออกมาแล้วสามารถนำไปปรับใช้ได้จริง ตลอดจนมีขั้นตอนของการทบทวน-ตกผลึก-ศึกษาผลตอบรับที่ได้ เพื่อนำไปพัฒนาต่อยอดทักษะการใช้ชีวิตในอนาคต ซึ่งการเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้จากการลงมือทำจริงนี้ เป็นหัวใจสำคัญที่สุด ที่จะทำให้เด็กได้ฝึกพัฒนาการเรียนรู้ “ทักษะชีวิต (Life Skills)” ที่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตในอนาคต ซึ่งการเรียนรู้จากประสบการณ์ มีทั้งหมด 4 ขั้นตอน ประกอบไปด้วย

1. การสร้างประสบการณ์ผ่านการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Concrete Experience) ให้ผู้เรียนได้ลงมือเข้าไปอยู่ในประสบการณ์นั้น ๆ ด้วยตนเอง โดยเลือกหัวข้อที่ตนเองสนใจ และลงมือไปเรียนรู้และใช้ประสบการณ์จริง เพื่อนำมาประมวลผลต่อ

2. การสะท้อนการเรียนรู้ หรือ ทบทวนการเรียนรู้ (Reflective Observation) เมื่อผู้เรียนได้ลงมือเรียนรู้ด้วยตัวเองแล้ว ได้นำกลับไปทบทวนและประมวลผลสิ่งที่ได้พบเห็นหรือเรียนรู้ผ่านการวิเคราะห์ด้วยตนเอง หรือการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน เพื่อเป็นการตกผลึกการเรียนรู้ที่ได้รับจากประสบการณ์โดยตรง

3. การสรุปองค์ความรู้ (Abstract Conceptualisation) เมื่อผู้เรียนได้รับประสบการณ์ และได้ลงมือทบทวนองค์ความรู้ที่ได้นั้นกับความเข้าใจเดิมที่ตนมีแล้ว ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนขั้นตอนการตกผลึกองค์ความรู้โดยการสรุปและนิยามองค์ความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ เช่น ผ่านการเขียนภาพมโนทัศน์ (mind mapping) หรือการสรุปการเรียนรู้ผ่าน model หรือ framework เป็นต้น

4. การประยุกต์ใช้องค์ความรู้ที่ได้รับ (Active Experimentation) เมื่อผู้เรียนผ่านขั้นตอนการเรียนรู้-ทบทวน-ตกผลึกองค์ความรู้ที่ได้รับมาแล้ว ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่มีความท้าทายเป็นอย่างยิ่ง ผู้เรียนจะได้ใช้ทักษะความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ รวมไปถึงได้ทดลองทำสิ่งใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาต่อยอดโดยใช้กรอบความคิดที่ตนเองได้ตกผลึกจากประสบการณ์จริง

จากการศึกษาทฤษฎีหลักการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) ของ David Kolb สอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by Doing) ของ John Dewey โดยหลักการของทั้งสองทฤษฎี คือ การเรียนรู้จากการปฏิบัติและการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง เน้นการเรียนรู้ผ่านการลงมือทำและการทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจะได้รับ

ประสบการณ์ตรง สะท้อนความคิด และสร้างแนวคิดใหม่ ๆ ที่สามารถนำไปทดลองใช้งานได้ ผลลัพธ์คือการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีความลึกซึ้งมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

2. การจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2.1 แนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

ทิตนา แชมมณี (2566) ได้กล่าวถึงแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ไว้ว่า การเรียนรู้เชิงรุก เป็นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนไม่ได้อยู่ในฐานะผู้รับความรู้จากครูผู้สอนเท่านั้น แต่จะต้องเป็นผู้ที่มีบทบาทเชิงรุก คือ เป็นผู้จัดกระทำต่อสิ่งเร้า นั้น ๆ (สิ่งที่เรียนรู้) และดำเนินการเรียนรู้อย่างตื่นตัวอย่างรอบด้าน ทั้งด้านกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ เพราะองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน มีความสัมพันธ์กันและส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2566) ได้อธิบายว่าแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริงหรือที่เราเรียกว่า Learning by doing ต้องปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนและทุกขั้นตอนต้องเกิดผลการเรียนรู้ที่สูงขึ้น ทำท่ายขึ้น ได้คำตอบที่ต้องการชัดเจนขึ้น ผู้เรียนสามารถคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ จนเกิดการสร้างสรรค์

คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2562) ได้อธิบายแนวคิด การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ว่าเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) สร้างแรงบันดาลใจ ให้คำปรึกษา ดูแล แนะนำ ทำหน้าที่เป็นโค้ชและพี่เลี้ยง (Coach & Mentor) แสวงหาเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaningful learning) ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ มีความเข้าใจในตนเองใช้สติปัญญา คิด วิเคราะห์ สร้างสรรค์ผลงานนวัตกรรมที่บ่งบอกถึงการมีสมรรถนะสำคัญในศตวรรษที่ 21 มีทักษะวิชาการ ทักษะชีวิต และทักษะวิชาชีพ บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ตามระดับช่วงวัย

จากแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักวิชาการข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เน้นการให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง โดยการลงมือปฏิบัติจริงหรือ Learning by doing ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ และตอบสนองต่อความต้องการและท้าทายในการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม การเป็นคนเชิงรุกในการเรียนรู้ยังเน้นการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับชีวิตและอาชีพในศตวรรษที่ 21 อีกด้วย เช่น ทักษะการแก้ปัญหา การคิดวิเคราะห์ และการ

สร้างสรรค์ผลงานนวัตกรรม ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายและมีการนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างเต็มที่และช่วยสร้างองค์ความรู้ที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ในสังคมและชีวิตอาชีพในศตวรรษที่ 21 อย่างเหมาะสม

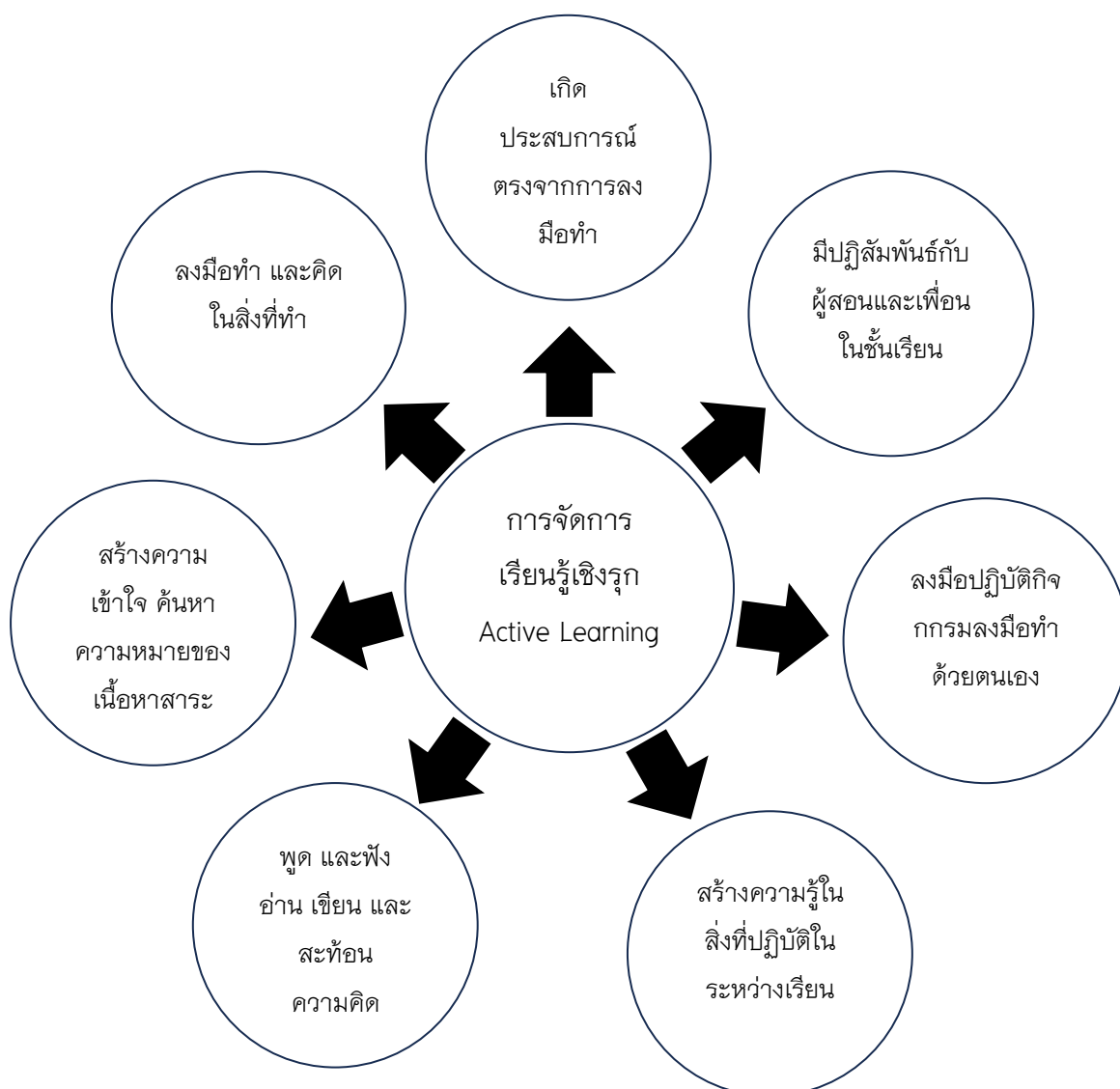
2.2 ความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

Alice Fornari and Ann Poznanski (2021) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นการนำเสนอรูปแบบการสอนนอกเหนือจากการบรรยายและการจดบันทึก โดยทั่วไปการเรียนรู้แบบ Active Learning คือการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ ครูผู้สอนต้องมีกลยุทธ์สำหรับการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน วิธีการสอนสามารถดึงดูดผู้เรียนให้สนใจบทเรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจ คิดจากเรื่องง่าย ๆ ไปสู่เรื่องที่ซับซ้อนขึ้นได้

วัชรี ไตรเจริญกุลภักดิ์ จงแจ่ม (2561) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก หรือ (Active Learning) หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิด วิเคราะห์ และลงมือทำ เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงสมรรถนะของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2562) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) คือ การเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับการเรียนการสอน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูง (Higher-Order Thinking) ด้วยการวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่า ไม่เพียงแต่เป็นผู้ฟัง ผู้เรียนต้องอ่าน เขียน ตั้งคำถามและถามอภิปรายร่วมกัน ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง โดยต้องคำนึงถึงความรู้เดิมและความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้ไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้

กมล โพธิเย็น (2564) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำและคิดในสิ่งได้ทำไป เพื่อเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ตรงให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน โดยมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครูด้วยการลงมือทำกิจกรรมร่วมกันทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน จากนั้นก็จะสร้างองค์ความรู้ขึ้นจากสิ่งที่ได้ทำผ่านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การอภิปรายและการสะท้อนคิดร่วมกัน เพื่อสร้างความหมายของเนื้อหาสาระที่ได้เรียนรู้นั้นและพยายามเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ให้ได้มากที่สุด ดังภาพที่ 1

ภาพ 1 การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

ที่มา: กมล โพธิเย็น, 2564, หน้า 14-15

จากการให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า Active Learning คือการนำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากการบรรยาย และการจดบันทึกเป็นหลัก มักเน้นการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง ๆ โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมและการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการคิดเชิงวิเคราะห์และคิดเชิงสร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายและเป็นประโยชน์ การจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning

ต้องมีการนำเสนอกลยุทธ์ที่ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่น่าสนใจและนักเรียนสามารถมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ยังต้องมีการกระตุ้นให้เกิดกระบวนการคิดขั้นสูงของนักเรียน เช่น การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า นักเรียนจะได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นการกระทำจริง โดยมีการคำนึงถึงความรู้เดิมและความต้องการของนักเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงบทบาทจากผู้รับความรู้เป็นผู้มีส่วนร่วมในการสร้างความรู้และความเข้าใจใหม่ ๆ รวมทั้งสรุปผลการเรียนรู้ในรูปแบบที่มีประสิทธิภาพที่สุดตามความเข้าใจและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน

2.3 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2562) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไว้ ดังนี้

1. Active Learning ส่งเสริมการมีอิสระทางด้านความคิดและการกระทำของผู้เรียนการมีวิจารณญาณ และการคิดสร้างสรรค์ ผู้เรียนจะมีโอกาส มีส่วนร่วมในการปฏิบัติจริงและมีการใช้ วิจารณญาณในการคิดและตัดสินใจในการปฏิบัติกิจกรรมนั้น มุ่งสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้กำกับทิศทางการเรียนรู้ ค้นหาค้นหาสไตล์การเรียนรู้ของตนเอง ผู้เรียนเป็นผู้รู้คิด รู้ตัดสินใจด้วยตนเอง (Metacognition) เพราะฉะนั้น Active Learning จึงเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดขั้นสูง (Higher order thinking) ในการมีวิจารณญาณ การวิเคราะห์การคิดแก้ปัญหา การประเมิน ตัดสินใจ และการสร้างสรรค์

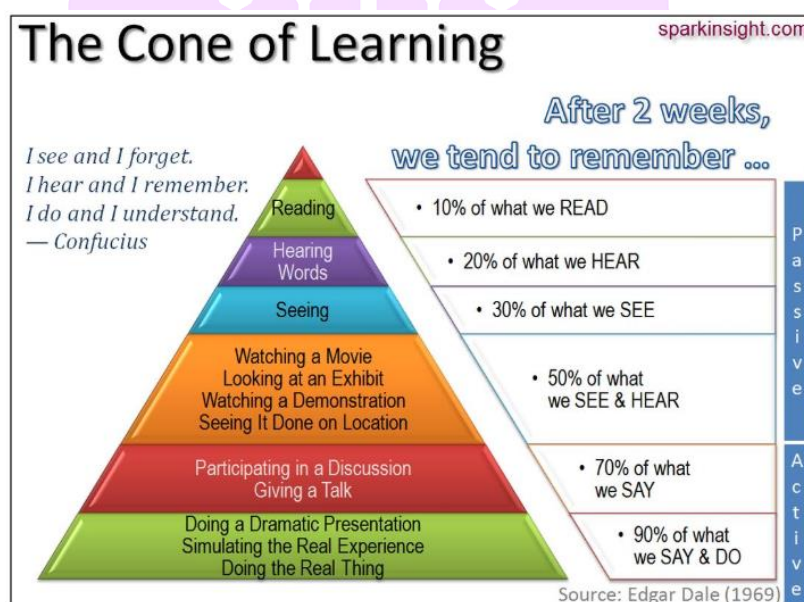
2. Active Learning สนับสนุนส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งความร่วมมือในการปฏิบัติงานกลุ่มจะนำไปสู่ความสำเร็จในภาพรวม

3. Active Learning ทำให้ผู้เรียนทุ่มเทในการเรียน จูงใจในการเรียน และทำให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้ความสามารถ เมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างกระตือรือร้นในสภาพแวดล้อม ที่เอื้ออำนวย ผ่านการใช้กิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ อย่างหลากหลาย ผู้เรียนเลือกเรียนรู้ กิจกรรมต่าง ๆ ตามความสนใจและความถนัดของตนเอง เกิดความรับผิดชอบและทุ่มเทเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ

4. Active Learning ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการพัฒนาเชิงบวก ทั้งตัวผู้เรียนและตัวครู เป็นการปรับการเรียนเปลี่ยนการสอน ผู้เรียนจะมีโอกาสได้เลือกใช้ ความถนัด ความสนใจ ความสามารถที่เป็นความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Different) สอดรับกับแนวคิดพหุปัญญา (Multiple Intelligence) เพื่อแสดงออกถึงตัวตนและศักยภาพ ของตัวเองส่วนครูผู้สอนต้องมีความตระหนักที่จะปรับเปลี่ยนบทบาท แสวงหาวิธีการ กิจกรรม ที่หลากหลาย เพื่อช่วยเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน สิ่งเหล่านี้ จะทำให้ครูเกิดทักษะ

ในการสอนและมีความเชี่ยวชาญในบทบาท หน้าที่ ที่รับผิดชอบเป็นการพัฒนาตน พัฒนางาน และพัฒนาผู้เรียนไปพร้อมกัน

พลอยไพสิน นิลกรรณ (2562) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้เชิงรุกว่า กระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) สามารถรักษาผลการเรียนรู้ให้อยู่คงทน และนานกว่ากระบวนการเรียนรู้ Passive Learning เพราะกระบวนการเรียนรู้ Active Learning สอดคล้องกับการทำงานของสมองที่เกี่ยวข้องกับความจำโดยสามารถเก็บและจำสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้สอน สิ่งแวดล้อม การเรียนรู้ได้ผ่านการปฏิบัติจริง จะสามารถเก็บจำในระบบความจำระยะยาว (Long Term Memory) ทำให้ผลการเรียนรู้ยังคงอยู่ได้ในปริมาณที่มากกว่า ระยะยาวกว่าซึ่งอธิบายไว้ ดังภาพที่ 2

ภาพ 2 กรวยแห่งการเรียนรู้ตามทฤษฎีการจดจำของ Edgar Dale

ที่มา : Edgar Dale (1969) อ้างใน พลอยไพสิน นิลกรรณ, 2562, หน้า 2-3

จากรูปจะเห็นได้ว่า กรวยแห่งการเรียนรู้นี้ได้แบ่งเป็น 2 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการเรียนรู้ Passive Learning

- กระบวนการเรียนรู้โดยการอ่านท่องจำผู้เรียนจะจำได้ในสิ่งที่เรียนได้เพียง 10%
- การเรียนรู้โดยการฟังบรรยายเพียงอย่างเดียวโดยที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมอื่นในขณะที่อาจารย์สอนเมื่อเวลาผ่านไปผู้เรียนจะจำได้เพียง 20% หากในการเรียนการสอนผู้เรียนมีโอกาสได้เห็นภาพประกอบด้วยก็จะทำให้ผลการเรียนรู้คงอยู่ได้เพิ่มขึ้นเป็น 30%

- กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียนเพิ่มขึ้น เช่น การให้
 คู่มือ การสาธิต จัดนิทรรศการให้ผู้เรียนได้ดู รวมทั้งการนำผู้เรียนไปทัศนศึกษา หรือดู
 งาน ก็ทำให้ผลการเรียนรู้เพิ่มขึ้นเป็น 50%

2. กระบวนการเรียนรู้ Active Learning

- การให้ผู้เรียนมีบทบาทในการแสวงหาความรู้และเรียนรู้อย่างมีปฏิสัมพันธ์
 จนเกิดความรู้ความเข้าใจนำไปประยุกต์ใช้สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า
 หรือ สร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ และพัฒนาตนเองเต็มความสามารถ รวมถึงการจัดประสบการณ์
 การเรียนรู้ให้เขาได้มีโอกาสร่วมอภิปรายให้มีโอกาสฝึกทักษะการสื่อสารทำให้ผลการเรียนรู้
 เพิ่มขึ้น 70%

- การนำเสนองานทางวิชาการ เรียนรู้ในสถานการณ์จำลอง ทั้งมีการ
 ฝึกปฏิบัติ ในสภาพจริง มีการเชื่อมโยงกับสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผลการเรียนรู้เกิดขึ้น
 ถึง 90%

วารินทร์พร พันเพ็ญฟู (2562) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ Active Learning มีข้อดี
 คือ ผู้สอนใช้วิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายหลายในการจัดการเรียนรู้ครั้งหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ให้
 ผู้เรียนมีส่วนร่วมโดยผู้สอนเป็นผู้กำกับและอำนวยความสะดวกรวมทั้งเป็นผู้สนับสนุน
 และเสริมแรง ให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงและตอบผู้เรียนถูกกระตุ้นให้มีส่วนร่วมในการเรียนรวม
 ทั้งเกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้เรียนด้วยกันผู้เรียนได้รับการส่งเสริมในการทำงานกลุ่ม
 มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interaction) ทำให้ปรับตัวอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขผู้เรียนถูกกระตุ้นให้
 มีความกระตือรือร้น (Active) ผู้เรียนเกิดการชอบเรียนต้องการเรียนรู้และต้องการแสวงหา
 ความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยความเข้าใจ (Meaningful Learning)

จากการศึกษาความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การ
 จัดการเรียนรู้เชิงรุกมีความสำคัญอย่างมากเนื่องจากมีผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะ
 และการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย 5 ประเด็น ดังนี้

1. ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเต็มที่ การให้โอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีการกระทำ
 ในการเรียนรู้ช่วยให้พัฒนาทักษะและความเข้าใจได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากเรียนรู้ไม่เพียงแต่การ
 รับข้อมูลจากผู้สอน แต่ยังเป็นการประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริง

2. ส่งเสริมการคิดเชิงวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์ Active Learning ช่วยส่งเสริมการคิด
 เชิงวิเคราะห์ แก้ปัญหา และคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน โดยการให้โอกาสในการแก้ปัญหา
 ในสถานการณ์ที่ซับซ้อนหรือไม่คาดคิด

3. สร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ Active Learning ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่น่าสนใจและมีความสมจริง ทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความสนุกสนานในการเรียนรู้และมีแรงจูงใจที่จะมุ่งหน้าไปสู่ความรู้เพิ่มเติม

4. พัฒนาทักษะการทำงานร่วมกันและการแก้ปัญหา Active Learning ส่งเสริมการทำงานร่วมกันในกลุ่มและการแก้ปัญหามีประสิทธิภาพ โดยการให้โอกาสให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันในโปรเจกต์หรือกิจกรรมที่ต้องการการแก้ปัญหา

5. เพิ่มโอกาสในการรักษาความรู้ของผู้คงทน Active Learning ช่วยในการสร้างความเข้าใจที่ลึกซึ้งและการจดจำในระยะยาว ทำให้ความรู้และทักษะที่เรียนรู้ได้รับการรักษาและใช้ประโยชน์ได้ในอนาคต

การจัดการเรียนรู้เชิงรุกมีผลกระทบที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะและการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เติบโตและมีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืนในระยะยาว

2.4 ลักษณะกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้เชิงรุก

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2562) ได้กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้เชิงรุกไว้ 6 ลักษณะ ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ที่ลดบทบาทการสอนและการให้ความรู้โดยตรงของครู แต่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมสร้างองค์ความรู้ และจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้นำความรู้ ความเข้าใจไปประยุกต์ใช้ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า คิดสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ พัฒนาทักษะกระบวนการคิดไปสู่ระดับที่สูงขึ้น

3. กิจกรรมเชื่อมโยงกับนักเรียน กับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว ปัญหาของชุมชน สังคม หรือประเทศชาติ

4. กิจกรรมเป็นการนำความรู้ที่ได้ไปใช้แก้ปัญหาใหม่ หรือใช้ในสถานการณ์ใหม่

5. กิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดของตนเองอย่างมีเหตุมีผล มีโอกาสร่วมอภิปรายและนำเสนอผลงาน

6. กิจกรรมเน้นการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนด้วยกัน

สุพรรณณี ชาญประเสริฐ (2557) กล่าวว่า ลักษณะกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ประกอบด้วย 5 ลักษณะ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนสูงสุดโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการคิดขั้นสูง
3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีการลงมือปฏิบัติ ทำงาน คิดและแก้ปัญหา ร่วมกัน
4. ผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติได้ด้วยตนเอง ออกแบบกิจกรรมและจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และแสดงความคิดเห็นและการคิดขั้นสูง
5. ผู้เรียนมีอิสระและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างมากและมีผู้เรียนส่วนร่วมในการจัดระบบการเรียนรู้ด้วยตัวเอง

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2552) ได้กล่าวถึงลักษณะของการจัดการเรียนกิจกรรมแบบ Active Learning ไว้ว่า จะต้องเป็นกิจกรรมที่พัฒนาศักยภาพทางสมอง ได้แก่ การคิด การแก้ปัญหา และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้สูงสุด ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนทั้งในด้านการสร้างองค์ความรู้ การสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ร่วมมือกันมากกว่าการแข่งขัน ผู้เรียนเรียนรู้ความรับผิดชอบร่วมกัน การมีวินัยในการทำงาน และการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ เป็นกระบวนการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนอ่าน พูด ฟัง คิดอย่าง ลุ่มลึก ผู้เรียนจะเป็นผู้จัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง กิจกรรมต้องเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการคิดขั้นสูง กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนบูรณาการข้อมูลข่าวสาร หรือสารสนเทศ และหลักการความคิดรวบยอด ผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง และความรู้เกิดจากประสบการณ์ การสร้างองค์ความรู้ และการสรุปบทวนของผู้เรียน

จากการศึกษาลักษณะกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้เชิงรุกข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะกิจกรรมที่เป็นการเรียนรู้เชิงรุกประกอบด้วย 5 ลักษณะ ดังนี้

1. กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมให้นำความรู้และความเข้าใจไปใช้ในการแก้ปัญหาและวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ทำให้พัฒนาทักษะการคิดและการเรียนรู้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้น
2. กิจกรรมเชื่อมโยงกับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว ผู้เรียนได้รับโอกาสในการใช้ความรู้และทักษะที่ได้รับต่อสังคมและสภาพแวดล้อมใกล้ตัว โดยการแก้ปัญหาหรือช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

3. กิจกรรมการนำความรู้ไปใช้ ผู้เรียนได้รับโอกาสในการนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการแก้ปัญหาใหม่หรือในสถานการณ์ที่แตกต่าง

4. กิจกรรมเน้นการใช้ความคิดของตนเอง ผู้เรียนได้รับโอกาสในการสร้างความเข้าใจและความคิดของตนเอง และมีโอกาสในการร่วมอภิปรายและนำเสนอผลงาน

5. กิจกรรมเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและระหว่างผู้เรียนเอง เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการการเรียนรู้ที่เชิงรุก เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะต่าง ๆ อย่างเต็มที่

2.5 รูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก

ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล (2558) ได้กล่าวถึงรูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ครอบคลุมวิธีการจัดการเรียนรู้หลากหลายวิธี ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)
2. การจัดการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning)
3. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning)
4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning)
5. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการคิด (Thinking Based Learning)
6. การจัดการเรียนรู้การบริการ (Service Learning)
7. การจัดการเรียนรู้จากการสืบค้น (Inquiry-Based Learning)
8. การจัดการเรียนรู้ด้วยการค้นพบ (Discovery Learning)

สถาบันการศึกษา Aksorn Education (2565) ได้กล่าวถึง กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) และได้เสนอองค์ประกอบสำคัญของ Active Learning เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้รูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก ดังนี้

1. การเรียนรู้ผ่านการคิดขั้นสูง (Thinking Based Learning)
2. เรียนรู้ผ่านการลงมือทำ (Learning by doing)
3. การเรียนรู้จากการทำงานร่วมกัน (Cooperative Learning)
4. การเรียนรู้จากการสำรวจ และค้นหา (Inquiry-Based Learning)

Active Learning จึงเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น โดยผ่านการคิดขั้นสูง การลงมือปฏิบัติจริง การทำงานร่วมกัน ซึ่งช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งและยั่งยืน โดยมีองค์ประกอบสำคัญของ Active Learning

พลอยไพลิน นิลกรรณ (2562) กล่าวว่ารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำไปสู่การปฏิบัติจริงจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบActive Learning ได้ ดังนี้

1. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning)
2. การสอนแบบโครงงาน (Project Based Learning)
3. การสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Learning)
4. การสอนที่เน้นทักษะกระบวนการคิด (Thinking Based Learning)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2562) ได้กล่าวถึงรูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ในลักษณะการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) มีวิธีการจัดการเรียนรู้อีกหลายวิธี เช่น

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning)

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning)

อย่างไรก็ตามรูปแบบ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหล่านี้ มีพื้นฐานมาจากแนวคิดเดียวกันคือให้ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทหลักในการเรียนรู้ของตนเอง

จากการศึกษารูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกมีลักษณะที่หลากหลายและมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งรูปแบบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกประกอบด้วย 5 รูปแบบ ได้แก่

1. การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเนื้อหาผ่านกิจกรรมที่สร้างสรรค์และมีความสนุกสนาน
2. การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning) การเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริง ๆ จากการทำกิจกรรมหรือการสัมผัสกับสถานการณ์จริง
3. การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการแก้ปัญหาซึ่งมักจะให้กับผู้เรียนในรูปแบบของสถานการณ์ที่ซับซ้อน
4. การเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน การเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องดำเนินการโครงงานที่ต้องวางแผนและดำเนินการตามขั้นตอน
5. การเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการคิด (Thinking-Based Learning) การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะในการคิดเชิงวิเคราะห์และการแก้ปัญหา

ทักษะการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังไว้หลากหลาย ซึ่งมีความหมายที่ใกล้เคียงกันและสอดคล้องกัน ดังนี้

นริศรา คงทอง (2558) การฟัง หมายถึง การรับรู้ การเข้าใจ จับประเด็นและแปลความหมายจากเสียงที่เป็นคำพูด สัญญาณต่าง ๆ ที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารได้ถูกต้อง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2542) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ฟัง” หมายถึง ตั้งใจสดับ คอยรับ เสียงด้วยหู

ณัฐวดี กุละพัฒน์ และ สิรินาถ จงกลกลาง (2564) กล่าวว่า การฟังเป็นกระบวนการในการรับสาร ซึ่งผู้ฟังต้องสามารถเข้าใจและตีความเนื้อหาที่ได้รับ โดยการตีความนี้จำเป็นต้องใช้ประสบการณ์ ความรู้เดิม และความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ฟัง

มณีรัตน์ กรรณิกา (2561) ได้อธิบายว่าทักษะการฟัง เป็นกระบวนการรับข่าวสาร (Massage) ที่มากระทบโสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญ หรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่พูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูดตลอดจนพิจารณาถึงสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย นอกจากนี้การฟังเป็นความสามารถของผู้ฟังในการเข้าใจความหมายของประโยคที่ได้ยินและสามารถตอบคำถามของภาษาที่ได้ยินอย่างถูกต้อง รวมถึงกระบวนการรับรู้ การให้ความสนใจ การตีความ สิ่งเร้าหรือข้อมูลที่มากระทบโสตสัมผัส เป็นการรับสิ่งเร้าโดยตั้งใจ และเมื่อรับแล้วนำสิ่งเร้ามาวิเคราะห์ถึงเนื้อหาสาระตลอดจนแหล่งที่มาของสิ่งเร้า พร้อมทั้งใช้ประสบการณ์เดิมของตัวเอง ช่วยทำให้เกิดความเข้าใจสิ่งเร้า นั้น ๆ การฟังจะมีความแตกต่างจากการได้ยินตรงที่ว่า การฟัง เป็นการรับสิ่งเร้าที่เข้ามกระทบโสตสัมผัสโดยตั้งใจ แต่การได้ยินเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

จากการศึกษาความหมายของการฟัง ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของการฟังได้ว่าการฟัง หมายถึง การรับรู้การได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ จนสามารถเข้าใจข้อมูลที่ได้ฟังจากบทสนทนาหรือสื่อต่าง ๆ ด้วยความสนใจและความตั้งใจ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญที่ใช้ในการสื่อสารและการเรียนรู้ทั้งในชีวิตประจำวัน และในสถานการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่พูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูดตลอดจนพิจารณาถึงสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูด

2. ความสำคัญของการฟัง

Learning Hub (2561) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟัง หรือ Listening ว่าถือเป็นหนึ่งทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งของผู้ที่กระหายในความสำเร็จของชีวิต เพราะเราในฐานะมนุษย์คนหนึ่งนั้น สามารถเริ่มต้นเรียนรู้ได้จากทักษะแรกสุดที่ธรรมชาติให้มา นั่นคือการฟังนั่นเอง ยิ่งถ้าคุณทำงาน หรือสร้างธุรกิจ (Start Up) ด้วยแล้ว การฟังยิ่งทวีความสำคัญเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว เพราะหากการฟังไม่ดี เกิดการเข้าใจผิดหรือตัดสินใจผิด ปัญหาจะเกิดกับธุรกิจทันที

ณัฐ นิวัตนานนท์ (2560) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า การเรียนรู้ของเราเริ่มต้นจากการได้ยินเสียงและนำเสียงเหล่านั้นไปผ่านกระบวนการทางความคิด บันทึกข้อมูลไว้เป็นความทรงจำเพื่อนำไปใช้ต่อยอดเรื่องราวต่างๆ มากมายในการดำเนินชีวิตที่เรียกว่า “การฟัง” การฟังจึงเป็นทักษะสำคัญที่เราควรฝึกฝนเพื่อลดโอกาสที่จะเกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคลสามารถนำไปใช้ได้กับทุกคนในครอบครัว กับเพื่อนฝูง และกับเพื่อนร่วมงาน เพราะปัญหาความขัดแย้งกันส่วนใหญ่มักมีรากเหง้ามาจากการ “ขาดทักษะการฟังที่ดี” จนกลายเป็นสาเหตุสำคัญที่อยู่เบื้องหลังการไม่สื่อสารกัน

นริศรา คงทอง (2558) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟัง ประกอบด้วย

1. การฟังทำให้ได้รับความรู้ การฟังมีความสำคัญในชีวิตประจำวันในทักษะทั้งสิ้น คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะในการฟังเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด การฟังทำให้ผู้ฟังได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้น เช่น การฟังการบรรยายในชั้นเรียน การฟังข่าวสารประจำวัน ทำให้ได้รับความรู้ทันเหตุการณ์ การฟังอาจจะฟังจากผู้ส่งสารโดยตรง หรือ ฟังผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ วิตทัศน์ ซีดี-รอม ฯลฯ

2. การฟังทำให้เกิดความคิดกว้างไกล การสร้างนิสัยการฟังที่ดี ทำให้เกิดความคิดไปในด้านต่าง ๆ สามารถแก้ปัญหา สร้างงาน วิเคราะห์ พิจารณาเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างมีเหตุผล เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นรอบข้าง และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบโลก เข้าใจปัญหาสังคมสามารถปรับตัวให้เข้าได้กับทุกสถานการณ์ และช่วยทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในการทำกิจกรรมต่างๆ อันเป็นประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติได้

3. การฟังทำให้เกิดการพัฒนาตนเอง การฟังเรื่องราวต่าง ๆ ทำให้ได้รับความรู้มากมาย ผู้ฟังสามารถนำมาปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินชีวิตประจำวัน ทั้งในครอบครัว การทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักแยกแยะสิ่งที่ควรกระทำและไม่ควรกระทำ รู้จักแก้ไขสิ่งที่บกพร่องทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง นอกจากนี้ยังนำความรู้ ความก้าวหน้าทางวิทยาการที่ได้รับฟังอยู่เป็นประจำมาใช้พัฒนางานในหน้าที่ได้อีกด้วย

4. การฟังทำให้เกิดความจรรโลงใจ และซาบซึ้ง การฟังบทร้อยกรอง สุนทรพจน์ คำสอนของนักปราชญ์ ผู้นำทางศาสนา การฟังบทเพลง ดนตรีที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ทำให้จิตใจสดชื่นแจ่มใส มีชีวิตชีวา เป็นการรักษาสุขภาพจิตและสุขภาพกาย ให้แข็งแรง มีอายุยืนยาว นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ที่อยู่รอบข้างได้รับความสุขด้วย

5. การฟังเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกัน การฟังในครอบครัวมีความสำคัญในระดับแรก ที่ทำให้ครอบครัวมีความสุข ความอบอุ่นการฟังในสังคม ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน ทั้งผู้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงานและผู้ใต้บังคับบัญชา การฟังในระดับผู้นำระดับประเทศที่มีการติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น ข้อปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบเพื่อให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เป็นการลดความขัดแย้งและข้อพิพาท ซึ่งได้แก่ การลวงล้าเขตแดน การทดลองอาวุธที่มีอานุภาพร้ายแรงอันจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่มนุษยโลก นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดสนธิสัญญาความร่วมมือช่วยเหลือระหว่างประเทศทั่วโลกอีกด้วย

ดังนั้น จากการศึกษาความสำคัญของการฟัง ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า การฟังมีความสำคัญอย่างมากในชีวิตประจำวันและในหลายสถานการณ์ เพราะมีผลต่อความเข้าใจ การสื่อสาร การเรียนรู้ การแก้ไขปัญหา และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ดังนี้

1. การเพิ่มความเข้าใจ คือ การฟังช่วยให้เราเข้าใจเกี่ยวกับความคิดเห็น ความต้องการ และความรู้สึกของผู้อื่นอย่างมากมาย เมื่อเราเข้าใจกันได้ดีขึ้น เราก็สามารถร่วมมือและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นได้มากขึ้น

2. การสื่อสาร คือ การเป็นผู้ฟังที่ดีช่วยให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะเราสามารถรับรู้ข้อความ ทักษะคิด และอารมณ์ของผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง

3. การเรียนรู้ คือ การฟังเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ เนื่องจากเราได้รับข้อมูลและความรู้มากมายผ่านทางารฟัง ทั้งในการเรียนในห้องเรียน และการเรียนรู้ในชีวิตประจำวัน

4. การพัฒนาทักษะส่วนบุคคล คือ การเป็นผู้ฟังที่ดีช่วยในการพัฒนาทักษะสำคัญ เช่น ทักษะการใช้ภาษา ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และการเชื่อมโยงกับผู้อื่น

3. การพัฒนาทักษะการฟัง

วรดา ไชยพิมพ์ (2565) ได้กล่าวถึงวิธีการพัฒนาทักษะการฟัง ประกอบด้วย

1. พัฒนาทักษะการฟังเชิงรุก (Active Listening)

การฟังเชิงรุก คือ การฟังอย่างตั้งใจ โดยไม่ใช้ประสบการณ์ อคติ หรือความคาดหวังของตนเองไปตัดสินคู่สนทนา รวมถึงสังเกตอาการปฏิกิริยาและน้ำเสียงว่าเขากำลังรู้สึกอย่างไร ผู้นำบางคนคอยแต่จะคิดในหัวขณะกำลังฟังว่าจะได้ตอบอย่างไร หรือพอได้ยินคำพูดที่ไม่ถูกใจ

ก็จะรีบขัดจังหวะทันที คุณควรรอให้คู่สนทนาพูดจนจบประโยคอย่างสมบูรณ์ จะทำให้คุณเป็นผู้ฟังที่ดียิ่งขึ้น

2. สบตา

การสบตาจะสร้างความน่าเชื่อถือ ลองทดสอบการหลบเลี่ยงการสบตากับคู่สนทนา คุณจะไม่ได้รับการไว้วางใจจากเขาเลย

3. ถามคำถามปลายเปิด

เมื่อคุณต้องการทราบความต้องการของผู้อื่นให้ใช้คำถามปลายเปิด การถามว่า ใครที่ไหน อะไร อย่างไร และเพราะอะไร จะทำให้คุณได้ข้อมูลที่ช่วยให้คุณเข้าใจเขามากขึ้น บางคนใจร้อนชอบถามคำถามปลายปิดเพื่อค้นหาคำตอบว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่ เพราะต้องการความรวดเร็วและประหยัดเวลา เขาก็จะได้แค่คำตอบสั้น ๆ แต่ไม่ได้เรียนรู้อะไรไปมากกว่านั้น

4. เปิดใจให้กว้าง

ขณะฟัง หากคุณตัดสิน คาดเดาหรือสรุปในใจ แสดงว่าคุณไม่ได้ฟังจริง ๆ การที่คุณเปิดใจให้กว้างขณะฟัง ยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง ถือเป็นเครื่องหมายของผู้ฟังที่ดี

5. พัฒนาความฉลาดทางอารมณ์

ความฉลาดทางอารมณ์คือความสามารถในการรับรู้ เข้าใจ และควบคุมอารมณ์ของตัวเอง แล้วยังทำให้คุณสามารถรับรู้ เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจผู้อื่นด้วย

6. ขจัดสิ่งรบกวน

หากมีคนมาปรึกษางานกับคุณในห้องทำงาน ขอให้คุณหยุดทำงาน ปิดเสียงโทรศัพท์ ขจัดสิ่งรบกวนทุกอย่าง จะทำให้คู่สนทนา รู้สึกว่าคุณกำลังตั้งใจฟังเขาจริง ๆ จะทำให้คุณมีสมาธิในการฟังและสามารถอ่านสิ่งที่เขาไม่ได้พูดออกมาด้วย

7. สะท้อนกลับ

ขณะฟัง ฝึกพูดทวนสิ่งที่ได้ยินด้วยคำพูดของคุณเอง เพื่อจะเช็คว่าคุณเข้าใจคู่สนทนาได้ถูกต้อง หลังจากนั้นฝึกพูดสะท้อนสิ่งที่คู่สนทนาสังเกตเห็น เช่น สิ่งที่เขา กำลังรู้สึก ณ ขณะนั้น มันจะทำให้เขารู้สึกว่าคุณกำลังตั้งใจฟังเขาอย่างแท้จริง

Learning Hub (2561) ได้กล่าวถึงวิธีการพัฒนาทักษะการฟังนั้น ประกอบด้วย

1. เรียนรู้ที่จะฟังก่อน

การพัฒนาทักษะการฟังควรเริ่มต้นที่การเรียนรู้ที่จะฟังเสียก่อน ว่าเราฟังเพื่ออะไร เพื่อที่จะได้ถอดรหัสของเสียงเหล่านั้น ให้กลายเป็นข้อมูลเพื่อการนำไปใช้ เช่น ฟังการสอน ฟังวิธีการในการทำอาหาร ซึ่งจะช่วยให้เราถอดรหัสได้ง่ายเพิ่มขึ้น

2. คิดตามเสมอที่ฟัง

อย่าฟังเรื่องใด ๆ แบบปล่อยผ่าน แต่จงฟังอย่างตั้งใจ และพยายามตรองเรื่องที่เรากำลังฟังไปพร้อมกับเสียงที่ได้ยิน การที่เราฝึกถึงสิ่งเหล่านั้นไปด้วย จะช่วยให้สมองได้รับการสนับสนุนให้กระตุ้นความคิดในเรื่องนั้น ๆ อย่างต่อเนื่อง และจะกลายเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้ฟัง

3. มีการทบทวนข้อความเป็นประจำ

เพื่อให้การจดจำในสิ่งที่คนอื่นพูดได้อย่างรวดเร็ว หากผู้ฟังสนทนากับบุคคลอื่นอยู่ ลองเปลี่ยนเป็นการพูดสลับฟังด้วย โดยพูดในเรื่องที่ผู้พูดคนนั้นได้ถ่ายทอดบทความออกมา จะช่วยให้สามารถจดจำเรื่องต่าง ๆ ได้ดีขึ้นกว่าเดิม

4. ฝึกสมาธิเป็นประจำ

การฝึกสมาธิเป็นประจำอย่างน้อย 15 นาทีทุกวัน สามารถพัฒนาขีดความสามารถด้านความจำได้อย่างมาก

5. ลองฟังเสียงธรรมชาติและแยกเสียง

ลองหาโอกาสในการไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะหากสถานที่นั้นเป็นสถานที่แบบธรรมชาติ เพื่อลองฟังดูเสียงของธรรมชาติ เสียงต้นไม้ เสียงลมพัด หรือเสียงน้ำตกที่ไหลริน ซึ่งถ้าเราสามารถฟังและแยกเสียงเหล่านั้นได้ดี จะมีผลต่อประสิทธิภาพในการฟังอย่างมาก

6. การอบรมเรื่องการฟัง

หากมีปัญหาไม่สามารถเข้าใจสารที่ หรือรู้สึกว่าตนเองนั้นค่อนข้างมีสมาธิสั้นในการฟังแล้ว จงเริ่มเปลี่ยนแปลงวิถีของตนเองอย่างง่าย ๆ ด้วยการเรียนรู้ทักษะการฟังที่ถูกต้อง จากวิทยากรที่มากด้วยความสามารถ ซึ่งการเรียนรู้กับผู้เชี่ยวชาญ ช่วยให้ไม่ต้องเริ่มต้นทักษะการฟังจากศูนย์

7. การจดด้วยทุกครั้งที่คุณฟัง

หากเรานั้นฟังมากเท่าใด สิ่งก็ตามมาคือปริมาณของข้อมูลที่ดี ๆ ที่มากขึ้น ดังนั้นควรมีบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยเสมอในระหว่างที่ฟัง การทำอย่างนี้จะทำให้ไม่ต้องกังวลเรื่องข้อมูล ที่เกินกว่าจำนวนที่สามารถรับรู้ได้

8. บันทึกผลของการฟังไว้บ้าง

ควรสรุปผลของการฟัง เช่นวันนี้ฟังเรื่องอะไร และสามารถฟังได้นานกว่าปกติมากน้อยแค่ไหน ซึ่งจะช่วยให้เห็นพัฒนาการและความก้าวหน้าของการฟังได้ชัดเจนขึ้น

9. เชื่อมั่นว่าสามารถพัฒนาทักษะด้านการฟังได้

ผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะการฟังจะต้องมีเป้าหมายในการพัฒนาตนเอง และมีความมุ่งมั่น มั่นใจว่าตนเองสามารถพัฒนาตนเองไปยังจุดนั้นได้

ณัฐ นิวัตานนท์ (2560) กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการฟัง ดังนี้

1. สิ่งแรกที่ต้องฝึกฝนเพื่อให้ทักษะการฟังดีขึ้น คือ การอดทนรับฟังผู้ที่กำลังสื่อสารกับเราโดยควรรอให้เขาพูดให้จบเสียก่อน การขัดจังหวะแล้วด่วนสรุป หรือการคาดเดา ความต้องการของเขาจากมุมมองและประสบการณ์ในอดีตของเรามีโอกาสผิดพลาด และคลาดเคลื่อนได้ และอาการแบบนี้มักเกิดขึ้นกับคนที่มีความมั่นใจเหนือกว่า เช่น อาวุโสกว่า เป็นหัวหน้า หรือแม้กระทั่งคิดว่าตัวเองประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่า

2. การฝึกจับประเด็นของสารที่ผู้พูดต้องการสื่อก็เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องฝึกฝนด้วยการตั้งใจฟังเพื่อให้รับรู้ถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่แท้จริงของผู้พูดให้ได้ การฟังเพียงเพื่อรอจังหวะที่ตัวเองจะได้พูดในสิ่งที่อยากพูดเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โฟกัสในการฟังลดน้อยลง การควบคุมอารมณ์ไม่ให้ได้แย่งทันทีที่เห็นต่างหรือคล้อยตามทันทีที่เห็นด้วยในระหว่าง การสื่อสาร จะช่วยทำให้เราเข้าใจและจับประเด็นได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น

3. การฝึกไม่ให้ความเห็นที่โต้แย้งก็เป็นทักษะการฟังที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ไม่ควรละเลย เพราะการฟังความข้างเดียวอาจทำให้เราได้ข้อมูลที่ยังไม่ครบถ้วนและผิดพลาด การรับฟังไว้ก่อนโดยประวิงเวลาการตัดสินใจแสดงความคิดเห็นหรือตอบโต้ทันที นอกจากจะช่วยให้มีเวลาหาข้อมูลเพิ่มเติมแล้ว ยังมีโอกาสที่เราจะได้ทบทวนความคิด ปรับอารมณ์ให้กลับสู่สภาวะปกติ แล่งทำให้มีสติและสมาธิเพิ่มขึ้นอีกด้วย

4. การฝึกใจตัวเองไม่ให้นำเรื่องที่โต้แย้งไปเล่าต่อตราบใดก็ตามที่ยังไม่ทราบข้อเท็จจริงของเรื่องนั้น ก็เป็นเรื่องสำคัญไม่แพ้กัน ถ้าเรื่องที่โต้แย้งมาแล้วไปเล่าต่อเป็นเรื่องที่ดี เป็นเรื่องบวกกับคนอื่นก็คงไม่เป็นไร แต่ปัญหาส่วนใหญ่มันเกิดขึ้นก็เพราะชอบเอาเรื่องที่ไม่ดีหรือส่งผลด้านลบต่อคนอื่นไปเล่าต่อจนบานปลาย แม้จะอ้างว่าได้ย้าแล้วก็ตามว่าอย่าไปบอกต่อใคร

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) (2563) กล่าวว่า การรับฟัง รับรู้ข้อมูลเฉย ๆ โดยไม่ได้ทำอะไร “ไม่ใช้การฟังที่ดี” เพราะการฟังที่มีประสิทธิภาพ คือ การฟังแบบแอคทีฟ (Active Listening) หรือ เปลี่ยนการฟังเป็นการกระทำ โดยทำความเข้าใจในสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการถ่ายทอดออกมา ซึ่งประกอบไปด้วย 3 สิ่ง ดังนี้

1. Attitude (ทัศนคติ)

หากเรามีความคิดเชิงลบในสิ่งที่รับฟังอยู่ก่อนแล้ว เราจะปิดกั้นข้อมูลจนไม่ได้รับใจความทั้งหมดอย่างถ่องแท้โดยอัตโนมัติ ดังนั้นจำเป็นต้องวางอคติต่าง ๆ ที่มีลงก่อนเพื่อตั้งใจฟังเรื่องราวจนจบอย่างจริงจัง อย่ารีบด่วนตัดสินใจ

2. Attention (ความสนใจ)

ไม่ใช่เพียงแค่สนใจในเนื้อหาที่ผู้พูดต้องการนำเสนอ แต่ต้องสนใจตั้งแต่หน้าเสียง ภาษากาย รวมถึงพฤติกรรมอื่น ๆ ซึ่งบางครั้งสิ่งเหล่านั้นสามารถบอกอะไรได้มากกว่ารับฟังคำพูดเพียงอย่างเดียว

3. Adjustment (การปรับตัว)

หลังจากรับฟังอย่างตั้งใจจนครบทุกอย่าง จะเข้าสู่ขั้นตอนการนำมาคิดและประมวลผลตาม ซึ่งควรผ่านการปรับอารมณ์และความคิดอย่างเหมาะสม ในการโต้ตอบหรือแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ดังนั้น จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการฟัง ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปแนวทางในการพัฒนาทักษะการฟังได้ 5 ประการ ดังนี้

1. ตั้งใจฟัง คือ ผู้ฟังต้องมีสมาธิในการฟัง รับฟังข้อมูลจากผู้พูดให้ครบถ้วน ไม่ขัดจังหวะหรือโต้แย้งในขณะที่ผู้พูดยังพูดไม่จบ
2. คิดตามในขณะที่ฟัง คือ ผู้ฟังต้องฟังอย่างตั้งใจ และพยายามตรองเรื่องที่เราฟังไปพร้อม ๆ กับเสียงที่ได้ยิน จับประเด็นของสารที่ผู้พูดต้องการสื่อ รับรู้ถึงวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่แท้จริงของผู้พูด
3. สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม คือ การที่ผู้ฟังต้องมีการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเมื่อมีประเด็นที่สงสัยหรือยังไม่ชัดเจนในข้อมูลที่ได้รับฟังไป เพื่อให้ข้อมูลต่าง ๆ มีความชัดเจนเพิ่มมากขึ้น
4. การจดบันทึกข้อมูล คือ การที่ผู้ฟังมีการจดบันทึกข้อมูลที่ได้รับเป็นลายลักษณ์อักษร เนื่องจากในบางครั้งผู้ฟังอาจไม่สามารถรับข้อมูลทั้งหมดจากผู้พูดได้
5. สะท้อนข้อมูล คือ การที่ผู้ฟังมีการสะท้อนข้อมูลที่ได้รับตามความเข้าใจของตนเองกลับไปสู่ผู้พูด เพื่อเป็นการสร้างความชัดเจนหรือการได้รับข้อมูลที่ชัดเจนจากผู้พูดเพิ่มมากขึ้น

4. แนวทางการวัดประเมินทักษะการฟัง

John Flowerdew and Lindsay Miller (2005) อ้างใน ภัทรสร นรเหรียญ (2562) ได้กล่าวถึงแนวทางการวัดประเมินทักษะการฟังว่ามีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป โดยเน้นไปที่แบบทดสอบวัดความสามารถและจัดระดับความรู้ ดังนี้

1. เขียนตามคำบอก ผู้เรียนฟังคำ วลีหรือประโยคแล้วสามารถเขียนสิ่งที่ได้ยินออกมาได้
2. เขียนตามคำบอกแบบเติมคำ ผู้เรียนได้รับแบบทดสอบที่ละเว้นข้อความส่วนหนึ่งไว้แล้วฟังเรื่องเพื่อเติมคำลงในช่องว่างให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์
3. ฟังเรื่องแล้วตอบคำถาม ผู้เรียนฟังบทสนทนาที่ผู้สอนอ่านหรือฟังจากสื่อการเรียนรู้อื่นต่าง ๆ แล้วทำแบบทดสอบแบบเลือกตอบได้

4. ตอบสนองต่อประโยคที่ได้ยิน ผู้เรียนฟังประโยคหรือคำถามแล้วสามารถเลือกคำหรือรูปภาพ ระบุว่าประโยคหรือคำถามที่ได้ฟังนั้นถูกหรือผิด หรือตอบสนองด้วยคำตอบแบบสั้น ๆ

5. ตอบคำถามถูก-ผิดแบบสามตัวเลือก วิธีการทดสอบที่พัฒนามาจากแบบทดสอบประเภทเลือกคำตอบแบบถูก-ผิด (true or false test) โดยเพิ่มตัวเลือกที่สามเข้ามาเพื่อให้มีทางเลือกในการตอบมากขึ้น ซึ่งจะทำให้การประเมินผลมีความหลากหลายและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

6. การเติมคำจากการฟังแถบบันทึกเสียง ผู้เรียนฟังแถบบันทึกเสียง ซึ่งในทุก ๆ คำที่ 15 จะถูกแทนที่ด้วยเสียงสัญญาณอื่น ๆ ที่ไม่ใช่คำ หรือวลีจากเรื่องและมีการหยุดระหว่างประโยค เพื่อให้ผู้เรียนเติมคำหรือวลีให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์

Barker L. L. (1978) กล่าวว่า ทักษะการฟังมีกระบวนการที่ละเอียดอ่อนและซับซ้อน ต้องสัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ ซึ่งได้นำเสนอพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะ การฟังไว้ 6 พฤติกรรม ดังนี้

1. การได้ยิน (Hearing) ผู้ฟังต้องได้ยินเสียงก่อนเป็นอันดับแรก กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้ฟังต้องได้ยินเพื่อฟัง เมื่อฟังแล้วการรับรู้จะขึ้นอยู่กับความสนใจ

2. ความตั้งใจ (Attention) คือ การให้ความสนใจและมุ่งมั่นในการฟังผู้ส่งสารอย่างเต็มที่ โดยไม่ให้สิ่งรบกวนหรือความคิดส่วนตัวมาขัดขวางการรับข้อมูล การตั้งใจฟังเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและมีผลต่อการเข้าใจข้อมูลอย่างถูกต้อง

3. การเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังเข้าใจจะในสิ่งที่ได้รับรู้ผ่านภาษานั้น ๆ สามารถแปลความหมายและทำความเข้าใจข้อมูลหรือข้อความที่ได้รับฟังมาอย่างถูกต้อง

4. การตีความ (Interpretation) ทำความเข้าใจข้อมูลหรือข้อความที่ได้รับฟังมา โดยพิจารณาจากบริบท สถานการณ์ ความรู้ ความเชื่อ และประสบการณ์ของผู้ฟัง

5. การตอบสนอง (Reaction) เมื่อผู้ฟังตีความข่าวสารนั้นได้แล้วก็สามารถตอบสนองกลับต่อข่าวสารนั้น (Feedback) เช่น การสนทนาโต้ตอบกลับไป เป็นต้น

6. การจำ (Remembering) เมื่อทำความเข้าใจข่าวสารนั้นแล้วก็จะเก็บไว้ในส่วนของความทรงจำ เพื่อการนำไปพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนต่อไป

ปรีญาภรณ์ มุขแสงพันธ์ (2567) ได้ทำการสังเคราะห์องค์ประกอบของการฟังที่นำไปสู่การประเมินความสามารถด้านการฟัง เป็นการสังเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการวัดหรือประเมินความสามารถด้านการฟังได้ โดยสังเคราะห์จากนักวิชาการ 3 ท่าน ได้แก่ Larry L. Barker (1978) พรสวรรค์ ศรีป้อ (2550) และเสนีย์ วิลาวรรณ (2546)

พบว่าสิ่งที่ตรงกันของนักวิชาการจำนวน 2 ท่านขึ้นไป ได้แก่การได้ยิน การเข้าใจและการจำ ซึ่งนำไปสู่การนำเสนอแนวทางการวัดหรือประเมินความสามารถด้านการฟัง 3 ประการ ดังนี้

- 1) การได้ยิน (Hearing) สามารถฟังได้ปกติ มีการรับรู้เสียงที่ชัดเจนและครบถ้วน
- 2) การเข้าใจ (Understanding) ฟังและแปลความหมายของคำและประโยคที่ได้อินได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจเจตนาและข้อความที่ผู้พูดต้องการสื่อได้
- 3) การจำ (Remembering) เป็นการเก็บรักษาข้อมูลที่ได้รับฟังไว้ในความทรงจำระยะยาว ฟังและสามารถจดจำข้อมูลที่ได้ยินมาอย่างถูกต้องเพื่อให้นำไปใช้ประโยชน์ในอนาคต กล่าวอย่างเป็นกระบวนการคือ การฟัง การจำ และการนำไปใช้

Zhao JinMing, et al., (2014) ได้นำเสนอแนวทางการวัดและประเมินทักษะการฟังภาษาจีนตามสภาพจริง ซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการฟังและกำหนดพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะการฟังไว้ 4 พฤติกรรม ดังตาราง 4

ตาราง 4 เกณฑ์การประเมินทักษะการฟังตามกรอบแนวคิดของ Zhao, et al., (2014)

พฤติกรรมบ่งชี้	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
ความเข้าใจ	ฟังและตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้ทั้งหมด	ฟังและตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เป็นส่วนใหญ่	ฟังและตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เล็กน้อย	ฟังและตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้น้อยมาก
การจับใจความสำคัญ	ฟังและจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด	ฟังและจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เกือบทั้งหมด	ฟังและจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย	ฟังและจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้น้อยมาก
รู้ความหมายคำศัพท์	ฟังและบอกความหมายคำศัพท์ทั้งหมด	ฟังและบอกความหมายคำศัพท์โดยส่วนใหญ่และชัดเจน	ฟังและบอกความหมายคำศัพท์เล็กน้อย	ฟังและบอกความหมายคำศัพท์น้อยมากและไม่ชัดเจน
การปฏิบัติตามคำสั่ง	ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องคล่องแคล่ว	ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องแต่ค่อนข้างช้า	ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งไม่ค่อยถูกต้องและค่อนข้างช้า	ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องน้อยมาก

กรกช นวีวรรณชล (2564) ได้กล่าวถึง การประเมินผลทักษะการฟัง คือ การรับข้อมูลและการมีปฏิสัมพันธ์กันตามมารยาททางสังคมที่ต้องใช้กระบวนการทำความเข้าใจในการฟังที่เริ่มจากหน่วยย่อยและนำความรู้ประสบการณ์มาใช้ทักษะฟังประกอบขึ้นด้วยหน่วยเสียง ความจำ ความสามารถถ่ายโอนสารจากที่ได้เรียนรู้ไว้มาใช้ในบริบทในการฟัง และเข้าใจ

ข้อความใด ๆ ได้ทุกรูปแบบ การตีความจากข้อมูลที่ได้และการนำประสบการณ์ และเหตุผลมาช่วยในการตีความ โดยเครื่องมือวัดและประเมินผลทักษะการฟัง ประกอบด้วย

1. การทดสอบการจับใจความสำคัญของคำพูด (Skimming) เช่น ฟังข่าวแล้วเขียนชื่อบุคคล สถานที่ที่ได้ยิน ตั้งชื่อเรื่องได้

2. การทดสอบความเข้าใจข้อความ (Oral Comprehension) แบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง การฟังที่เป็นมาตรฐานมักจะมีการทดสอบความเข้าใจในการฟัง สามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวม

3. การทดสอบการรับรู้ เช่น การทดสอบหน่วยย่อยการฟังอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับคำศัพท์ที่รู้ความหมายและการจับใจความสำคัญ

4. การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (Transfer the oral messages) ใช้วัดระดับที่ค่อนข้างสูง เป็นการทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริงคือ ทักษะรับสารและถ่ายทอดออกเป็นทักษะการส่งสาร

5. การเขียนตามคำบอก (Dictation) การทดสอบการฟังนั้นอาจจะทำได้ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ระหว่างฟัง-เขียน หรือฟัง-พูด เป็นการทดสอบความสามารถ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง คือ ทักษะการรับสาร และถ่ายทอดเป็นทักษะการส่งสาร

ดังนั้น จากการศึกษาแนวทางการวัดและประเมินทักษะการฟังจากนักการศึกษาหลายท่านเน้นพฤติกรรมความเข้าใจ การจับใจความสำคัญ การจำหรือการรู้ความหมายของคำศัพท์ และการปฏิบัติตามคำสั่ง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เกณฑ์การประเมินตามกรอบแนวคิดของ Zhao JinMing, et al., (2014) ประกอบด้วยพฤติกรรมบ่งชี้ 4 พฤติกรรม คือ 1) ความเข้าใจ 2) การจับใจความสำคัญ 3) การรู้ความหมายของคำศัพท์ และ 4) การปฏิบัติตามคำสั่ง เนื่องจาก Zhao JinMing (赵金明) เป็นนักการศึกษาชาวจีนและศาสตราจารย์ประจำศูนย์วิจัยภาษาจีนสถาบันขงจื่อ/HANBAN สำนักงานใหญ่ประจำประเทศจีน (孔子学院总部/国家汉办) ตำแหน่งอื่น ๆ เช่น คณบดีวิทยาลัยมหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง รองประธานสมาคมการสอนภาษาจีนโลกและหัวหน้าบรรณาธิการการสอนภาษาจีนโลก เป็นต้น อีกทั้ง Zhao JinMing (赵金明) ได้ตีพิมพ์เอกสารงานวิจัยมากมาย เช่น Chinese Education, International Curriculum for Chinese Language Education และ Chinese Research and Teaching Chinese as a Foreign Language เป็นต้น ซึ่งเป็นที่ยอมรับของทั้งนักวิชาการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ

ทักษะการพูด

1. ความหมายของการพูด

สารานุกรมเสรี (2559) ได้กล่าวว่า การพูด เป็น การสื่อสารของมนุษย์โดยใช้ปาก และกล่องเสียงเพื่อเปล่งเสียงออกมา เพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยอาศัยภาษา เป็นตัวสื่อความหมายของสิ่งที่พูด การพูดเป็นความสามารถเฉพาะของมนุษย์

นฤมล ชมโฉม (2563) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ เพื่อประโยชน์ต่อการถ่ายทอดความรู้ และความคิด

คุณาพร มีเจริญ (2563) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ส่งสารใช้คำพูด น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างถูกต้อง เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้ส่งสาร การสื่อสารนี้เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดระหว่างสองฝ่าย ซึ่งการสื่อความหมายอย่างถูกต้องและการเข้าใจร่วมกัน จะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ การพูดสามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก หรือความต้องการต่าง ๆ ระหว่างสองฝ่ายได้

Yulin Zhu (2565) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดว่า หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์โดยใช้ภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง และองค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อสื่อสารความรู้ ความคิด อารมณ์ ทัศนคติ และประสบการณ์จากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร เป็นกระบวนการถ่ายทอดเรื่องราวข้อมูล (Message) ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือความคิดต่าง ๆ จากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้ส่งสาร (Source) ผ่านสื่อหรือช่องทาง (Channel) ไปยังบุคคลหรือกลุ่มบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้รับสาร (Receiver) เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน และเกิดผลตอบสนองตามความต้องการ การพูดต้องฟังการเรียนรู้และการฝึกฝน เพื่อให้พูดได้ดี และใช้พูดให้เกิดผลประโยชน์เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิต และการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น จากการศึกษาความหมายของการพูด ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ เป็นกระบวนการสื่อสารที่สำคัญโดยใช้ภาษา และองค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ทัศนคติ และประสบการณ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร การพูดที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยการเรียนรู้และการฝึกฝน เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันและสามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

2. ความสำคัญของการพูด

สุภา พูลทรัพย์ อักษรดิษฐ์ (2563) ได้วิเคราะห์ความหมายของคำที่ประกอบเป็นสำนวนที่ว่า "สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล" แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการพูดและการ

แสดงออกทางกาย โดยมีความหมายว่า วิธีการพูดและกิริยาท่าทางของบุคคลสามารถสะท้อนถึงนิสัยใจคอ บุคลิกภาพ และพื้นเพครอบครัวของบุคคลนั้น การใช้คำพูดที่สุภาพและน้ำเสียงที่น่าฟังบ่งบอกถึงการอบรมเลี้ยงดูที่ดีและบุคลิกภาพที่ดี ในทางกลับกัน การใช้คำพูดที่หยาบคายและกิริยาที่ไม่เหมาะสมก็แสดงให้เห็นถึงการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่ดี ดังนั้น การพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงออกถึงตัวตนและสถานะของบุคคลในสังคม การสอนและตักเตือนให้ระมัดระวังคำพูดและกิริยามารยาทเป็นเรื่องที่สำคัญในวัฒนธรรมไทยเพราะเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้เป็นตัวบ่งชี้ถึงความเป็นอารยชนของบุคคลนั้น

นิติพล ภูตะโชติ (2556) ได้กล่าวความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดมีความสำคัญยิ่งต่อมนุษย์ เพราะมนุษย์ใช้การพูดเป็นแกนกลางในการทำความเข้าใจ เพื่ออธิบายโน้มน้าวใจหรือเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น ๆ การพูดเป็นเรื่องของการใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการสื่อความหมาย ที่กล่าวว่า "เป็นศาสตร์" ก็เพราะเป็นวิชาที่มีหลักเกณฑ์ มีทฤษฎีให้เรียนรู้และถ่ายทอดกันได้ ส่วนที่กล่าวว่า "เป็นศิลป์" ก็เพราะการพูดต้องนำศาสตร์หรือทฤษฎีไปปฏิบัติให้เกิดความไพเราะสวยงามเป็นที่ประทับใจผู้ฟัง ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเชื่อถือเกิดศรัทธาและปฏิบัติตาม เนื่องจากการพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ผู้ที่รู้จักใช้ศิลปะในการพูดจึงมักจะมีโอกาสสร้างความสำเร็จและความก้าวหน้าให้กับตนเองได้อย่างมาก ตรงกันข้ามกับคนที่พูดไม่เป็นหรือพูดไม่ดี นอกจากคำพูดนั้นจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานแล้วยังอาจเป็นการสร้างศัตรูให้กับผู้พูดเองด้วย ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดเอาไว้เพื่อเป็นสติเตือนใจให้ระลึกอยู่เสมอว่า การพูดนั้น ไม่ใช่ดีแต่พูด พูดเก่งหรือพูดได้ แต่ควรจะ พูดดี พูดเป็น และพูดให้เกิดประโยชน์

Yulin Zhu (2565) ได้กล่าวความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดถือเป็นเครื่องมือสื่อสารในชีวิตประจำวันที่ขาดไม่ได้ การพูดเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตและการปฏิบัติงานของมนุษย์ การใช้ภาษาและคำพูดช่วยให้เกิดการสื่อสารที่เข้าใจกันระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้อง การสื่อสารที่ดีช่วยให้งานต่าง ๆ เป็นไปได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้คำพูดยังช่วยในการสื่อถึงจุดมุ่งหมายและความต้องการต่าง ๆ และสร้างความเข้าใจกันได้เร็วขึ้น การพูดยังสื่อให้เห็นถึงอุปนิสัยของผู้พูด สมดังคำกล่าวที่ว่า "สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล" การพูดเป็นตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมและเจตนาของผู้พูดนอกจากนี้ผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพต่าง ๆ ใช้การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างศรัทธา ความเลื่อมใส และความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ฟัง การพูดมีประโยชน์ทั้งแก่ผู้พูดเองและผู้ฟังอย่างเท่าเทียมกัน

คุณลักษณะ ทองจีน (2558) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในทุกด้านของการดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการ ด้านการพูดในชีวิตประจำวัน ด้านการทำงาน หรือด้านการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ดังนี้

1. การพูดในวิชาการ กล่าวคือ การพูดเป็นสิ่งที่สำคัญในการสื่อสารทางวิชาการ ช่วยแลกเปลี่ยนความรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ ซึ่งสนับสนุนการพัฒนาและความก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ในแขนงต่าง ๆ

2. การพูดในชีวิตประจำวัน กล่าวคือการพูดมีบทบาทสำคัญในทุกด้านของการดำเนินชีวิต เช่น การทำงาน การศึกษา ศาสนา สังคม และเศรษฐกิจ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การสื่อสาร การพูดเป็นสิ่งกลางที่สำคัญในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความเข้าใจกันระหว่างบุคคล ทำให้สามารถสื่อสารความคิดเห็น อารมณ์ และความต้องการของตนได้ชัดเจน

2.2 การสร้างความเข้าใจ การพูดช่วยสร้างความเข้าใจกับผู้อื่น โดยใช้คำพูดให้เห็นและเข้าใจเหตุผล มุ่งเน้นการสื่อสารที่มีความหมายและถูกต้อง

2.3 การสร้างความสัมพันธ์ การพูดช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น โดยการใช้ภาษาที่เหมาะสมให้ความสำคัญกับความคิดเห็นและความเชื่อของผู้อื่น

2.4 การเป็นผู้นำ การพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเป็นผู้นำ ผู้นำที่พูดอย่างชัดเจนสามารถแสดงอารมณ์และวิสัยทัศน์ให้ผู้อื่นเข้าใจและปฏิบัติตามได้ดี

3. การพูดมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในทุกด้านของการดำเนินชีวิต เช่น การทำงานในชีวิตประจำวัน การศึกษา ศาสนา สังคม และเศรษฐกิจ ดังนี้

3.1 การแสดงความเข้าใจ การพูดที่ให้ความสำคัญกับความรู้สึกละประสบการณ์ของผู้อื่นจะช่วยให้สร้างความเข้าใจในอารมณ์และความต้องการของผู้อื่นมากขึ้น

3.2 การใช้ภาษาเชิงบวก การใช้คำพูดเชิงลบอาจสร้างความขัดแย้งและแตกแยกระหว่างบุคคล แต่การใช้ภาษาเชิงบวกจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีและเพิ่มความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น

3.3 การฟังอย่างใส่ใจ การพูดอย่างรับฟังและให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของผู้อื่นช่วยสร้างความเข้าใจและเชื่อมโยงกับผู้อื่นได้

3.4 การสร้างสัมพันธภาพ การพูดอย่างสร้างสรรค์และสนุกสนานสามารถสร้างความสามัคคีและความรักได้ โดยการใช้เรื่องราวหรือความตลกเพื่อสร้างบรรยากาศที่เบิกบาน

4. การพูดเป็นวิธีการเสริมสร้างบุคลิกภาพของผู้พูด การพูดอย่างมีประสิทธิภาพสามารถช่วยให้ผู้พูดพัฒนาทักษะความมั่นใจและความกล้าหาญ ส่งผลให้มีความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในสังคมและการทำงาน

5. ทักษะสำคัญในการประกอบอาชีพ กล่าวคือการพูดเป็นทักษะที่จำเป็นในหลายอาชีพ เช่น นักข่าว ผู้ประกาศข่าว และนักโฆษณา การสื่อสารที่ดีช่วยให้บุคคลเหล่านี้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในสายงานของตน

ดังนั้น จากการศึกษาความสำคัญของการพูด ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญอย่างยิ่งในหลายด้านของชีวิตมนุษย์ รวมถึงการสื่อสาร การแสดงความเข้าใจ การสร้างความสัมพันธ์ และการนำเสนอความคิดเห็นและอารมณ์ ผ่านการพูดสามารถสื่อสารความคิดเห็น อารมณ์ และความต้องการของเราได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ การพูดยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในหลายอาชีพ เช่น นักข่าว ผู้ประกาศข่าว และนักโฆษณา การสื่อสารที่ดีช่วยให้บุคคลเหล่านี้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในสายงานของตน ในวัฒนธรรมไทย สำนวน "สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล" ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการพูดและกิริยาท่าทางว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงนิสัยใจคอ บุคลิกภาพ การใช้คำพูดและกิริยาที่เหมาะสมเป็นการแสดงออกถึงความเป็นอารยชนของบุคคลและสะท้อนถึงการอบรมเลี้ยงดูที่ดี การพูดยังเป็นทักษะสำคัญที่สามารถสร้างความสำเร็จและความก้าวหน้าให้กับตนเองได้ ผู้ที่รู้จักใช้ศิลปะในการพูดมักจะมีโอกาสสร้างความสำเร็จและความก้าวหน้าในชีวิตและการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การพัฒนาทักษะการพูด

ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล (2558) กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดไว้ว่า การพูดผู้พูดจะประสบความสำเร็จได้ ต้องคำนึงถึงหลักการการพูดและนำไปปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์จุดประสงค์การพูด
 - 1.1 การพูดเพื่อให้ความรู้ เช่น การบรรยาย การอภิปราย การรายงาน
 - 1.2 การพูดเพื่อจรรโลงใจ เช่น คติธรรมสอนใจ แสดงธรรมะ สุนทรพจน์
 - 1.3 การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ เช่น การนำเสนอ การแจ้งเตือน การโฆษณา
 - 1.4 การพูดเพื่อผลิตเพลินใจ เช่น การเล่านิยาย นิทาน
2. การวิเคราะห์ผู้ฟัง
 - 2.1 ผู้ฟังมีจำนวนมากน้อยเพียงใด
 - 2.2 ผู้ฟังเป็นผู้ใด เพศ อายุ คุณวุฒิ หน้าที่ใด อาชีพใด

- 2.3 ผู้ฟังมีความรู้ในเรื่องที่พูดมากน้อยเพียงใด
 - 2.4 ผู้ฟังน่าจะสนใจเรื่องใด หรือประเด็นใดบ้าง
 3. การพิจารณาสถานที่และโอกาสในการพูด
 - 3.1 เวลาในการพูดอยู่ในช่วงเช้าหรือบ่าย เวลาที่ใช้ในการพูดมากน้อยเพียงใด
 - 3.2 กิจกรรมก่อนหรือหลังจากการพูดของผู้พูดมีหรือไม่ เป็นกิจกรรมลักษณะใด
 - 3.3 สถานที่ในการพูด เวที แทนบรรยาย โต๊ะผู้บรรยาย เครื่องช่วยบรรยายมีหรือไม่
 4. การกำหนดเนื้อหาหรือเรื่องที่จะพูด
 - 4.1 เนื้อหาหรือเรื่องที่ กำลังเป็นที่สนใจหรือนิยามสำหรับบุคคลทั่วไป
 - 4.2 เนื้อหาหรือเรื่องที่คุณมีความรู้จริง เคยค้นคว้าหาข้อมูลหรือปฏิบัติเรื่องนี้มาแล้ว
 - 4.3 เนื้อหาหรือเรื่องที่คุณเหมาะสมกับเวลา
 5. การกำหนดโครงสร้างเรื่องและเขียนบทพูด
 - 5.1 การเขียนเค้าโครงร่าง ประกอบด้วย คำขึ้นต้น เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ และดึงเข้าสู่เนื้อเรื่องด้วยประโยคสั้น ๆ เนื้อหา การเขียนเนื้อเรื่องให้เหมาะกับวัตถุประสงค์ของการพูด และบทสรุป สรุปเนื้อหาเป็นประเด็นสำคัญ
 - 5.2 การสร้างบรรยากาศผ่อนคลายของการพูด ควรใช้วิธีสอดแทรกอารมณ์ขันในเนื้อหา
 - 5.3 ตอนจบเรื่องควรสร้างความประทับใจให้กับผู้ฟังด้วยวิธีที่เหมาะสม
 6. กำหนดวิธีดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง
 - 6.1 ผู้พูดต้องตัดสินใจในการสร้างจุดสนใจก่อนการพูด เช่น การใช้ท่าทางประกอบหรือคำพูดอย่างใดอย่างหนึ่ง
 - 6.2 การใช้อุปกรณ์ สื่อประกอบการพูด เช่น ภาพสไลด์ วิดิทัศน์
 - 6.3 การใช้น้ำเสียงขึ้นลง การเคลื่อนไหวตัวหรือการตั้งคำถามเพื่อโต้ตอบกับผู้ฟังในระหว่างการพูด เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง
 7. การฝึกซ้อมพูด
 - 7.1 ฝึกซ้อมพูดให้เพื่อนใกล้ชิดฟังและรับฟังคำวิจารณ์เพื่อนำไปปรับปรุง
 - 7.2 ฝึกซ้อมพูดโดยใช้อุปกรณ์หรือแอปพลิเคชันต่าง ๆ มาช่วยฝึกและบันทึกความก้าวหน้าในการพูด
- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ (2563) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดว่า การพัฒนาทักษะการพูดมีองค์ประกอบและมีขั้นตอนที่สามารถฝึกฝนได้ เพื่อให้การพูดของเรา

นั้นน่าสนใจมากขึ้น ทั้งนี้จะเห็นว่า วิธีพัฒนาทักษะการพูดนั้นไม่ได้ยากหรือสลบซับซ้อนจนเกินไปนัก เพียงแต่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ควรหมั่นศึกษาหาความรู้และฝึกฝนทักษะการสื่อสารอื่น ๆ ไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง ทักษะการอ่านก็จะช่วยให้การพูดประสบผลสำเร็จจนเป็นที่น่าพอใจ นอกจากนี้ยังได้การเตรียมความพร้อมที่จะช่วยให้ผู้พูดมีความพร้อมในการพูด ดังนี้

1. การเลือกเรื่องและกำหนดขอบเขตของเรื่อง

การพูดแต่ละครั้ง ถ้าผู้พูดสามารถเลือกเรื่องที่จะพูดได้ ควรเลือกเรื่องที่ตนเองมีความรู้ดี มีความถนัดหรือมีประสบการณ์ และควรเป็นเรื่องที่ผู้ฟังสนใจ จะทำให้การพูดเป็นไปด้วยดี แต่ถ้ามีการกำหนดเรื่องมาให้ ผู้พูดก็ต้องพิจารณาตีความ และทำความเข้าใจหัวข้อเรื่องให้ถ่องแท้เสียก่อน เพื่อดูว่ามีความรู้พอที่จะพูดหรือไม่ เมื่อเลือกเรื่องได้แล้ว ผู้พูดต้องกำหนดขอบเขตของเรื่องว่าจะพูดกว้าง ๆ หรือพูดอย่างละเอียด โดยพิจารณากลุ่มผู้ฟัง และเวลาสำหรับพูดเป็นสำคัญ

2. การวางโครงเรื่อง

2.1 คำนำหรือการเริ่มเรื่อง เป็นการพูดช่วงแรกที่มีความสำคัญมาก เพราะจะกระตุ้นให้ผู้ฟังสนใจติดตามเนื้อเรื่องต่อไป การเริ่มเรื่องนี้จะเริ่มจากการทักทายผู้ฟัง ซึ่งถือเป็นการแนะนำตัว แสดงความเคารพและให้เกียรติผู้ฟัง จากนั้นจึงเข้าสู่คำนำของเรื่องอย่างน่าสนใจด้วยการใช้ถ้อยคำให้จับใจผู้ฟัง

2.2 เนื้อเรื่องหรือการดำเนินเรื่อง เป็นส่วนสำคัญของการพูดที่ทุกคนตั้งใจมาฟัง ผู้พูดต้องเตรียมเนื้อหาสาระให้พร้อม โดยเรียบเรียงเนื้อหาให้ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์หรือเวลา เพื่อไม่ให้สับสน เนื้อหาแต่ละหัวข้อต้องสัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล มีการขยายความเพื่อเพิ่มเนื้อเรื่องให้ชัดเจนขึ้น อาจใช้วิธีการให้คำจำกัดความ ให้เหตุผลเปรียบเทียบ ยกตัวอย่าง ตลอดจนใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ มาประกอบให้เหมาะสม

2.3 การสรุป เป็นการสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ฟัง ผู้พูดจะต้องประมวลความคิดที่เป็นสาระสำคัญหรือเป็นจุดเด่นเพื่อเร้าใจผู้ฟังให้เห็นความสำคัญของเรื่องที่พูด จูงใจให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้พูดต้องการ การสรุปมีหลายวิธี เช่น อาจย้ำสาระสำคัญของเนื้อเรื่อง ให้ข้อคิด อ้างอิงถ้อยคำของนักปราชญ์หรือผู้มีชื่อเสียง ใช้สำนวนสุภาพิต คำคม บทหรือยกเรื่อง วาทะของบุคคลสำคัญ หรืออาจสรุปด้วยการชักชวน เรียกร้องให้ผู้ฟังคล้อยตามก็ได้

เมื่อกำหนดโครงเรื่องการพูดแล้ว ผู้พูดจะต้องเตรียมเนื้อหาล่วงหน้าโดยค้นคว้ารวบรวมเนื้อหาเอกสารต่าง ๆ เช่น ตำรา วารสาร หนังสือพิมพ์ ฯลฯ แล้วแยกไว้เป็นเรื่อง ๆ

การค้นคว้านี้จะทำให้ผู้พูดมีหลักฐานสนับสนุนความคิดของตนให้หนักแน่น และทำให้เนื้อหา มีความถูกต้อง สมบูรณ์ น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

V Learn Gang (2565) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะภาษาการพูด ประกอบด้วย

1. หานักพูดที่ชอบและศึกษาเรียนรู้

ในการพัฒนาทักษะการพูด ผู้พูดควรมีการเลือกนักพูดที่ชอบมาอย่างน้อย 1 คน จากนั้นทำการศึกษาวิธีการพูด จังหวะการพูด น้ำเสียง แล้วนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับตน ซึ่งจะช่วยให้สามารถเรียนรู้ทักษะการพูดได้ง่ายขึ้น และช่วยทำให้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ สำหรับการพูดในบริบทต่าง ๆ ได้อีกด้วย

2. ฟังพูดหน้ากระจก

ผู้พูดควรมีการฝึกการพูดของตนเอง โดยวิธีการที่ง่ายที่สุดคือการพูดหน้ากระจก ซึ่งจะช่วยให้ผู้พูดเห็นท่าทางของตนเอง รู้จังหวะการหายใจ การใช้ริมฝีปาก การอ้าปาก เป็นการช่วยสร้างบุคลิกภาพที่ดีให้แก่ผู้พูดได้

3. อัดเสียงตัวเองขณะพูด

การอัดเสียงตนเองขณะพูดจะช่วยให้ผู้พูดรู้ว่าตนพูดช้าตมมากน้อยเพียงใด มีเสียงคำ ไตที่ออกเสียงผิดเพี้ยนไปบ้าง คำใดออกเสียงไม่ชัด อักขระไม่ตรง และยังช่วยให้ผู้พูดรู้จังหวะ ของตนว่าพูดเร็วหรือพูดช้าเกินไปหรือไม่ ซึ่งจะช่วยในการปรับปรุงการพูดของตนเองได้ชัดเจน มากขึ้น

4. การประยุกต์ให้เข้ากับตนเอง

เมื่อผู้พูดมีการเรียนรู้เทคนิคการพูดและฝึกฝนบ่อยครั้งแล้วนั้น ผู้พูดควรมีการประยุกต์ แนวทางต่าง ๆ ให้เข้าความเป็นตัวตนของตนเองให้มากที่สุด มีการเพิ่มบุคลิกส่วนตัว ภาษา กาย ในการเพิ่มสีสันในการพูด ซึ่งจะช่วยสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้พูดเพิ่มมากขึ้น

5. การหาออร์สเกี่ยวกับทักษะการพูด

อีกวิธีการสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูด คือ การหาออร์สเกี่ยวกับทักษะ การพูด เพื่อเป็นการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญโดยตรง ช่วยเพิ่มเทคนิค ทักษะ รวมถึงแก้ไข ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ให้แก่ผู้พูดได้ตรงจุดมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น จากการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูด ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการพูดไม่เพียงแต่เน้นทักษะภาษาและการใช้คำพูดเท่านั้น แต่ยังเน้นถึงการ สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพที่สามารถสร้างความเข้าใจและประทับใจผู้ฟังได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับบริบทและเป้าหมายของการพูดในแต่ละครั้ง ซึ่งระหว่างการพัฒนาผู้พูดจะประสบ ความสำเร็จได้ ต้องคำนึงถึงหลักการการพูดและนำไปปฏิบัติ ดังนี้

1. การวิเคราะห์จุดประสงค์การพูด เช่น พูดเพื่อให้ความรู้ พูดเพื่อจรรโลงใจ พูดเพื่อโน้มน้าวใจ หรือพูดเพื่อผลิตผลใจ
2. การวิเคราะห์ผู้ฟัง จำนวนและลักษณะของผู้ฟัง ระดับความรู้และความสนใจของผู้ฟัง สถานที่และโอกาสในการพูด
3. กำหนดเนื้อหาหรือเรื่องที่จะพูด เลือกเนื้อหาที่มีความรู้ กำหนดขอบเขตและเนื้อหาที่เหมาะสม
4. กำหนดโครงร่างและเขียนบทพูด เริ่มต้นด้วยคำหรือประโยคที่น่าสนใจ จัดเตรียมเนื้อหาให้มีความชัดเจน สรุปรูปเนื้อหาเพื่อจุดประสงค์
5. ดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง โดยการใช้ใช้ท่าทางและสื่อประกอบ สร้างบรรยากาศผ่อนคลาย สร้างความประทับใจในการส่งผ่านข้อความ
6. การฝึกซ้อมพูด ฝึกซ้อมด้วยเพื่อนหรืออุปกรณ์ ช่วยลดเสียงตนเองเพื่อปรับปรุง

4. แนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูด

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558) กล่าวถึง แนวทางการประเมินทักษะการพูด คือ การฟังข้อความที่เป็นภาษาพูด ไม่ใช้นำภาษาเขียนมาพูดโดยไม่ได้ปรับเปลี่ยนการทดสอบทักษะพูดจะเน้นการสื่อความหมายมากกว่าปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งมีความสำคัญ รองลงมา "ความหมาย" ของสารของผู้พูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ปฏิสัมพันธ์จะมีส่วนเฉพาะเมื่อตอนเริ่มพูดที่มีการ "break the ice" และตอนลงท้ายที่ผู้พูดให้มีการซักถามความเห็นผู้ฟัง เป็นการสร้างสัมพันธภาพอันดีต่อกัน การทดสอบพูด ผู้เข้าสอบต้องรู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเองว่า พูดในฐานะใด หรือสวมบทบาทใด ในการพูดและการพูดนี้มีผู้ฟังร่วมอยู่ด้วยหรือไม่ ผู้ฟังเป็นใคร มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ผู้พูดจะพูดมากน้อยเท่าใด นอกจากนี้ ผู้พูดต้องรู้ว่าจะพูดในสถานการณ์ใด มีครูเป็นผู้ฟังให้คะแนน มีเพื่อนร่วมชั้นเป็นกรรมการตัดสินหรือไม่ มีสื่อทัศนที่ใช้รูปแบบในการพูดมี 3 แบบ ดังนี้

1. พูดปากเปล่าเพียงคนเดียว เช่น กล่าวรายงาน อธิบาย เล่าเรื่อง ให้คำแนะนำ
2. สัมภาษณ์และสนทนา ซึ่งเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน มีครูเป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถทางการพูดของตน การพูดอาจเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับตนเอง สนทนาเป็นคู่ผ่านสถานการณ์จำลอง หรือการแสดงบทบาทสมมุติ
3. พูดเป็นกลุ่ม เช่น การอภิปราย การโต้เถียง การแสดงบทบาทสมมุติ ซึ่งต้องมีการเตรียมตัวมาล่วงหน้าเพื่อแสดงความคิดเห็นของตน นอกจากนี้ ยังมีการแสดงมารยาททางการพูดในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สิ่งที่พิจารณาขณะฝึกทักษะการพูด

- 3.1 การออกเสียงที่ถูกต้อง
- 3.2 ความคล่องในการพูดจังหวะที่ใช้
- 3.3 ความถูกต้องคำไวยากรณ์ที่ใช้
- 3.4 ความเหมาะสมของคำศัพท์และสำนวนที่ใช้
- 3.5 ปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารที่เป็นไปอย่างสะดวกและได้ผล

วรดา ไชยพิมพ์ (2565) ได้กำหนดแนวทางการประเมินทักษะการพูด 5 ประการ ดังนี้

1. ความคล่องในการพูด
2. การออกเสียง
3. การพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
4. การออกเสียงหนักเบามีการใช้เสียงสูงต่ำ
5. การสื่อความหมาย

Yulin Zhu (2565) ได้กำหนดความสามารถของผู้เรียนที่มีทักษะการพูด จะต้องประกอบด้วยพฤติกรรมบ่งชี้ ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษาจะต้องมีจังหวะและความเร็วของการพูด อย่างเป็นธรรมชาติ พร้อมทั้งมีความสัมพันธ์ของข้อความ

2. การออกเสียง (Pronunciation) ควรเป็นไปตามหลักการออกเสียงภาษานั้น ๆ มีจังหวะ (rhythm) ในการพูด มีการควบคุมการเน้นเสียง (stress) และการใช้เสียงสูงเสียงต่ำ (intonation) อย่างเหมาะสมในภาษานั้น

3. ความถูกต้อง (Accuracy) สามารถใช้ไวยากรณ์และเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง

4. ด้านขอบเขต (Scope) ในการพูดบทสนทนา ควรมีเนื้อหาที่เหมาะสมเกี่ยวข้องกับ เนื้อเรื่องหรือหัวข้อที่จะสนทนา

สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2565) ได้พัฒนาคู่มือการใช้เครื่องมือประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 ด้านความสามารถในการสื่อสาร และได้จัดทำแบบประเมินการพูดและกำหนดพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะการพูดไว้ 4 พฤติกรรม ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนการพูด (10 คะแนน)

รายการประเมิน	คะแนน				
	4	3	2	1	0
1.การพูดนำเสนอ เนื้อหา 1.1พูดใจความ เหมาะสม 1.2พูดมีความต่อเนื่อง 1.3พูดมีความ สอดคล้องกับหัวข้อ 1.4พูดบอกประโยชน์ และโทษของเรื่องที่ นำเสนอ	มีครบทั้ง 4 องค์ประกอบ	มี 3 องค์ประกอบ	มี 2 องค์ประกอบ	มี 1 องค์ประกอบ	ไม่ปรากฏ องค์ประกอบ ทั้ง 4 ข้อ
2.การใช้ภาษา 2.1 ออกเสียงถูกต้อง ตามอักขรวิธี 2.2 พูดเป็นธรรมชาติ 2.3 ใช้ภาษาเหมาะสม		มีครบทั้ง 3 องค์ประกอบ	มี 2 องค์ประกอบ	มี 1 องค์ประกอบ	ไม่ปรากฏ องค์ประกอบ ทั้ง 3 ข้อ
3.บุคลิกภาพ 3.1 น้ำเสียง 3.2 ความมั่นใจ 3.3 ท่าทางประกอบ			มีครบทั้ง 3 องค์ประกอบ	มี 1-2 องค์ประกอบ	ไม่ปรากฏ องค์ประกอบ ทั้ง 3 ข้อ
4. เวลา				ใช้เวลาพูด ครบ 2-3 นาที	ใช้เวลาพูด ต่ำกว่า กว่า 2 นาที

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนน	ระดับคุณภาพ
8 – 10	ดี
5 – 7	พอใช้
0 – 4	ปรับปรุง

การแปลผลคะแนน

ระดับคุณภาพ	คำอธิบาย
ดีเยี่ยม	สื่อสารง่าย ๆ อย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยเลือกใช้สื่อหลากหลายและเหมาะสม เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง คำนึงถึงผลกระทบของสื่อที่มีต่อตนเองในระยะยาว
ดี	สื่อสารเรื่องราวใกล้ตัวโดยใช้ภาษา ภาพ เสียง ท่าทาง การแสดงออกทางศิลปะอย่างง่าย ๆ พร้อมทั้งคำนึงถึงประโยชน์ โทษ ที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
พอใช้	สื่อสารโดยใช้ภาพ เสียง คำพูด ท่าทาง สัญลักษณ์ ได้หลากหลาย พร้อมทั้งคำนึงถึงประโยชน์และโทษ และเหมาะสมกับบุคคล
ปรับปรุง	สื่อสารโดยใช้ภาพ เสียง คำพูด ท่าทาง สัญลักษณ์ใกล้ตัวได้

ที่มา: สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2565, หน้า 37

บุญศรี พรหมมาพันธ์ (2565) ได้เสนอแนวทางการประเมินทักษะการพูดด้วยการใช้ Performance Assessment และ Authentic Assessment ดังนี้

1. เน้นให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะจริงผ่านกิจกรรมปฏิบัติในบริบทชีวิตจริง
2. ใช้แฟ้มสะสมผลงาน (portfolio) และการสังเกตโดยครูร่วมกันประเมิน
3. ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญของการพูด เช่น การออกเสียง ความเข้าใจ ไวยากรณ์ และการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ

ทั้งนี้ แนวทางการประเมินทักษะการพูดนี้เป็นแนวทางประเมินเชิงปฏิบัติ (performance-based) เน้นบริบทจริง และเป็นการประเมินที่มีส่วนร่วมของผู้ประเมินหลายฝ่าย เหมาะกับการประเมินทักษะการพูดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษา

Tyler (1986) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ดังตาราง 6

ตาราง 6 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด ตามกรอบแนวคิดของ Tyler (1986)

พฤติกรรมบ่งชี้	ระดับคุณภาพ (คะแนน)			
	4 ดีเยี่ยม	3 ดี	2 พอใช้	1 ปรับปรุง
ความคล่องแคล่ว (FLUENCY)	พูดสื่อสารเป็น ประโยคได้ ต่อเนื่อง สามารถเข้าใจ ได้ง่ายและ ใกล้เคียงกับ เจ้าของภาษา พูดเป็น ธรรมชาติ	พูดสื่อสารเป็น ประโยคได้ หยุดชะงักเป็น บางครั้ง สามารถเข้าใจ ได้ พูดค่อนข้างเป็น ธรรมชาติ	พูดเป็นคำ ๆ หยุดชะงักและ ติดขัดบางครั้ง ทำให้เข้าใจยาก พูดเป็น ธรรมชาติ เล็กน้อย	พูดได้บางคำ หยุดชะงักเป็น เวลานาน ทำให้ สื่อสาร ความหมายไม่ได้ พูดไม่เป็น ธรรมชาติ
การออกเสียง (PRONUNCIATION)	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้อง มีเสียง หนักเบา เสียง สูงต่ำทั้งหมด	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้อง มีเสียง หนักเบา เสียง สูงต่ำเกือบ ทั้งหมด	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้อง มีเสียง หนักเบา เสียง สูงต่ำน้อย	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้อง มีเสียง หนักเบา เสียงสูง ต่ำน้อยมาก
ความถูกต้อง (ACCURACY)	ใช้ไวยากรณ์ และเลือกใช้ คำศัพท์ได้ ถูกต้องทั้งหมด	ใช้ไวยากรณ์ และเลือกใช้ คำศัพท์ได้ ถูกต้องเกือบ ทั้งหมด	ใช้ไวยากรณ์ และเลือกใช้ คำศัพท์ได้ ถูกต้องน้อย	ใช้ไวยากรณ์และ เลือกใช้คำศัพท์ ได้ถูกต้องน้อย มาก
ด้านขอบเขต (SCOPE)	พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ เนื้อเรื่อง ทั้งหมด	พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ เนื้อเรื่องเกือบ ทั้งหมด	พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ เนื้อเรื่องได้น้อย	พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับเนื้อ เรื่องได้น้อยมาก

ดังนั้น จากการศึกษาแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูด ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการพูดมีหลากหลาย โดยประเมินจากพฤติกรรมบ่งชี้ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ และต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งจากการศึกษาแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูดนักการศึกษาหลายท่านเน้นความคล่องแคล่วในการพูด เน้นการออกเสียง การพูดที่ถูกต้องตามไวยากรณ์และจะต้องอยู่ภายในกรอบเวลาที่เหมาะสมด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เกณฑ์การประเมินมาจากสำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2565) ร่วมกับแนวคิดมาจาก Tyler (1986) ประกอบด้วยพฤติกรรมบ่งชี้ 5 พฤติกรรม คือ 1) ความคล่องแคล่ว 2) การออกเสียง 3) ความถูกต้อง 4) ด้านขอบเขต และ 5) เวลา เนื่องจากสำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ เป็นองค์กรวิชาชีพชั้นสูง เป็นที่ยอมรับทั้งในระดับชาติและนานาชาติด้านการประกันคุณภาพการศึกษาและการวัดและประเมินผลทางการศึกษา รวมถึง Tyler เป็นนักการศึกษาชาวอเมริกาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายทั้งในและต่างประเทศและเป็นที่ยอมรับของทั้งนักวิชาการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ

เจตคติ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ มีนักวิชาการทางการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของเจตคติ และกล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติ การวัดการประเมินเจตคติและเครื่องมือในการวัดเจตคติ เพื่อให้เข้าใจเจตคติของผู้เรียนอย่างรอบด้าน ดังนี้

1. ความหมายของเจตคติ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายไว้หลากหลาย ดังนี้

Gary S. Belkin and Ruth H. Skydell (1979) อ้างใน ชิตกมล ไกรทอง (2557) ให้ความหมายเจตคติ (Attitude) คือ แนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองในทางที่เป็นความพอใจ ไม่พอใจ ต่อผู้คน เหตุการณ์และสิ่งต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอและคงที่เป็นปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ

สารานุกรมเสรี (2559) ได้ให้ความหมายของ ทศนคติ หรือ เจตคติ ในทางจิตวิทยา คือการแสดงออกถึงความชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล สถานที่ สิ่งของ หรือเหตุการณ์สิ่งใดสิ่งหนึ่ง

สมพงษ์ จิตระดับ (2553) ได้กล่าวถึงเจตคติว่า เป็นลักษณะทางจิตใจที่สะท้อนถึงความรู้สึก ความคิดเห็น และพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสามารถแสดงออกได้ทั้งทางบวกและทางลบ เจตคติส่งผลต่อการตัดสินใจและพฤติกรรมของบุคคล ในสถานการณ์ต่าง ๆ

ชัยพฤกษ์ เสลานนท์ (2560) ได้อธิบายความหมายของเจตคติว่าเป็นความรู้สึกหรือทัศนคติที่มีต่อวัตถุหรือสถานการณ์ ซึ่งเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดที่บุคคลมีต่อวัตถุหรือสถานการณ์บางอย่าง ซึ่งสามารถเป็นไปในเชิงบวกหรือลบได้ เช่น ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อกิจกรรมบางอย่าง หรือบุคคลบางคน เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคลได้ เช่น การได้รับข้อมูลใหม่ หรือการสัมผัสกับสถานการณ์ใหม่ที่ทำให้ความรู้สึกและความคิดต่อสิ่งนั้น ๆ เปลี่ยนแปลงไป

ณัฐวดี สกุนี (2559) ได้กล่าวถึงเจตคติว่า เป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกที่แสดงออกต่อบุคคล วัตถุ หรือสถานการณ์หนึ่ง ๆ ซึ่งสามารถแสดงออกได้ทั้งทิศทางบวกและลบ โดยสามารถแสดงออกได้ในหลายลักษณะ เช่น ชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เป็นต้น

อวัศยา สันคม (2566) กล่าวว่าเจตคติ หมายถึง ตัวแปรทางจิตวิทยาที่เป็นความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสามารถแสดงออกมาได้ 2 ลักษณะ คือการแสดงออกทางบวก ที่แสดงออกถึงความเห็นชอบ เห็นด้วย และอีกลักษณะ คืออาการแสดงออกทางลบ ซึ่งแสดงลักษณะไม่เห็นชอบ ไม่เห็นด้วย หรือความรู้สึกเฉย ๆ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จากการศึกษาความหมายของเจตคติ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า เจตคติ (Attitude) หมายถึง แนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองในทางที่แสดงถึงความพอใจหรือไม่พอใจ การแสดงออกถึงความชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ หรือสถานการณ์หนึ่ง ๆ รวมถึงพฤติกรรมหรือความรู้สึกที่แสดงออกต่อสิ่งเหล่านั้น ซึ่งสามารถแสดงออกทั้งในทิศทางบวกหรือลบ เช่น ชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เจตคดียังสะท้อนถึงความรู้สึกภายในที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเจตคติสามารถเกิดขึ้นได้จากการรับรู้หรือประสบการณ์ และมักจะมีการแสดงออกอย่างสม่ำเสมอในรูปแบบที่เป็นความถี่ในการตอบสนอง

2. องค์ประกอบของเจตคติ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของเจตคติ มีนักวิชาการทางการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ ดังนี้

จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ (2561) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของเจตคติที่สำคัญ 3 ประการ ประกอบด้วย

1. การรู้ (Cognition) ประกอบด้วยความเชื่อของบุคคลที่มีต่อเป้าหมาย เจตคติ เช่นทัศนคติต่อลัทธิคอมมิวนิสต์ สิ่งสำคัญขององค์ประกอบนี้ก็คือ จะประกอบด้วยความเชื่อที่ได้ประเมินค่าแล้วว่าน่าเชื่อถือหรือไม่น่าเชื่อถือ ดีหรือไม่ดี และยังรวมไปถึง ความเชื่อในใจว่าควรจะมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไรต่อเป้าหมายทัศนคตินั้นจึงจะเหมาะสมที่สุด ดังนั้น การรู้และแนวโน้มพฤติกรรมจึงมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด

2. ความรู้สึก (Feeling) หมายถึง อารมณ์ที่มีต่อเป้าหมายเจตคตินั้น เป้าหมายจะถูกมองด้วยอารมณ์ชอบหรือไม่ชอบ ถูกใจหรือไม่ถูกใจ ส่วนประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึกนี้เองที่ทำให้บุคคลเกิดความตึงเครียด ซึ่งอาจกระตุ้นให้มีปฏิกิริยาตอบโต้ได้ หากมีสิ่งที่ขัดกับความความรู้สึกมากกระทบ

3. แนวโน้มพฤติกรรม (Action tendency) หมายถึง ความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับเจตคติ ถ้าบุคคลมีเจตคติที่ดีต่อเป้าหมาย เขาจะมีความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมช่วยเหลือหรือสนับสนุนเป้าหมายนั้น ถ้าบุคคลมีเจตคติในทางลบต่อเป้าหมาย เขาก็จะมีความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมทำลาย หรือทำร้าย เป้าหมายนั้นเช่นกัน

นิติพล ภูตะโชติ (2556) ได้กล่าวถึงประกอบของทัศนคตินั้น ประกอบด้วย

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ (Cognitive Component) คือ ความรู้ ความเข้าใจหรือความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า บุคคลจะมีความเข้าใจต่อสิ่งเร้าได้มากหรือน้อยเพียงใด อาจมีผลมาจาก ความรู้ สติปัญญา ประสบการณ์เดิมและความเชื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นเพิ่มเติม

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective or evaluation Component) เป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ซึ่งเป็นการประเมินสิ่งต่างๆ ว่าดี เลว ต้องการ ชอบ ไม่ชอบ เฉยๆ ความรู้สึกดังกล่าวที่บุคคลแสดงออกมาอาจมีปฏิกิริยาตอบโต้สนับสนุนหรือขัดขวาง ซึ่งจะสอดคล้องกับองค์ประกอบด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavior Component) เป็นแนวโน้มของบุคคลที่จะประพฤติและปฏิบัติต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอาจจะมีความแตกต่างกันเป็นผลมาจากความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลดังกล่าวต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น โดยพฤติกรรมแสดงออกได้สองลักษณะคือ พฤติกรรมทางบวก ได้แก่ การยอมรับ สนับสนุนเข้าใจ ช่วยเหลือ ส่งเสริม และพฤติกรรมทางลบ ได้แก่ การทำลาย ขัดขืน ต่อสู้ ถอยหนี ฯลฯ

มะसानูสี อาลี (2562) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของ เจตคติไว้ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านพุทธรปัญญา หรือองค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive component) ได้แก่ ความคิดซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการวัด ความคิดนี้อาจอยู่ในรูปใดรูปหนึ่ง ที่ต่างกันขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า

2. องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก (Affective component) เป็นส่วนประกอบในด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งเป็นตัวเร้าความคิดอีกต่อหนึ่ง ถ้าบุคคลมีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีในขณะที่คิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แสดงว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกในด้านบวก หรือด้านลบตามลำดับต่อสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านปฏิบัติ หรือองค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ ถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสมจะเกิดการปฏิบัติหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

ดังนั้น จากการศึกษาองค์ประกอบของเจตคติ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ด้านการรู้ (Cognition) ประกอบด้วยความเชื่อของบุคคลที่มีต่อเป้าหมาย เจตคติ
2. ความรู้สึก (Feeling) หมายถึง อารมณ์ที่มีต่อเป้าหมาย เจตคติ นั้น
3. พฤติกรรม (Behavior Component) เป็นแนวโน้มของบุคคลที่จะประพฤติและปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจจะมี ความแตกต่างกันเป็นผลมาจากความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลดังกล่าวต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น

3. การวัดและประเมินเจตคติ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินเจตคติ มีนักวิชาการทางการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการวัดและประเมินเจตคติไว้ ดังนี้

กูรี วงศ์วิเชียร (2565) ได้กล่าวถึงแนวทางการวัดและประเมินด้านจิตพิสัยหรือทัศนคติ และเจตคติ ประกอบด้วย

1. การรายงานตนเอง (self-report) คือ การให้ผู้เรียนรายงานตนเองผ่านการพูดคุย การสัมภาษณ์ หรือการเขียนตอบ (แบบสอบถาม)

2. การสังเกต (observation) เป็นวิธีการวัดจิตพิสัยโดยการศึกษาและบันทึกพฤติกรรมที่สะท้อนจิตพิสัยอย่างมีแบบแผน สังเกตในสถานการณ์ที่แท้จริงและไม่ควรให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัว เพื่อป้องกันการได้ข้อมูลที่เกิดจากการเสแสร้ง

3. การสัมภาษณ์ (interview) เป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด โดยการสนทนา เหมาะสำหรับบุคคลทุกกลุ่มโดยเฉพาะผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออก ข้อมูลที่ได้ขึ้นอยู่กับ

กับความสามารถในการถามของผู้สัมภาษณ์ วิธีนี้อาจมีข้อจำกัดในกรณีที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่เต็มใจหรือไม่ให้ความร่วมมือในการตอบ ทำให้ข้อมูลที่ได้ไม่ตรงกับความเป็นจริง

4. เทคนิคจินตนาการ (projective technique) เป็นวิธีการวัดทางอ้อมที่ใช้แบบวัดที่มีคำถามที่ลึกซึ้งขึ้นจากเดิม เช่น แบบให้โยงความสัมพันธ์ แบบสร้างความคิด แบบให้เติมความให้สมบูรณ์ และแบบให้จัดอันดับ เป็นต้น

5. การวัดทางสรีระภาพ (physiological measurement) เป็นวิธีตรวจหาความผิดปกติที่เกิดขึ้นจากกระบวนการทางจิตวิทยาของบุคคล

สมชาย รัตนทองคำ (2556) ได้กล่าวถึงการวัดผลด้านจิตพิสัย เป็นการวัดความรู้สึกนึกคิด คุณธรรมจริยธรรม อารมณ์ของบุคคล มักวัดทางอ้อมจากพฤติกรรมที่แสดงภายใต้สถานการณ์สมมติ เพื่อสะท้อนถึงความรู้สึกนึกคิดดังกล่าว ผลการวัดมีลักษณะความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งภายใต้สถานการณ์ จึงไม่มีผิดไม่มีถูก มีความคาดเคลื่อนง่าย ผู้ถูกวัดสามารถปิดบัง ปิดเบือนง่าย พฤติกรรมด้านจิตพิสัยแบ่งได้เป็น 5 ระดับ ได้แก่ การรับรู้ การตอบสนอง การสร้างคุณค่า การจัดระบบคุณค่า และการสร้างลักษณะนิสัย การวัดจึงนิยมวัดให้ครอบคลุม วัดหลายๆครั้ง วัดอย่างต่อเนื่อง และขอความร่วมมือจากผู้ถูกวัด

สมาคมเครือข่ายการพัฒนาวิชาชีพอาจารย์และองค์กรระดับอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย (2566) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินเจตคติว่าเป็นวิธีการประเมินคุณลักษณะแฝงที่อยู่ในตัวของบุคคลในด้านจิตใจและความรู้สึก ได้แก่ ความสนใจ คุณธรรม จริยธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของจุดมุ่งหมายทางการศึกษาในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ โดยลักษณะสำคัญของเจตตินั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล มีแนวทางการแสดงความคิดเห็นความรู้สึกไปในทิศทางบวกหรือลบ และมีระดับมากหรือน้อยของความรู้สึก โดยการวัดและประเมินผลจะเป็นลำดับขั้นจากต่ำสุดไปสูงสุด ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ (Receiving) เป็นการประเมินพฤติกรรมที่แสดงออกว่าได้รับรู้ ได้เห็น จดจำ ในสิ่งที่ได้รับการสัมผัสจากจากประสาทสัมผัส (เพียงแค่วัด)

2. ขั้นตอบสนอง (Responding) เป็นการประเมินพฤติกรรมที่แสดงว่ามีจิตใจจดจ่อสนใจที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมตอบสนองต่อเรื่องนั้น อาสาพอใจที่จะทำ (เริ่มแสดงออกให้เห็น)

3. ขั้นเห็นคุณค่า (Valuing) เป็นการประเมินพฤติกรรมที่แสดงออกว่ารู้คุณค่าของสิ่งนั้น โดยการกระทำหรือปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ยกย่องชมเชย สนับสนุนช่วยเหลือ หรือทำกิจกรรม

ที่ตรงกับความเชื่อของตน ทำด้วยความเชื่อมั่น ศรัทธา และปฏิเสธที่จะกระทำในสิ่งที่ขัดแย้งกับความเชื่อของตน (การให้ความสำคัญและเข้าร่วม)

4. ชั้นจัดระบบคุณค่า (Organization of a value) เป็นการประเมินพฤติกรรมการจัดระบบคุณค่าหรือค่านิยมต่าง ๆ ให้อยู่เป็นกลุ่ม อาจจัดตามความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน หรือจัดเอาคุณค่าที่เด่นมากที่สุด โดยผสมเอาค่านิยมเล็ก ๆ ย่อย ๆ มาสัมพันธ์กัน จนเกิดอุดมการณ์ในความคิดของตน (ก่อตัวเป็นระบบความคิด)

5. ชั้นสร้างคุณลักษณะ (Characterization of a value) เป็นการประเมินพฤติกรรมในการสั่งสมความรู้สึกรวมยึดถือเป็นลักษณะนิสัย เป็นแนวทางความเชื่อศรัทธา แนวปรัชญาชีวิต มีลักษณะเป็นส่วนตัว เป็นอัตลักษณ์และเป็นบุคลิกภาพ โดยมีแนวโน้มที่จะประพฤติปฏิบัติเช่นนั้นอยู่เสมอในสถานการณ์เดียวกัน (คงอยู่ถาวร)

ทิวัดท์ มณีโชติ (2557) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินเจตคติว่า การวัดเจตคติเป็นการวัดความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการประเมินค่าสถานการณ์ คุณลักษณะของสิ่งที่ประเมินว่าอยู่ในระดับใด หรือสนใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เจตคติสามารถวัดโดยตนเอง ผู้อื่นและกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมที่สร้างขึ้น สถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งวิธีการวัดเจตคติ ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ การใช้แบบวัด การใช้เทคนิคการฉายออก และการพิจารณาจากบันทึก เป็นต้น

ดังนั้นจากศึกษาการวัดและประเมินเจตคติ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการวัดและประเมินเจตคติสามารถดำเนินการได้หลายวิธี เช่น การรายงานตนเอง การสังเกต การสัมภาษณ์ เทคนิคจินตนาการ และการวัดทางสรีระภาพ ซึ่งเน้นการเก็บข้อมูลผ่านการสังเกตและการสัมภาษณ์ที่สามารถเปิดเผยข้อมูลที่แท้จริงของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเป็นการวัดความรู้สึกนึกคิดและคุณธรรมจริยธรรมผ่านพฤติกรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ ควรมีการวัดอย่างต่อเนื่องเพื่อความแม่นยำและครอบคลุม การวัดเจตคดียังเป็นการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยการวัดเจตคติสามารถประเมินได้จากลำดับขั้นของพฤติกรรม เริ่มจากการรับรู้ ตอบสนอง การเห็นคุณค่า จนถึงการสร้างลักษณะนิสัย ซึ่งเป็นแนวทางในการวัดการพัฒนาคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีการวัดจากการพิจารณาบันทึกพฤติกรรมที่ผ่านมา การวัดและประเมินเจตคติที่เหมาะสมจึงต้องอาศัยเครื่องมือหลายประเภท รวมถึงการประยุกต์ใช้วิธีการวัดที่หลากหลายเพื่อลดข้อจำกัดในการประเมิน

4. เครื่องมือในการวัดเจตคติ

นักการศึกษาหลายท่านได้พัฒนาและกล่าวถึงเครื่องมือในการวัดเจตคติไว้ อย่างหลากหลาย ดังนี้

มาลินี บุญยรัตพันธุ์ (2559) กล่าวว่า การวัดด้านเจตคติ คือ การวัดความรู้สึกทัศนคติ ค่านิยม ความคิดเห็นหรือคุณลักษณะทางจิตใจ ซึ่งเป็นคุณลักษณะภายในของแต่ละบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การวัดด้านจิตพิสัยจะไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง จึงต้องใช้การวัดทางอ้อมที่ต้องอาศัยการอ้างอิงจากพฤติกรรมที่บุคคลสามารถสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนทางถ้อยคำและไม่ใช้ถ้อยคำ ดังนั้นจึงทำได้เพียงวัดจากการที่บุคคลนั้นแสดงออกโดยการบอกเล่าหรือให้ความคิดเห็นว่าเขารู้สึกอย่างไรเท่านั้น ในการวัดด้านเจตคติอาจใช้เครื่องมือที่มีมาตรวัดในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งมาตรวัดเป็นเครื่องมือที่นิยมใช้มากในการวัดทัศนคติ ความคิดเห็น อารมณ์ ความเชื่อ การรับรู้ บุคลิกภาพ ตลอดจนการบรรยายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและชีวิต มาตรวัดจะนำเสนอ ณ ที่มี 3 ประเภท ที่แตกต่างกันตามรูปแบบวิธีการสร้าง ได้แก่ มาตรวัดแบบลิเคอร์ท (Likert) มาตรวัดแบบออสกู๊ด (Osgood) และมาตรวัดแบบเทอร์สโตน (Thurstone)

4.1 มาตรวัดแบบลิเคอร์ท (Likert Scale)

เครื่องมือวัดเจตคติแบบลิเคอร์ทเป็นวิธีการสร้างที่มีความเชื่อมั่นสูงและพัฒนาเพื่อวัดด้านความรู้สึกได้หลายอย่าง การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติแบบนี้เป็นวิธีการประเมินน้ำหนักความรู้สึกของข้อความในตอนหลัง คือหลังจากเอาเครื่องมือไปสอบวัดแล้ว การสร้างข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อเป้าเจตคติจะต้องให้ครอบคลุมสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ข้อความอาจจะเป็นทางบวกหมดหรือทางลบหมด หรือผสมกันก็ได้

4.1.1 ลักษณะสำคัญของมาตรวัดแบบลิเคอร์ท มีดังนี้

- 1) ข้อความและตัวข้อที่ต้องการจะวัดต้องมีความต่อเนื่องในเชิงบริบท คือสามารถเปลี่ยนไปเป็นปริมาณมากกว่าเชิงคุณภาพ เช่น เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ว่าชอบมากที่สุดไปจนถึงไม่ชอบมากที่สุด
- 2) ข้อความและข้อไม่มีข้อที่ถูกต้องที่สุด เนื่องจากการประเมินค่าแบบรวมไม่สามารถใช้ทดสอบความรู้หรือความสามารถได้
- 3) ผู้ตอบจะเป็นผู้ประเมินค่าข้อความแต่ละข้อ โดยผู้ตอบจะเลือกตัวเลขหรือระดับใดจากหลายระดับที่สะท้อนความรู้สึกหรือเจตคติที่แท้จริงสำหรับผู้ตอบ

4.1.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดเจตคติแบบลิเคอร์ท มีดังนี้

1) เลือกชื่อเป้าหมายเจตคติ (attitude object) ก่อน เช่น เจตคติต่อการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ หรือต่ออาชีพครู หรือต่อมหาวิทยาลัย เป็นต้น เป้าหมายของเจตคติอาจจะเป็นคน วัตถุ สิ่งของ องค์กร สถาบัน อาชีพ วิชา แล้วแต่จะเลือก ยิ่งเฉพาะเจาะจงยิ่งดี ยิ่งกำหนดช่วงเวลาด้วยแล้วยิ่งดี การแปลผลก็จะทำให้มีความหมายดีขึ้น

2) เขียนข้อความแสดงความรู้สึกต่อเป้าหมายเจตคติ โดยวิเคราะห์แยกแยะดูให้ครอบคลุม ลักษณะของข้อความเป็นอย่างนี้

2.1) เป็นข้อความแสดงความเชื่อและรู้สึกต่อเป้าหมายที่ต้องการ

2.2) ไม่เป็นการแสดงถึงความเป็นจริง

2.3) มีความชัดเจน ล้น ให้ข้อมูลพอตัดสินใจได้

2.4) ไม่ครอบคลุมทั้งทางดีและไม่ดีหรือทั้งบวกและลบ

2.5) ควรหลีกเลี่ยงคำปฏิเสธซ้อน ข้อความจึงอาจอิงในเชิงที่มาจากข้อความที่มีคำว่าจำพวก เช่น เสมอ ๆ ไม่เคย ไม่ได้เลย เพียงเท่านั้น

2.6) ข้อความเดียวควรมีความเชื่อเดียว

3) การตรวจสอบข้อความ เป็นการตรวจสอบขั้นแรก เพื่อดูให้แน่ชัดว่าข้อความนั้นเขียนไว้เหมาะสมดีหรือไม่ การตอบจะตอบว่าชอบ-ไม่ชอบ ดี-ไม่ดี หรือ เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย ควรใช้มาตรา 3 มาตรา 4 มาตรา หรือ 5 มาตรา เป็นต้น การเขียนการแสดงออกในมาตรวัดแบบลิเคอร์ท นิยมใช้ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4) การให้น้ำหนักในช่วงแรก ๆ ของการพัฒนาจะมีวิธีการให้คะแนนแบบต่าง ๆ ในระยะหลังมาตรวัดแบบลิเคอร์ทจึงแนะนำให้ใช้วิธีการกำหนดตัวเลขโดยพลการได้เลย โดยให้ตัวเลขเรียงค่าตามลำดับความสำคัญของตัวเร้าหรือตัวเลือก จะใช้ 0, 1, 2, 3, 4, 5 หรือ -2, -1, 0, 1, 2 ก็ได้ทั้งนั้น 3 แบบนี้สัมพันธ์เป็น 1.00 คือตัวเดียวกันนั่นเอง เพียงแต่เอาตัวคงที่บวกหรือลบออกเท่านั้น ตัวเลขแบบนี้คะแนนเฉลี่ยจะเปลี่ยนแปลง แต่ความแปรปรวนคงทน

5) การทดลองคุณภาพเบื้องต้น ในระยะนี้ต้องการศึกษาว่าข้อความแต่ละข้อ มีอำนาจจำแนกผู้ที่มีเจตคติสูงกับมีเจตคติต่ำแตกต่างกันหรือไม่ นั่นคือพยายามหาว่าข้อความข้อนั้น ถ้าใครตอบมาตรฐานสูงแสดงว่ามี

เจตคติสูง ถ้าใครตอบมาตรฐานต่ำจะเป็นคนมีเจตคติต่ำจริงหรือไม่ การจะสามารถบอกได้ดังกล่าวมาแล้ว จะต้องเอาข้อความทั้งหมดไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง อย่างน้อย 100 คนขึ้นไปจึงจะดี เมื่อสอบเสร็จแล้วให้นำมาตรวจให้คะแนนแต่ละข้อและต้องทำการกลับมาตราในกรณีเป็นข้อความกล่าวในทางลบ แล้วรวบรวมคะแนนเป็นของแต่ละคน กรณีที่ข้อสอบมี 100 ข้อ มีมาตรฐาน 4 ค่า แปลว่าคนได้เจตคติน้อยที่สุด ได้คะแนน 100 คนได้คะแนนสูงสุด 400 เอาคะแนนแต่ละคนเรียงกันตามลำดับ แล้วตัดกลุ่มได้คะแนนสูง 25% และกลุ่มได้คะแนนต่ำ 25% ต่อจากนั้นเอาแต่ละข้อมาแจกแจงความถี่ว่าแต่ละข้อ แต่ละมาตรา ของตัวเลือกมีจำนวนคนกลุ่มสูงตอบเท่าไร คนกลุ่มต่ำตอบเท่าไร

เมื่อได้การแจกแจงแล้วจำนวนหาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้สูตรการหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ t-test ซึ่ง t แทนค่าอำนาจจำแนก ค่าอำนาจจำแนกที่หามาจากสูตรนี้เป็นกรณีพิเศษที่ใช้หาค่าอำนาจจำแนกของข้อความหรือคำถามแบบมาตรวัดประเมินค่า (rating scale) ที่ขอบเขตของค่าอำนาจจำแนกจะมากกว่า -1.00 ถึง +1.00 อำนาจจำแนกที่สมบูรณ์ค่า t จะเท่ากับคะแนนเต็ม

6) การจัดแบบทดสอบ เมื่อได้ข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกดีแล้ว พิจารณาว่า จะกำหนดกี่ข้อ ตามหลักการถ้าข้อความมีคุณภาพสูงมากจะใช้ 10 - 15 ข้อก็ได้ แต่โดยทั่วไปแล้วจะมีตั้งแต่ 20 ข้อขึ้นไป เพราะถ้าจำนวนข้อน้อย ความเชื่อมั่นมักจะมีค่าน้อย ความเที่ยงตรงก็ไม่ดี อาจจะเป็นเพราะข้อความแสดงความรู้สึกหรือความเชื่อต่อเป้าอาจไม่ครอบคลุมทุกอย่างในเป้า แบบทดสอบวัดเจตคติ 100 ข้อ การให้จำนวนข้อควรคำนึงถึงกลุ่มตัวอย่างและระดับอายุ ความสามารถในการอ่านอาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการตอบระดับเด็ก ๆ จึงไม่ควรมีหลายข้อจนเกินไป

7) การตรวจให้คะแนน การให้คะแนนให้ตามมาตราที่กำหนดแต่ละข้อ ถ้าเป็นข้อความเปลี่ยนมาเป็นตัวเลข แต่ถ้าเป็นตัวเลขแล้วก็ให้นำตัวเลขที่ผู้ตอบเลือกมารวมเลย กรณีข้อความเป็นความรู้สึกทางลบ ต้องมีการกลับให้คะแนนก่อนที่จะรวมคะแนนข้อความทั้งหมด คนที่ได้คะแนนรวมสูงหมายถึงคนที่มี

เจตคติที่ดีต่อเรื่องนั้น ส่วนคนที่ได้คะแนนต่ำหมายถึงคนที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อเรื่องนั้น

4.2 มาตรฐานวัดแบบออสกูต (Osgood scale)

แบบวัดเจตคติของออสกูตเรียกกันทั่วไปว่าวิธีหาความแตกต่างของความหมาย (semantic differential method) มีลักษณะคล้ายกับการหาความหมายของมโนทัศน์ ด้วยการกำหนดมโนทัศน์ซึ่งอาจจะเป็นคำ ข้อความ หรือวลี มาให้ตอบด้วยการประเมินจาก 7 ช่วง ตามความหมายของคำศัพท์ตรงกันข้าม ซึ่งแบบวัดเจตคติของออสกูตจะประกอบด้วยข้อคำถามที่เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้ามเป็นคู่ ๆ แต่ละเรื่องที่จะวัดประกอบด้วยองค์ประกอบที่ให้ความหมายด้านอารมณ์ ความรู้สึกที่เป็นแกนร่วมของกลุ่มภาษา

4.2.1 องค์ประกอบมาตรฐานวัดแบบออสกูต ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

- 1) องค์ประกอบเชิงประเมินค่า เป็นองค์ประกอบทางภาษาที่ใช้คำคุณศัพท์ที่แสดงถึงคุณค่าและการประเมินค่า ตัวอย่างเช่น ดี-เลว เป็นที่นิยม-ไม่เป็นที่นิยม สำเร็จ-ล้มเหลว เป็นต้น
- 2) องค์ประกอบเชิงศักยภาพ เป็นองค์ประกอบทางภาษาที่ใช้คำคุณศัพท์ที่แสดงออกทางด้านกำลังหรือพลังอำนาจ เช่น แข็งแรง-อ่อนแอ หนัก-เบา ใหญ่-เล็ก เป็นต้น
- 3) องค์ประกอบเชิงกิจกรรม เป็นองค์ประกอบทางภาษาที่ใช้คำคุณศัพท์ที่แสดงออกถึงกริยาอาการ เช่น ร่าเริง-เศร้าซึม เร็ว-ช้า สว่าง-มืด เป็นต้น

4.2.1 ขั้นตอนการสร้างมาตรฐานวัดเจตคติแบบออสกูต มีดังนี้

- 1) ขั้นตอนการเลือกมโนทัศน์ที่ต้องการวัด มโนทัศน์เป็นประเด็นหรือสิ่งเร้าที่ต้องการศึกษาที่คงที่ ที่จะให้ผู้ตอบจัดอันดับคุณภาพตามมาตรฐานวัดคำคุณศัพท์ที่กำหนดไว้ มโนทัศน์ที่ต้องการวัดควรเป็นมโนทัศน์ที่ผู้ตอบคุ้นเคย เข้าใจได้ตรงกัน แต่ผู้ตอบสามารถตอบได้แตกต่างกันและมโนทัศน์นั้นต้องครอบคลุมกับที่ต้องการศึกษา เช่น เจตคติต่อ "อาชีพแพทย์" ก็จะต้องศึกษาดันคว้าหรือสำรวจ เพื่อให้ได้คำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับอาชีพมากที่สุด อาจประกอบด้วยมโนทัศน์หลายอย่าง ได้แก่ รายได้ ลักษณะงาน ความรู้เฉพาะ เวลาการทำงาน เป็นต้น
- 2) ขั้นตอนการเลือกคำคุณศัพท์ที่ใช้เป็นขั้วของมาตรฐานวัด เป็นขั้นตอนการเลือกคำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม ที่มีความสอดคล้องเหมาะสมและมีความตรงต่อประเด็นของมโนทัศน์ที่ต้องการศึกษามากที่สุด โดยที่คำคุณศัพท์

เหล่านี้ต้องสามารถอธิบายมโนทัศน์ของสิ่งที่ต้องการศึกษาได้สองทิศทางคือ ทางบวกและทางลบต่อสิ่งที่ต้องการศึกษา ในการประเมินมโนทัศน์แต่ละอัน ควรประกอบด้วยมาตราวัดหลายมาตราที่มีค่าคุณศัพท์ตรงข้ามที่ครอบคลุม ทั้ง 3 องค์ประกอบอยู่ด้วย เพื่อให้มาตราวัดของสิ่งที่ต้องการศึกษามีความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นสูง

- 3) การกำหนดมาตราวัด เป็นการนำคำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงข้าม (ทางบวกและทางลบ) ที่เหมาะสมและเกี่ยวข้องมาเป็นผู้เพื่อกำหนดชี้แจงของการวัด โดยบรรจุให้อยู่ในตำแหน่งปลายชี้ทั้งสองข้าง ได้แก่ หัวและท้ายของมาตราวัดที่แทนความเข้มข้นมากน้อยในการประเมินและทิศทาง นำคำตรงข้ามแต่ละคู่มาสร้างเป็นมาตราวัดความรู้สึก การกำหนดน้ำหนักหรือการให้คะแนน มาตราที่ใช้อาจจะเป็น 3 ช่อง 4 ช่อง 5 ช่อง 6 ช่อง หรือ 7 ช่องก็ได้ ตามแต่ความต้องการ ควรมีคำชี้แจงการตอบให้ชัดเจนในช่องมาตราจะมีตัวเลข หรือไม่มีก็ได้ มาตราวัดตัวเลขนิยมใช้ทางบวกเลขมาก ทางลบเลขน้อย เช่น 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 หรือ 3, 2, 1, 0, -1, -2, -3 ก็ได้ ในทางปฏิบัติ นิยมกำหนดน้ำหนักค่าคะแนนเป็นตัวเลขที่เป็นบวก เช่น 1-7 การแบ่งมาตราจากชี้หนึ่งไปอีกชี้หนึ่งควรมีระยะห่างระหว่างช่วงเท่า ๆ กันทุกมาตรา ในการจัดเรียงคำคุณศัพท์แต่ละคู่ พยายามให้คล้องกันโดยการสลับ การกำหนดน้ำหนักแบบไหนต้องใช้วิธีการนั้นเหมือนกันทุกมาตรา

ในการสรุปผลแบบวัดด้านจิตพิสัย โดยใช้เทคนิคนี้จำแนกของออกสกุคนี้ให้พิจารณาเป็นรายข้อ โดยรวมคะแนนของผู้ตอบทุกคนในแต่ละข้อ แล้วหาค่าเฉลี่ย แล้วนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย หลังจากนั้นอาจสรุปในภาพรวมอีกได้ว่า โดยรวมแล้วผู้ตอบมีเจตคติไปทางด้านบวกหรือด้านลบมากกว่ากัน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.00	ถึง 2.52	มีความหมาย	มาก
ค่าเฉลี่ย 2.50	ถึง 1.51	มีความหมาย	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50	ถึง 0.00	มีความหมาย	น้อย
ค่าเฉลี่ย -0.00	ถึง -1.50	มีความหมาย	น้อย
ค่าเฉลี่ย -1.51	ถึง -2.50	มีความหมาย	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย -2.51	ถึง -3.00	มีความหมาย	มาก

4.3 มาตรฐานแบบเทอร์สโตน (Thurstone)

เทอร์สโตนสร้างมาตรฐานวัดเจตคติให้อยู่ในการวัดมาตราวัดช่วง (interval scale) โดยคำนึงถึงเรื่องพื้นฐาน 2 ประการ โดยการคัดเลือกข้อความประกอบขึ้นเป็นมาตราวัด และวิธีการกำหนดค่า ประเมินการในแต่ละข้อ เทอร์สโตนคำนึงถึงช่วงความรู้สึกของคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็น 11 ช่วง จากน้อยที่สุด ถึงมากที่สุด โดยแต่ละช่วงมีระยะห่างเท่ากัน ข้อความที่นำมารวบรวมในมาตราวัดจะต้องนำไปให้ผู้ตัดสิน (judge) พิจารณาว่าควรอยู่ในตำแหน่งใดของมาตราวัด ข้อความเหล่านี้มีค่าค่าปริกษาที่ประยุกต์จากช่วงความรู้สึกเหล่านี้ โดยค่าที่ได้จะถูกนำมาใช้คำนวณค่าประจำข้อความ คือ scale value (s) หาค่าในรูปมัธยฐาน (median) และหาค่า quartile deviation ขั้นตอนการสร้างแบบวัดเจตคติของเทอร์สโตน (มาลีณี บุญยรัตพันธุ์, 2559) มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.3.1 เขียนข้อความต่าง ๆ ที่จะศึกษาให้ได้มากที่สุด ซึ่งข้อความควรมีลักษณะดังนี้

- 1) ควรเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน
- 2) มีความหมายเดียวในหนึ่งข้อความ
- 3) ใช้ภาษาที่ง่ายและชัดเจน
- 4) ไม่ควรใช้ข้อความที่เป็นประโยคปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ
- 5) ควรประกอบด้วยข้อความต่าง ๆ ที่สามารถจัดลำดับความรู้สึกความชอบต่าง ๆ จากน้อยไปหามาก คือ ควรจะมีข้อความทั้งแสดงความชอบน้อยที่สุด ชอบปานกลาง และความชอบมากที่สุด หรือแสดงความไม่ชอบ ข้อความที่มีลำดับมากที่สุดควรมีในลักษณะและข้อความที่สัมพันธ์กับหมวดหมู่มากที่สุด

4.3.2 นำข้อความที่รวบรวมไว้ไปให้ผู้ตัดสิน (judge) พิจารณาซึ่งกลุ่มผู้ตัดสินนั้น ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกของกลุ่มประชากรที่จะศึกษาเจตคติ แต่ไม่ใช่กลุ่มเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ประมาณ 50 - 100 คน

4.3.3 ให้ผู้ตัดสินทั้งหมดแบ่งข้อความต่าง ๆ เป็น 11 กอง โดยให้ผู้ตัดสินใช้เกณฑ์ การแบ่งโดยการถามตนเองว่า ถ้าบุคคลที่มีความเห็นด้วยกับข้อความนั้น ๆ ระดับของเจตคติควร จะอยู่ในระดับจาก 1 ถึง 11 โดยกองที่ 1 เป็นกลุ่มของข้อความที่แสดงถึงระดับของเจตคติ ในทางสนับสนุนน้อยที่สุด คือ เจตคติในทางที่ไม่ดีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะศึกษา กองที่ 6 เป็นกลุ่มของข้อความที่แสดงเจตคติที่เป็นกลาง และกองที่เป็นกลาง 11 เป็นกลุ่มของ ข้อความที่แสดงถึงระดับเจตคติในทางสนับสนุนมากที่สุด หรือเจตคติที่ดีต่อเหตุการณ์ ต่าง ๆ ที่จะศึกษา เพื่อความสะดวกในการตัดสิน อาจเขียนหมายเลข 1-11 ต่อท้าย ข้อความให้ผู้ตัดสินว่าข้อความแต่ละข้อความจะจัดอยู่ในระดับใด

- 4.3.4 รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากผู้ตัดสินแล้วทำการแจกแจงความถี่ของแต่ละข้อความ
- 4.3.5 คำนวณค่ามัธยฐาน ซึ่งค่ามัธยฐาน คือ scale value (S) และค่า semi-interquartile range (Q) หรือ quartile deviation ของข้อความแต่ละข้อ
- 4.3.6 ตัดข้อความที่มีค่า Q สูง ๆ ที่ $(Q > 1.67)$ เนื่องจากความคิดเห็นของผู้ตัดสินกระจายมาก แสดงว่าข้อความอาจไม่ชัดเจน
- 4.3.7 เลือกข้อความจากข้อความที่เหลือโดยข้อความที่มีค่าต่างกันเป็นช่วง ๆ ช่วงละเท่ากัน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เลือกข้อความที่มีค่า S ทั้งสูง กลาง ต่ำ ปะปนกันไป โดยแต่ละช่วงนั้นควรจะมีข้อความเท่า ๆ กัน
- 4.3.8 นำข้อความที่เลือกไว้้นั้นมาเรียงคละกันไปแบบสุ่มและจัดให้อยู่ในรูปแบบของแบบวัด โดยมีคำชี้แจงในการตอบระบุว่า ผู้ตอบแบบวัดนั้นควรเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าหรือหลังข้อความที่ตรงกับความรู้สึกของตนเองมากที่สุด
- 4.3.9 นำแบบวัดนั้นไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างจริง หรือกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตัดข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป
- 4.3.10 พิจารณาตัดข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป โดยพิจารณาจากข้อความที่มีค่า S เท่า ๆ กัน ถ้ามีคนเลือกข้อความใดข้อความหนึ่งแล้ว เลือกข้อความอื่น ๆ ที่มีค่า S เท่ากัน แสดงว่าข้อความเหล่านั้นเกี่ยวข้องกันแต่ถ้าเลือกเป็นบางข้อและบางข้อไม่ได้เลือกแสดงว่าข้อที่ไม่ได้รับการเลือกเป็นข้อที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความอื่น ๆ เช่น มีข้อความอยู่ 5 ข้อที่มีค่า S เท่ากัน
- 4.3.11 นำข้อความที่คัดเลือกแล้วมาเรียบเรียงเป็นแบบวัด โดยเรียงข้อความเหล่านั้น คละกันไปแบบสุ่ม พร้อมทั้งมีคำชี้แจงรายละเอียดในการตอบแบบวัด
- ดังนั้นจากการศึกษาเครื่องมือในการวัดเจตคติ ผู้วิจัยจึงได้เลือกการวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานตามหลักการของมาตรวัดแบบลิเคอร์ท (Likert Scale) เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้งานง่ายและเข้าใจได้ง่าย ผู้ตอบสามารถตอบคำถามโดยการเลือกตัวเลือกที่ตรงกับความคิดเห็นได้ด้วยความสะดวก ประกอบด้วยคำถามหรือประโยคที่บ่งบอกถึงทัศนคติหรือความคิดเห็น พร้อมกับตัวเลือกที่หลากหลาย ประกอบด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งช่วยให้ผู้ตอบสามารถเลือกตัวเลือกที่ตรงกับความรู้สึกหรือทัศนคติของตนได้ในแต่ละข้อ อีกทั้งยังสามารถนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติได้ เช่น ค่าเฉลี่ยของคะแนน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นต้น ทำให้เห็นภาพรวมของทัศนคติหรือความคิดเห็นที่ชัดเจนมากขึ้น และผู้วิจัยใช้ประเด็นด้านเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้แบบ

กิจกรรมเป็นฐาน 2) ด้านกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 3) ด้านสื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน และ 4) ด้านกระบวนการในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

ปริญญภรณ์ ผุยแสงพันธ์ (2567) ได้ดำเนินการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ร่วมกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.74 คิดเป็นร้อยละ 88.72 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.23 คิดเป็นร้อยละ 77.44 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ภัทรสร นรเหรียญ (2562) ได้ดำเนินการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสมก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อศึกษาพัฒนาการการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสม และเพื่อศึกษาพฤติกรรม การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถในการ ฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจากการวิจัยพบว่า

1) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสม มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ผลการศึกษาพัฒนาการการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสมโดยประเมินเมื่อจบหน่วยการเรียนรู้ทั้งสิ้น 3 ครั้ง มีผลการพัฒนาสูงขึ้นตามลำดับ ทั้งการฟังและการพูด

3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสมเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูด อยู่ในระดับ ดี

กรรณิการ์ ทองรุ่ง, พรภิรมย์ หลงทรัพย์, รสริน เจิมไธสงและประนอม พันธุ์ไสว (2565) ได้ดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนอ่านจับใจความสำคัญวิชาภาษาไทย จากการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งจากการวิจัย พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความ วิชาภาษาไทย ที่จัดการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยก่อนเรียน มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 11.62 คิดเป็นร้อยละ 58.10 และหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 16 คิดเป็นร้อยละ 80

2. นักเรียนมีความพึงพอใจการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.48)

ปิยะนุช แจ่มหม้อ (2563) ได้ดำเนินการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activiti Based Learning) เสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activiti Based Learning) เสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activiti Based Learning) และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเป็นฐาน (Activiti Based Learning) เสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งจากการวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมเป็นฐาน (Activiti Based Learning) เสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็น 76.05/81.08 หมายความว่า ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยในระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 5 แผน คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.05 และมีร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เฉลี่ยร้อยละ 81.08

2. นักเรียนที่ใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activiti Based Learning) เสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่ามีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมเป็นฐาน (Activiti Based Learning) เสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก

ฤทธิ์ วงศ์วิเชียร (2565) ได้ดำเนินการพัฒนาทักษะและทัศนคติในการเรียนรู้ด้านการวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ของผู้เรียนระดับปริญญาตรี ที่ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้านการวิจัยภายหลังผ่านการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานและเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่ต่อรูปแบบการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน และจากการวิจัย พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ของผู้เรียนระดับปริญญาตรี ที่ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเทียบเท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ของผู้เรียนระดับปริญญาตรี ภายหลังจากผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบวิจัยเป็นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้านการวิจัยภายหลังผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน พบว่า ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้านการวิจัยผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนด้านการวิจัย มีความรู้สึกสนุกที่ได้เรียนด้านการวิจัย และรู้สึกว่าการวิจัยไม่ได้ยากจนเกินไป

4. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้านการวิจัยภายหลังผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจที่ดีต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

โดยผู้เรียนมองว่าการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเป็นฐาน ช่วยให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานกับการเรียนรู้ สร้างความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน กิจกรรมช่วยผลักดันให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ช่วยทบทวนความรู้ และเสริมสร้างทักษะที่เกี่ยวข้อง มีโอกาสในการนำความรู้ไปทดลองใช้จริง และมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

Yulin Zhu (2565) ได้ดำเนินการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเกมมิฟิเคชัน สำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเกมมิฟิเคชันสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -79.582$, $p = .000$) 2) นักศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเกมมิฟิเคชัน คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 7.043$, $p = .000$) และ 3) นักศึกษามีแรงจูงใจต่อการเรียนการพูดภาษาจีนโดยภาพรวมแรงจูงใจอยู่ในระดับมา

ปฏิพัทธ์ อุกฤษ (2564) ได้ดำเนินการทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแบบฝึกทักษะที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) 'กิจกรรมการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแบบฝึกที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.40/80.46 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแบบฝึกที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์หลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 80.46 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแบบฝึกที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉลี่ยอยู่ที่ ($\bar{X} = 2.68$, $S.D. = 0.10$)

วรดา ไชยพิมพ์ (2565) ได้ดำเนินการทำวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความสัมพันธ์ของทักษะการฟังกับทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันในระดับสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .732

2. งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

Azuka Benard Festus (2013) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ กลยุทธ์การสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน ในชั้นเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษากลยุทธ์การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานในชั้นเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งจากการดำเนินการวิจัย พบว่า กลยุทธ์ในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ ประกอบด้วย แนวทางการค้นพบการสอน การปฏิบัติงานจริงที่เหมาะสม การใช้สื่อการสอน การเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้กลุ่มย่อย และการอภิปรายในชั้นเรียน นอกจากนี้ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ควรเปลี่ยนวิธีการสอนจากวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ไปสู่กลยุทธ์การเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นหลัก

Suraj Bhan (2014) ได้ดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานในการศึกษาเชิงพาณิชย์กรรมและการท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทที่สำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานในการเรียนรู้เชิงพาณิชย์กรรมและการท่องเที่ยว และเพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างภาคอุตสาหกรรมและภาคการศึกษา และการนำเสนอเทคนิคที่เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐานเชิงพาณิชย์กรรมและการท่องเที่ยว โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนและผู้สอนหลักสูตรพาณิชย์กรรมและการท่องเที่ยว และการศึกษาเอกสารวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจากการดำเนินการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน และผู้เรียนมีการปรับปรุงประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ตลอดจนสร้างโอกาสในการทำงานที่สอดคล้องกับสถานการณ์ทางธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไป

Rekha Joshi and Pratima Mishra (2022) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์โดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นกิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งนักเรียนได้รับประโยชน์จากการทำกิจกรรมในห้องเรียน พบว่า นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้แม้ว่าพวกเขาจะประสบปัญหาเล็กน้อยก็ตาม การจัดการเรียนรู้ในลักษณะนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกในด้านความรู้ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ความรู้ และการพัฒนาทักษะ เนื่องจากคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ยาก เพื่อให้ได้ประสบการณ์การเรียนรู้ที่น่าตื่นตาตื่นใจในวิชาคณิตศาสตร์การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐานช่วยให้นักเรียนเรียนรู้และจดจำรายละเอียดได้ดีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐานส่งเสริมให้นักเรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ช่วยพัฒนาทักษะต่าง ๆ มากกว่าแนวทางการสอนที่ไม่มีรูปแบบ และช่วยให้พวกเขามีส่วนร่วมในประสบการณ์การเรียนรู้ของตนเองผ่านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม

Hina Akbar, Hafiza Gulnaz Fatima, and Namirah Aslam (2023) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาการออกเสียงผ่านการจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐานในนักเรียนปฐมวัย เพื่อให้เข้าใจถึงการรับรู้ของการออกเสียงผ่านการจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐานโดยประเมินผลผ่านบทสนทนาและการสังเกต นักเรียนได้เรียนรู้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนาการออกเสียง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักเรียนมักจะเรียนรู้การออกเสียงอย่างแข็งขันมากขึ้น เมื่อพวกเขาผ่านกิจกรรม ผู้อำนวยการโรงเรียนและครูในห้องเรียนต่างชื่นชมว่านักเรียนพัฒนาทักษะและความสามารถทางปัญญามากขึ้นหลังจากใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐาน

Tian Rui, Zhao Xiao-fei และคณะ (2018) ได้ศึกษาการปลูกฝังความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนของเด็กก่อนวัยเรียนในกลุ่มชาติพันธุ์ตามลักษณะการพัฒนาคิด พบว่าความสามารถทางภาษาจีน โดยเฉพาะความสามารถในการฟังและพูด มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และพัฒนาของเด็กปฐมวัยในกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากระดับความสามารถทางภาษาจีนโดยรวมของพวกเขายังอยู่ในระดับต่ำ จึงจำเป็นต้องค้นหาวิธีการฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพ ตามทฤษฎีมนุษยวิทยาเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์สองทางระหว่างการคิดและการพัฒนาภาษา ในการฝึกอบรมความสามารถในการฟังและพูดภาษาจีนควรให้ความสนใจกับลักษณะการพัฒนาคิด โดยอ้างอิงจากผลการประเมินความสามารถทางภาษาจีนและการวิเคราะห์ลักษณะการคิดแบบภาพที่เป็นรูปธรรม ควรมุ่งเน้นไปที่ การทำกิจกรรมการ เช่น การเล่านิทาน เล่าเรื่อง และแสดงเหตุการณ์จำลอง

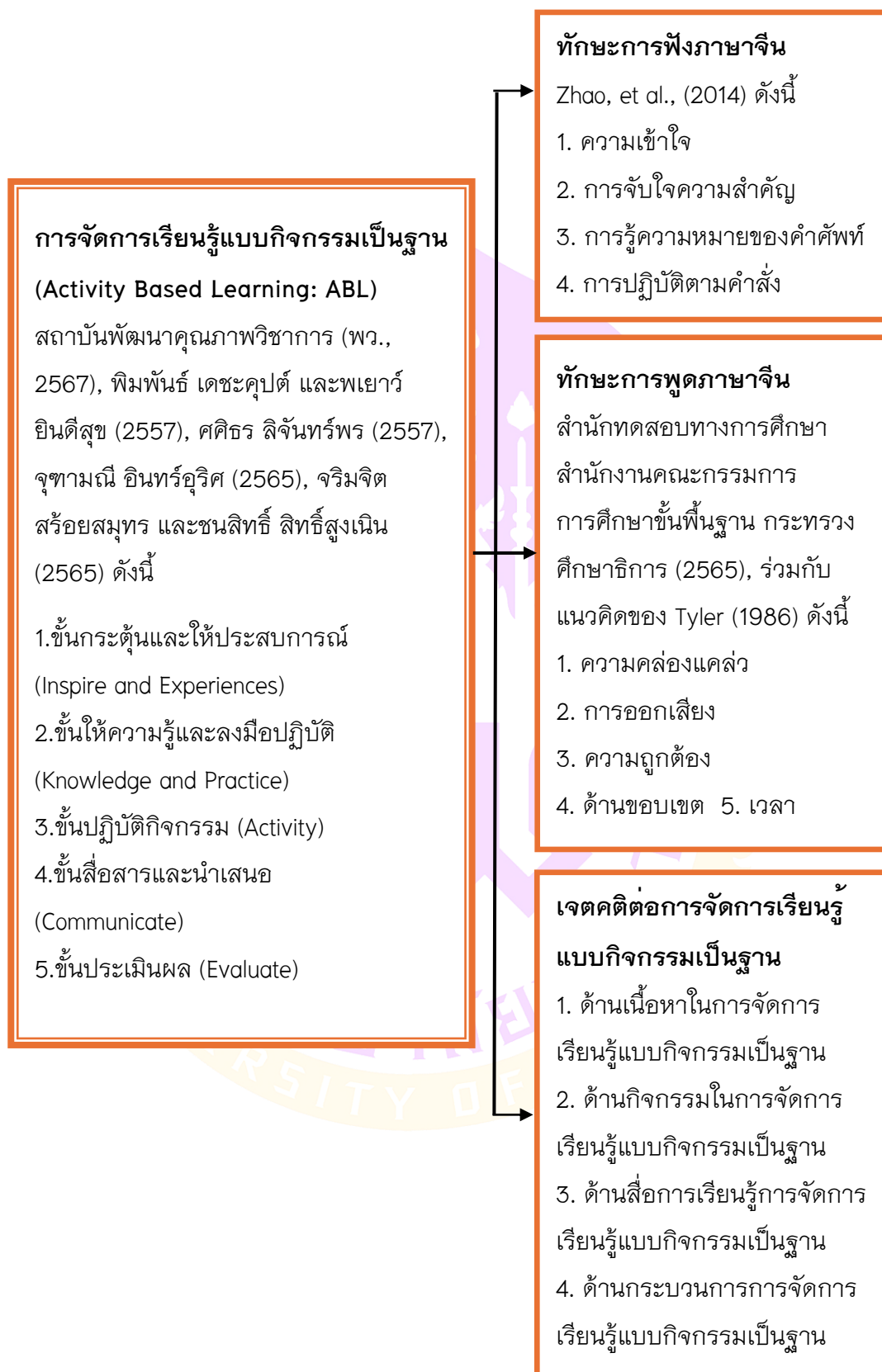
Deng nini (2021) ได้ทำเนิการวิจัยการศึกษาความสามารถในการฟังและพูดของผู้เข้าแข่งขันในการแข่งขัน "สะพานสู่ภาษาจีน" — กรณีศึกษาจากรอบชิงชนะเลิศการแข่งขัน

ภาษาจีนสำหรับนักศึกษาต่างชาติในประเทศจีน พบว่า การแข่งขัน "สะพานสู่ภาษาจีน" แสดงให้เห็นถึงระดับภาษาจีนของนักศึกษาชาวต่างชาติจากทั่วโลก เน้นให้เห็นถึงวัฒนธรรมที่หลากหลายของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก และเผยแพร่วัฒนธรรมอันยอดเยี่ยมในอารยธรรมจีน การศึกษาความสามารถในการฟังและพูด ใช้การวิเคราะห์เชิงสถิติ การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ การวิเคราะห์การสังเกต สถานการณ์ทั่วไปของการแข่งขัน การแนะนำและความแตกต่างของการสอบแข่งขัน การทดสอบความสามารถในการฟังและพูดของผู้เข้าแข่งขัน การแสดงความสามารถในการฟังและพูดของผู้เข้าแข่งขัน ข้อดีและข้อเสียของความสามารถในการฟังและพูดในการแข่งขัน และข้อเสนอแนะของการแข่งขันต่อการฝึกอบรมของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning หรือ ABL) เป็นการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมและการลงมือปฏิบัติจริง โดยมีรากฐานแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ (Learning by doing) ของ John Dewey (1963) โดยเชื่อว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการลงมือทำจริงและการแก้ปัญหาในสถานการณ์จริง ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะที่จำเป็นได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้เริ่มจากการศึกษาแนวทางและขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ร่วมกับแนวคิดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) พร้อมทั้งได้สังเคราะห์แนวคิดของ สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (2567), พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข (2557), ศศิธร ลิจันทร์พร (2557), จุฑามณี อินทร์อุริศ (2565), จริมจิต สร้อยสมุทร และชนสิทธิ์ ลิทธิ์สูงเนิน (2565) เกี่ยวกับขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เป็นการออกแบบและดำเนินการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกระบวนการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ชั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2) ชั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3) ชั้นปฏิบัติกิจกรรม 4) ชั้นสื่อสารและนำเสนอ และ 5) ชั้นประเมินผล ทั้งนี้ จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาและการวัดประเมินผลทักษะการฟัง นักการศึกษาหลายท่านเน้นพฤติกรรมความเข้าใจ การจับใจความสำคัญ การรู้ความหมายของคำศัพท์ และการปฏิบัติตามคำสั่ง ดังนั้น ผู้วิจัย จึงได้เกณฑ์การประเมินตามกรอบแนวคิดของ Zhao, et al., (2014) ที่เสนอกรอบพฤติกรรมบ่งชี้ 4 ประการ ได้แก่ 1) ความเข้าใจ 2) การจับใจความสำคัญ 3) การรู้ความหมายของคำศัพท์ และ 4) การปฏิบัติตามคำสั่ง ทั้งนี้แนวทาง

ดังกล่าว ช่วยให้การประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียนในบริบทของการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับชั้นประถมศึกษา อีกทั้ง ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาและการวัดประเมินทักษะการพูด พบว่า แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการพูดมีหลากหลาย โดยประเมินจากพฤติกรรมบ่งชี้ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ และต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งจากการศึกษาแนวทางการวัดและประเมินทักษะการพูดนักการศึกษาหลายท่าน เน้นความคล่องแคล่วในการพูด การออกเสียง การพูดที่ถูกต้องตามไวยากรณ์และจะต้องอยู่ภายในกรอบเวลาที่เหมาะสม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เกณฑ์การประเมินมาจากสำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2565) ร่วมกับแนวคิดของ Tyler (1986) ประกอบด้วยพฤติกรรมบ่งชี้ 5 พฤติกรรม คือ 1) ความคล่องแคล่ว 2) การออกเสียง 3) ความถูกต้อง 4) ด้านขอบเขตและ 5) เวลา นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ศึกษาแนวคิดของ Piaget (1963) ที่เน้นว่าการเรียนรู้เชิงกิจกรรมส่งผลโดยตรงต่อทัศนคติของผู้เรียนในด้านเนื้อหา กิจกรรม และการมีส่วนร่วม สอดคล้องกับแนวคิดของ Mc Dermott (1973) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสามารถพัฒนาความพึงพอใจ ทัศนคติที่ดี และความตั้งใจในการเรียนรู้ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 2) ด้านกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 3) ด้านสื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน และ 4) ด้านกระบวนการในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน สรุปดังแผนภาพที่ 4

ภาพ 3 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. แบบแผนการวิจัย
5. การดำเนินการวิจัย
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนวิชาชุมนุมภาษาจีนชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป. 1 – 3) ของโรงเรียนเอกชนในพื้นที่อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 2 โรงเรียน โดยมีจำนวนผู้เรียนเท่ากับ 44 คน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เรียนวิชาชุมนุมภาษาจีนชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป. 1 – 3) ของโรงเรียนรัตนจักร อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวนทั้งหมด 21 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) โดยได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection)

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วย การจัดการเรียนรู้ 5 แผน การจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง
2. แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

3. แบบวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้นำเนื้อหา เรื่อง วัฒนธรรมจีน มาจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน จำนวน 1 หน่วย แผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน การจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน
- 1.2 ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้แก่ กิจกรรมชุมนุม หลักการ วัตถุประสงค์ แนวทางการจัดกิจกรรม และการประเมินกิจกรรม
- 1.3 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีน หลักการ แนวคิด ทฤษฎี วิธีการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรมการจัดการเรียนรู้
- 1.4 กำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้
 - 1) ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ (Inspire and Experiences) เป็นขั้นบอกวัตถุประสงค์ของการเรียนเรื่องวัฒนธรรมจีน ครูจะกระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมเกม เพลง หรือกิจกรรมตอบคำถามจากวิดีโอ สอบถามความรู้เดิมและให้ประสบการณ์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน
 - 2) ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and Practice) เป็นขั้นให้ความรู้ใหม่แก่นักเรียนและให้นักเรียนลงมือปฏิบัติเพื่อเรียนรู้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยสอนคำศัพท์และประโยคพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยใช้กิจกรรมเกม เช่น เกมเปิดแผ่นป้ายคำศัพท์ เกมวงล้อคำศัพท์ เป็นต้น และนักเรียนทำ

กิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการทำใบงานฝึกทักษะ เช่น การฝึกทักษะการฟังและการพูดโดยนักเรียนลงมือปฏิบัติใบงาน เรื่อง อาหารจีน โดยนักเรียนใช้ประโยคในภาษาจีนเกี่ยวกับการสั่งอาหารสนทนากัน ตัวอย่างประโยค “คุณต้องการสั่งเมนูอะไร” “ฉันต้องการสั่งถึงหูลู่ 1 ไม้” เป็นต้น เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดในสถานการณ์จริง

- 3) **ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (Activity)** เป็นขั้นที่นักเรียนจะได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ที่ถูกออกแบบมาอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างความรู้และพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ โดยนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเกมที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เช่น กิจกรรม “เกม จก ชิบ หยิบ บอก” เป็นเกมที่นักเรียนผลัดกัน จก (หยิบ) คำศัพท์จากกล่อง จากนั้น ชิบ (กระชิบบอกคำศัพท์ให้เพื่อน) พร้อมทั้ง บอก คำศัพท์ส่งต่อให้เพื่อนไปเรื่อย ๆ จนถึงคนสุดท้ายยกมือบอกคุณครูว่าได้คำศัพท์คำว่าอะไร อีกทั้ง กิจกรรม “เกม ฟังปุ๊บวาดปั๊บ” โดยนักเรียนต้องฟังคำศัพท์แล้ววาดภาพตามสิ่งที่ได้ยิน เป็นต้น
 - 4) **ขั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate)** นักเรียนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการสื่อสารและนำเสนอเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน โดยนักเรียนใช้ภาษาจีนในการสื่อสารและนำเสนอออกมาในรูปแบบของกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การจำลองสถานการณ์ (Simulation) การโต้ตอบบทสนทนาเป็นคู่และการโต้ตอบบทสนทนาเป็นกลุ่ม
 - 5) **ขั้นประเมินผล (Evaluate)** เป็นการประเมินความรู้และทักษะที่นักเรียนได้รับผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเนื้อหาวิชาภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน นักเรียนสรุปผลและสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเกม กิจกรรมดูวิดีโอและตอบคำถาม ระดมความคิดเพื่อสะท้อนความรู้สึกและความเข้าใจที่ได้รับจากบทเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนแบ่งปันความคิดเห็นและถามคำถามเพิ่มเติม คุณครูประเมินทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้หลังจบหน่วยการเรียนรู้เป็นรายบุคคล
- 1.5 วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ และรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในรายวิชานู๋ภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน และจัดทำโครงสร้างการจัดกิจกรรม จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลา 20 ชั่วโมง ดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
เป็นฐาน ในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน

แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1 การแนะนำตัว และการทักทายของจีน 中国打招呼	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียนตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟังเกี่ยวกับการแนะนำตัวและทักทายของจีนได้ 2. ผู้เรียนฟังและพูดบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัวและทักทายเป็นภาษาจีนได้ 3. ผู้เรียนฟังและพูดได้ตอบสนองเกี่ยวกับการแนะนำตัวและทักทายเป็นภาษาจีนได้ 4. ผู้เรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนการแนะนำตัวและทักทายได้ 5. ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมุติในสถานการณ์การแนะนำตัวและทักทายเป็นภาษาจีนได้ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. คำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีน 2. ประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีน 	4
2 ชาจีน 中国茶	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้เรียนตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟังเกี่ยวกับชาจีนได้ 2. ผู้เรียนฟังและพูดบอก 	<ol style="list-style-type: none"> 1. คำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมชาจีน 2. ประโยคเกี่ยวกับ 	4

แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
	<p>ความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับ ชาจีนเป็นภาษาจีนได้</p> <p>3. ผู้เรียนฟังและพูดโต้ตอบ สนทนาเกี่ยวกับการสั่งชา เป็นภาษาจีนได้</p> <p>4. ผู้เรียนสามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรม ชาจีนได้</p> <p>5. ผู้เรียนสามารถแสดง สถานการณ์จำลองในการ สั่งชาเป็นภาษาจีนได้</p>	วัฒนธรรมชาจีน	
3 อาหารจีน 中国饮食	<p>1. ผู้เรียนตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟังเกี่ยวกับอาหาร จีนได้</p> <p>2. ผู้เรียนฟังและพูดบอก ความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับ อาหารจีนเป็นภาษาจีนได้</p> <p>3. ผู้เรียนพูดโต้ตอบสนทนา เป็นกลุ่มเกี่ยวกับอาหารจีน เป็นภาษาจีนได้</p> <p>4. ผู้เรียนสามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรม การรับประทานอาหารบน โต๊ะอาหารจีนได้</p>	<p>1. คำศัพท์เกี่ยวกับ วัฒนธรรมอาหารจีน</p> <p>2. ประโยคเกี่ยวกับ วัฒนธรรมอาหารจีน</p>	4
4 การแต่งกาย 中国服饰	<p>1. ผู้เรียนตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟังเกี่ยวกับการแต่ง กายของจีนได้</p>	<p>1. คำศัพท์เกี่ยวกับ วัฒนธรรมการแต่ง กาย ของจีน</p>	4

แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
	<p>2. ผู้เรียนฟังและพูดบอก ความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับการแต่งกายของจีนเป็น ภาษาจีนได้</p> <p>3. ผู้เรียนพูดโต้ตอบสนทนา เกี่ยวกับการแต่งกายของจีน เป็นภาษาจีนได้</p> <p>4. ผู้เรียนสามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรม การแต่งกายของจีนได้</p> <p>5. ผู้เรียนสามารถแสดง บทบาทสมมุติในการ สนทนาเกี่ยวกับแต่งกาย ของจีนเป็นภาษาจีนได้</p>	<p>2. ประโยคเกี่ยวกับการ วัฒนธรรมการแต่งกาย ของจีน</p>	
<p>5 ศิลปะการต่อสู้และ ป้องกันตัวของจีน</p> <p>中国武术</p>	<p>1. ผู้เรียนตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟังเกี่ยวกับศิลปะ การต่อสู้และป้องกันตัวของ จีนได้</p> <p>2. ผู้เรียนฟังและพูดบอก ความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับ ศิลปะการต่อสู้และป้องกัน ตัวของจีน เป็นภาษาจีนได้</p> <p>3. ผู้เรียนฟังและพูดโต้ตอบ สนทนาเกี่ยวกับศิลปะการ ต่อสู้และป้องกันตัวของจีน เป็นภาษาจีนได้</p> <p>4. ผู้เรียนสามารถตอบ</p>	<p>1. คำศัพท์เกี่ยวกับ วัฒนธรรมศิลปะการ ต่อสู้และป้องกันตัว ของจีน</p> <p>2. ประโยคเกี่ยวกับ วัฒนธรรมศิลปะการ ต่อสู้และป้องกันตัว ของจีน</p>	4

แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
	คำถามเกี่ยวกับศิลปะการ ต่อสู้และป้องกันตัวของจีน ได้ 5. ผู้เรียนสามารถแสดง สถานการณ์จำลองในการ เรียนรู้เกี่ยวกับศิลปะการ ต่อสู้จีนในห้องเรียนเป็น ภาษาจีนได้		
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 รวมทั้งสิ้น			20

1.6 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติ
ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาตอนต้น โดยแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

1.6.1 หัวข้อเรื่อง

1.6.2 สาระสำคัญ

1.6.3 จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.6.4 สาระการเรียนรู้

1.6.5 กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง วัฒนธรรมจีน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ชั้นกระตุ้นและให้
ประสบการณ์ (Inspire and Experiences) 2) ชั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and
Practice) 3) ชั้นปฏิบัติกิจกรรม (Activity) 4) ชั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate) และ
5) ชั้นประเมินผล (Evaluate)

1.6.6 สื่อการสอน

1.6.7 อุปกรณ์การเรียนรู้

1.6.8 แหล่งการเรียนรู้ภายในโรงเรียน/ภายนอกโรงเรียนและแหล่งการเรียนรู้ในการสืบค้น
เพิ่มเติมสำหรับนักเรียน

1.6.9 การวัดและการประเมินผล

1.6.10 แบบบันทึกหลังสอนการจัดการเรียนรู้

1.6.11 ภาคผนวก

1.7 นำแผนการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสมด้านองค์ประกอบ เนื้อหา วิธีการสอน สื่อประกอบการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล เพื่อนำข้อบกพร่องมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

1.8 นำแผนการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการสอนภาษาจีน 1 ท่าน และด้านการวัดประเมินผล 1 ท่าน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเทียบกับเกณฑ์ที่เป็นลักษณะประเมินที่เป็นมาตรฐาน ประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ของ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

คะแนน	5	หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
คะแนน	4	หมายถึง เหมาะสมมาก
คะแนน	3	หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
คะแนน	2	หมายถึง เหมาะสมน้อย
คะแนน	1	หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยมีการแปลความหมายค่าเฉลี่ยคะแนน ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับคะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับคะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ระดับคะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ทั้งนี้ จากการประเมินคุณภาพ พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีผลการตรวจสอบความเหมาะสม และคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เฉลี่ยเท่ากับ 4.80 คะแนน (ภาคผนวก ค หน้า 264) มีความเหมาะสมระดับ เหมาะสมมากที่สุด สามารถนำไปใช้ได้ ค่าความเหมาะสมที่ยอมรับว่าใช้ได้มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

2. แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

- 2.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหมาย ขั้นตอน เครื่องมือ รูปแบบ วิธีการสร้างแบบทดสอบ การวัดประเมินผล แนวทางการวัดและประเมินทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาจีน
- 2.2 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาและองค์ประกอบของทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน และจำนวนข้อสอบ ในแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน แบ่งออกเป็นการวัดทักษะการฟังภาษาจีน และการวัดทักษะการพูดภาษาจีน ดังนี้
- 2.2.1 ทักษะการฟังภาษาจีน ครอบคลุมองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความเข้าใจ 2) ด้านการจับใจความสำคัญ 3) ด้านการรู้ความหมายของคำศัพท์ และ 4) ด้านปฏิบัติตามคำสั่ง
- 2.2.2 ทักษะการพูดภาษาจีน ครอบคลุมองค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ความคล่องแคล่ว 2) การออกเสียง 3) ความถูกต้อง 4) ด้านขอบเขต และ 5) ด้านเวลา
- 2.3 สร้างแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น กำหนดรูปแบบของคำถามและคำตอบ ดังนี้
- 2.3.1 แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน แบบทดสอบปรนัย (objective test) จำนวน 3 ตอน ดังนี้
- 1) ตอนที่ 1 ข้อ 1-5 จำกัดเวลาในการทำข้อละ 1 นาที รวม 5 นาที เป็นแบบวัดชนิดกาถูก-ผิด (True-False Test) จำนวน 5 ข้อ
 - 2) ตอนที่ 2 ข้อ 6-10 จำกัดเวลาในการทำข้อละ 1 นาที รวม 5 นาที ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test) จำนวน 5 ข้อ
 - 3) ตอนที่ 3 ข้อ 11-15 จำกัดเวลาในการทำข้อละ 1 นาที รวม 5 นาที ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test) จำนวน 5 ข้อ
- 2.3.2 แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) ดำเนินการในรูปแบบรายบุคคล (Individual Format) จำนวน 1 ตอน ดังนี้
- 1) ข้อ 16-20 จำกัดเวลาในการพูดข้อละ 2 นาที รวม 10 นาที จำนวน 5 ข้อ ดำเนินการวัดโดยผู้เรียนเข้าทดสอบทีละคน ผู้เรียนต้องพูดตอบคำถามในภาษาจีนต่อหน้าคุณครู คุณครูใช้ข้อความจากไฟล์เสียง Chinese culture for speaking เปิดให้นักเรียนฟังทีละข้อ เมื่อสิ้นเสียงข้อความ นักเรียนสามารถเริ่มตอบคำถามได้ทันที เมื่อครบกำหนดเวลา 2 นาที

คุณครูจะให้สัญญาณเพื่อยุติการตอบ และคุณครูจะเริ่มเปิดไฟล์เสียง Chinese culture for speaking ให้นักเรียนฟังคำถามข้อถัดไปทันที จนครบ ทั้ง 5 ข้อ จึงให้ผู้สอบคนถัดไปเข้ามารับการทดสอบได้

2.4 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น แบ่งเป็นแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนและแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน ดังนี้

2.4.1 แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน แบบทดสอบปรนัย (objective test) จำนวน 3 ตอน การให้คะแนนครอบคลุม 3 ด้าน ได้แก่ ความเข้าใจ การจับใจความสำคัญ และการรู้ความหมายของคำศัพท์ เกณฑ์การผ่านอยู่ที่ร้อยละ 70 หมายความว่า นักเรียนต้องทำได้ 11 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี จึงจะถือว่าผ่าน

2.4.2 แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน แบบสอบปากเปล่า (oral test) ดำเนินการในรูปแบบรายบุคคล (Individual Format) จำนวน 1 ตอน เกณฑ์การให้คะแนนเป็น เกณฑ์รูบรีคส์ (Rubrics) โดยดัดแปลงจากเกณฑ์ของของ Tayler (1986) ครอบคลุม 5 ด้าน ได้แก่ ความคล่องแคล่ว การออกเสียง ความถูกต้อง ขอบเขต และเวลา ผ่านเกณฑ์ 11 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี จึงจะถือว่าผ่าน

2.5 นำแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องเชิงเนื้อหา เกณฑ์การให้คะแนน และรูปแบบคำถาม และนำข้อเสนอไปปรับปรุงแก้ไข

2.6 นำแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่สมบูรณ์แล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร และการสอน ด้านการสอนภาษาจีน และด้านการวัดประเมินผล พร้อมทั้งนำตารางวิเคราะห์ ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruence Index: IOC) ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

2.7 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และดำเนินการพิจารณาเลือกแบบทดสอบที่ค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 ขึ้นไป (สมโภชน์ อเนกสุข, 2559) พบว่า แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 (ภาคผนวก ค หน้า 265)

2.8 นำแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 20 คน โรงเรียนรัตนฉัตรอินเตอร์เนชั่นแนล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 แล้วนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนใช้สูตร KR20 (Kuder-Richardson Formula 20) และแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) พบว่า แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73 (ภาคผนวก ค หน้า 276) และแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.806 (ภาคผนวก ค หน้า 278)

2.9 นำแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาแบบวัดเจตคติได้แบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (likert)

3.2 สร้างแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ตามวิธีการวัดของลิเคิร์ต ซึ่งเป็นข้อคำถามที่มีลักษณะการตอบแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยเนื้อหา เรื่อง วัฒนธรรมจีน โดยการจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่ครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน 2) ด้านกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน 3) ด้านสื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน และ 4) ด้านกระบวนการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยมีทั้งข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ การให้คะแนนแต่ละข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

คำถามเชิงบวก

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 5 เมื่อตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่ง

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 4 เมื่อตอบว่าเห็นด้วย

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 3 เมื่อตอบว่าไม่แน่ใจ

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 2 เมื่อตอบว่าไม่เห็นด้วย

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 1 เมื่อตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเชิงลบ

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 5 เมื่อตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 4 เมื่อตอบว่าไม่เห็นด้วย

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 3 เมื่อตอบว่าไม่แน่ใจ

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 2 เมื่อตอบว่าเห็นด้วย

ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 1 เมื่อตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่ง

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยตาม บุญชม ศรีสะอาด (2545) ดังนี้
 เกณฑ์ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 แปลความหมายว่า มีเจตคติในระดับมากที่สุด
 เกณฑ์ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 แปลความหมายว่า มีเจตคติในระดับมาก
 เกณฑ์ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 แปลความหมายว่า มีเจตคติในระดับปานกลาง
 เกณฑ์ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 แปลความหมายว่า มีเจตคติในระดับน้อย
 เกณฑ์ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 แปลความหมายว่า มีเจตคติในระดับน้อยที่สุด

3.3 นำแบบวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง และให้
 ข้อเสนอแนะ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอ
 ต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติ
 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีเกณฑ์
 การให้คะแนนดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดตรงกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการ
 เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบวัดตรงกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการ
 เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดไม่ตรงกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการ
 เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

3.5 นำผลการตรวจของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาแบบวัด
 เจตคติต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
 ที่มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543) พบว่า แบบวัดเจตคติของ

ผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 (ภาคผนวก ค หน้า 278)

- 3.6 ดำเนินการปรับปรุงแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้อาศัยกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญโดยปรับการใช้คำถามให้มีความชัดเจนและสอดคล้องกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนรู้อาศัยกิจกรรมเป็นฐาน
- 3.7 นำแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 19 คน โรงเรียนรัตนฉัตรอินเตอร์เนชั่นแนล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 แล้วนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน เพื่อพิจารณาเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 20 ข้อ พบว่า แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.41-0.95 (ภาคผนวก ค หน้า 281)
- 3.8 หาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538) พบว่า แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.802 (ภาคผนวก ค หน้า 282)
- 3.9 นำแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แบบแผนการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Designs) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนวิธีวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) มีการวัดผลก่อนและหลังการทดลอง (Fitz-Gibbon, 1987), (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563) มีลักษณะดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงแบบแผนการวิจัย

T_1	X	T_2
-------	---	-------

โดย T_1 คือ การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 X คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
 T_2 คือ การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

การดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. เลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป.1 – 3) ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนรัตนฉัตร บ้านไผ่ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 21 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง
2. ผู้วิจัยชี้แจงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แก่นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
3. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
4. ดำเนินการจัดการเรียนรู้สำหรับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่องวัฒนธรรมจีน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น จำนวน 5 แผน ใช้เวลาสอน 20 ชั่วโมง

5. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) ให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
6. นำผลคะแนนจากแบบวัดทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการดำเนินการวิจัยโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ด้วยวิธีการทางสถิติโดยมีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

6.1 การวิเคราะห์ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยใช้วิธีทางสถิติ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)

6.2 การทดสอบเปรียบเทียบคะแนน Pre test กับคะแนน Post test โดยใช้สถิตินอนพาราเมตริก (Nonparametric Statistics) ใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon signed – rank test (สุวิมล ติรกานันท์, 2557)

6.3 วิเคราะห์เจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยใช้วิธีทางสถิติ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) ของคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
μ	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean) ของข้อมูล
σ	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของข้อมูล
T	แทน	การทดสอบแบบ The Wilcoxon signed – rank test
Sig	แทน	ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการสร้างและหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน และเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 9 สรุปผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง วัฒนธรรมจีน

แผนการจัดการเรียนรู้	\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
แผนที่ 1 เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทาย	4.76	0.31	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้	\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
zhōngguó dǎ zhāo hū ของจีน 中国打招呼			
zhōngguó chá แผนที่ 2 เรื่อง ชาจีน 中国茶	4.80	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
zhōngguó yǐnshí แผนที่ 3 เรื่อง อาหารจีน 中国饮食	4.83	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
zhōngguó fúshì แผนที่ 4 เรื่อง การแต่งกาย 中国服饰	4.82	0.31	เหมาะสมมากที่สุด
zhōngguó wǔshù แผนที่ 5 เรื่อง ศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัว ของจีน 中国武术	4.77	0.39	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.80	0.31	เหมาะสมมากที่สุด

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า แผนการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่ถูกรออกแบบมามีความเหมาะสมมากในการใช้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.31 อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด ซึ่งสะท้อนถึงคุณภาพของแผนการศึกษาดังกล่าว โดยสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

แผนที่ 1 เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 4.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.31 อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด

แผนที่ 2 เรื่อง ชาจีน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.26 อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด

แผนที่ 3 เรื่อง อาหารจีน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 4.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.26 อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด เป็นแผนที่มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมสูงที่สุดในตาราง

แผนที่ 4 เรื่อง การแต่งกายของจีน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 4.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.31 แผนนี้อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด

แผนที่ 5 เรื่อง ศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 4.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.39 อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนนเต็ม	μ	σ	T	Sig
ก่อนเรียน	21	15	7.81	2.06	4.08	0.00*
หลังเรียน	21	15	12.86	1.39		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า ทักษะการฟังก่อนการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.06 หลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.39 เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจากคะแนนเฉลี่ย ด้วยสถิตินอนพาราเมตริกแบบ The Wilcoxon signed – rank test พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนรู้หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนนเต็ม	μ	σ	T	Sig
ก่อนเรียน	21	15	4.90	1.18	4.29	0.00*
หลังเรียน	21	15	12.90	1.30		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่า ทักษะการพูดก่อนการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.18 หลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.30 เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบทักษะการพูด

ของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจากคะแนนเฉลี่ย ด้วยสถิตินอนพาราเมตริกแบบ The Wilcoxon signed – rank test พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนรู้หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ตาราง 12 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ข้อ	ประเด็น	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ	แปลผล
เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
1	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เข้าใจง่ายและไม่ซับซ้อน	4.76	0.44	95.24	มากที่สุด
2	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เริ่มจากการอธิบายตัวอย่าง และนำไปสู่การปฏิบัติจริง	4.52	0.51	90.48	มากที่สุด
3	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ยากเกินไปและทำให้เด็ก ๆ สับสน	2.00	0.77	40.00	น้อย
4	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตรจริงได้	2.10	0.62	41.90	น้อย
5	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ กระตุ้นให้เด็ก ๆ มีความสนใจและอยากเรียนรู้	4.57	0.51	91.43	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.35	0.57	71.81	มาก
กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
6	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ตื่นเต้นและสนุกสนาน	4.43	0.75	88.57	มาก
7	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เข้าใจเนื้อหาว่าง่ายมากขึ้น	4.52	0.60	90.48	มากที่สุด
8	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในชีวิตจริงได้	4.57	0.60	91.43	มากที่สุด

9	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ซ้ำซากและไม่น่าสนใจ	1.95	0.74	39.05	น้อย
10	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เกิดความขัดแย้งระหว่างทำงานร่วมกัน	2.14	0.73	42.86	น้อย
รวมเฉลี่ย		4.29	0.63	70.48	มาก
สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
11	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ดึงดูดความสนใจของเด็ก ๆ ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ได้ง่ายและสนุก	4.86	0.36	97.14	มากที่สุด
12	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีความล้ำสมัยและไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียน	1.62	0.59	32.38	น้อย
13	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีอุปกรณ์มากเกินไป ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ซ้ำและไม่สนุก	1.67	0.66	33.33	น้อย
14	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีการอธิบายที่ชัดเจนและเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	4.71	0.46	94.29	มากที่สุด
15	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ได้ลงมือทำปฏิบัติจริง	4.81	0.40	96.19	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.62	0.49	70.67	มาก
กระบวนการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
16	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมกับบทเรียนมากขึ้น	4.81	0.40	96.19	มากที่สุด
17	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ทำให้เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้ด้วยการลงมือทำในชั้นเรียนได้จริง	4.90	0.30	98.10	มากที่สุด
18	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ทำให้ เด็ก ๆ เข้าใจบทเรียนได้เร็วขึ้น	4.76	0.44	95.24	มากที่สุด
19	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลา	1.71	0.56	34.29	น้อย

	เรียนรู้มานานเกินไป ทำให้ เด็ก ๆ รู้สึกเบื่อและไม่สนุก				
20	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เครียดและกังวลเกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่ม	1.67	0.48	33.33	น้อย
รวมเฉลี่ย		4.51	0.44	71.43	มาก
รวมเฉลี่ยทั้งหมด		4.44	0.53	71.10	มาก

จากตาราง 12 พบว่า เจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานรวมเฉลี่ยทั้งหมดอยู่ในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 ($\bar{X} = 4.44$, $SD. = 0.53$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีคะแนนเฉลี่ย 4.62 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยสื่อการเรียนรู้สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้ดี มีความชัดเจนและเหมาะสมกับเนื้อหา ($\bar{X} = 4.62$, $SD. = 0.49$) รองลงมาคือ ด้านกระบวนการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ย 4.51 อยู่ในระดับมากที่สุด ผู้เรียนมองว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ทำให้มีส่วนร่วมกับบทเรียนมากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงและแก้ปัญหาได้ แต่มีนักเรียนบางส่วนรู้สึกว่าการบวนการใช้เวลานานเกินไปจนทำให้เบื่อ ($\bar{X} = 4.51$, $SD. = 0.44$) และด้านเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานได้รับการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ย 4.35 ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นว่าเนื้อหาเข้าใจง่าย รวมถึงกระตุ้นความสนใจให้กับผู้เรียน แต่เนื้อหาบางส่วนอาจจะมีส่วนที่ซับซ้อนและต้องการการอธิบายเพิ่มเติม ($\bar{X} = 4.35$, $SD. = 0.57$) และด้านกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมีคะแนนเฉลี่ย 4.29 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยนักเรียนรู้สึกว่าการสนทนา ช่วยทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ อย่างไรก็ตามกิจกรรมบางกิจกรรมอาจทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างการทำงานร่วมกับเพื่อน ($\bar{X} = 4.29$, $SD. = 0.63$) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น และ 3) เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัย ได้แก่ ผู้เรียนวิชาชุมนุมภาษาจีนชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ป. 1-3) ของโรงเรียนรัตนฉัตร อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น จำนวนทั้งหมด 21 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โดยได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ในกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วย การจัดการเรียนรู้ 5 แผน การจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง 2) แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น และ 3) แบบวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีแบบแผนการการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Designs) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนวิธีวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) มีการวัดผลก่อนและหลังการทดลอง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดย 1) สร้างและหาคุณภาพการการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาจีน และเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้วิธีทางสถิติ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) 2) เปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้สถิตินอนพาราเมตริก (Nonparametric Statistics) ใช้วิธีทดสอบแบบ The Wilcoxon signed – rank test (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533) และ 3) ศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยใช้วิธีทางสถิติ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) ของคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษา ดังนี้

1. คุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นอยู่ในระดับความเหมาะสมเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, $SD. = 0.31$)

2. นักเรียนมีทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 3.55$, $SD. = 0.53$)

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีประเด็นการอภิปราย ดังนี้

1. ผลการสร้างและหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

การสร้างและหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, $SD. = 0.31$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้ออกแบบและพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานตามแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ (Learning by doing) ของ John Dewey เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะ พฤติกรรม สมรรถนะและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ (John Dewey, 1963) อีกทั้งผู้วิจัยได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีการกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นชั้นปี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับนำไปออกแบบบทเรียนและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เหมาะสมกับ

ผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอน อาทิเช่น วิสัยทัศน์ภาษาจีน จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีน สาระการเรียนรู้ภาษาจีน จุดประสงค์การเรียนรู้ ผลลัพธ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนการสอน แหล่งการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551) อีกทั้งยังได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ได้มีการออกแบบหน่วยการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ในลักษณะการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ซึ่งมีการจัดการเรียนรู้หลากหลายวิธี เช่น การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning) และการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) เป็นต้น ซึ่งได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนา ทำให้นักเรียนมีความรู้และทักษะตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ได้กำหนดหลักการและขั้นตอนในการจัดกิจกรรม ดังนี้ ด้านหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น นักเรียนต้องมีส่วนร่วมในการออกแบบและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กิจกรรมต้องเป็นกิจกรรมที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง เป็นต้น ด้านขั้นตอนในการจัดกิจกรรม ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมที่ละชั้น เป็นบันไดสู่หลักฐานและเป้าหมายการเรียนรู้ จากเป้าหมายและหลักฐานคิดย้อนกลับ สู่จุดเริ่มต้นของกิจกรรม ซึ่งจะนำไปสู่การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ในแต่ละแผนต้องตอบคำถามดังต่อไปนี้ให้ได้ คือ อะไรเป็นเป้าหมายสำหรับผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้ครั้งนี้ (Goal Setting) ทำอย่างไรผู้เรียนจึงบรรลุเป้าหมาย (Instruction Plan) และตัดสินใจอย่างไรว่าผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย (Technical Evaluation) อีกทั้งได้ให้ตัวอย่างการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบ ดังนี้ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะ กระบวนการ สมรรถนะสำคัญ เจตคติ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ชิ้นงาน/ภาระงาน กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562) ซึ่งถูกนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์กำหนดเป็นองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน มีองค์ประกอบ ดังนี้ สาระสำคัญ จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระการการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการสอน แหล่งการเรียนรู้ภายในโรงเรียน/ภายนอกโรงเรียนและแหล่งการเรียนรู้ในการสืบค้นเพิ่มเติมสำหรับนักเรียน และการวัดและการประเมินผล รวมถึงงานการศึกษาของปริญาภรณ์ พุยแสงพันธ์ (2567) ที่ได้พัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีนของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ร่วมกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.74 คิดเป็นร้อยละ 88.72 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.23 คิดเป็นร้อยละ 77.44 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เนื่องจากกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐานได้จัดองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ตามกระบวนการสร้างและพัฒนาอย่างเหมาะสม คือ ผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ และการวัดการประเมินผล

การตรวจสอบผลการสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญที่ตรงและสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ถือเป็นประเด็นที่ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม ดังที่ เอลิม พักฮอน (2559) กล่าวว่า ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทุกแผนการจัดการเรียนรู้ต้องตรวจสอบความเหมาะสม การหาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้เป็นการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ อีกประการหนึ่ง โดยผู้เชี่ยวชาญ 3-5 คนประเมินใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีระดับการประเมิน 5 ระดับ โดยให้ความเหมาะสม ดังนี้ เหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน เหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน เหมาะสมปานกลางให้ 3 คะแนน เหมาะสมน้อยให้ 2 คะแนน และเหมาะสมน้อยที่สุดให้ 1 คะแนน โดยเกณฑ์การยอมรับความเหมาะสม จะพิจารณาจากค่าเฉลี่ยค่าถามแต่ละข้อ หากข้อใดมีค่าเฉลี่ย “ดี” ถึง “ดีมาก” จึงจะ ยอมรับ นอกจากนี้ ค่าเฉลี่ยรวมจะต้องไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ “ดี” ซึ่งกำหนดค่าเฉลี่ยดังนี้ คะแนน 1.00-1.50 หมายถึง ความเหมาะสมควรปรับปรุง คะแนน 1.51-2.50 หมายถึงความเหมาะสมพอใช้ คะแนน 2.51-3.50 หมายถึง ความเหมาะสมปานกลาง คะแนน 3.51-4.50 หมายถึง ความเหมาะสมดี คะแนน 4.51-5.00 หมายถึงความเหมาะสมดีมาก (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนั้น เกณฑ์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้จึงต้องมีค่าตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ซึ่งผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในการพัฒนาทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาจีนสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา แสดงให้เห็นว่า แผนการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่ถูกออกแบบมา มีความเหมาะสมมากในการใช้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาจีนในนักเรียนระดับชั้น

ประถมศึกษาตอนต้น โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 4.80 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.31 อยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด ซึ่งสะท้อนถึงผลการสร้างและหาคุณภาพของแผนการเรียนรู้ดังกล่าว

นอกจากนี้ ในทุกแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activities based learning) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีน ดังต่อไปนี้

แผนที่ 1 เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activities based learning) ที่ได้ ออกมาอย่างครอบคลุม เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียน โดยด้านการพัฒนาทักษะการฟังในขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ นักเรียนได้ฟังเพลงที่เน้นคำศัพท์พื้นฐานเกี่ยวกับการทักทายในภาษาจีน เช่น 你好 (สวัสดี), 早上好 (สวัสดีตอนเช้า), 晚上好 (สวัสดีตอนเย็น) ซึ่งช่วยกระตุ้นความสนใจและสร้างความคุ้นเคยกับคำศัพท์และสำเนียงที่ถูกต้อง และมีการตอบคำถามหลังการฟังเพลงช่วยให้นักเรียนจับใจความสำคัญและเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมจีน ในขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ นักเรียนได้ฟังคำศัพท์จาก Track 01 บน PowerPoint และเติมพินอินและเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ช่วยเสริมทักษะการฟังเพื่อแยกแยะเสียงวรรณยุกต์และฝึกความถูกต้องในการจดจำเสียง ในขั้นปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม "เกม จก ชิบ หยิบ บอก" นักเรียนได้ฝึกฟังคำศัพท์จากเพื่อนร่วมกลุ่มที่กระซิบส่งต่อคำศัพท์ ช่วยเสริมสมาธิในการฟังและการฟังเสียงอย่างตั้งใจเพื่อจะได้ส่งต่อคำศัพท์ให้เพื่อนได้อย่างถูกต้อง ในด้านการพัฒนาทักษะการพูด ในขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมวงล้อคำศัพท์ โดยนักเรียนได้ฝึกพูดคำศัพท์จากวงล้อแบบสุ่ม ซึ่งส่งเสริมการพูดอย่างมั่นใจและช่วยให้นักเรียนคุ้นเคยกับการออกเสียงคำศัพท์ที่ถูกต้อง ในขั้นสื่อสารและนำเสนอ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติการพูดแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน โดยนักเรียนได้ทำการแบ่งกลุ่มเพื่อแสดงบทสนทนา ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกใช้คำศัพท์และประโยคจริงในสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น ในขั้นประเมินผล นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม Think and Share โดยนักเรียนแชร์ความคิดเห็นบนกระดานดิจิทัล Padlet มีการโพสต์ข้อความและรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมการทักทายของจีนและนักเรียนมีการพูดตอบคำถามช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการพูด การสรุปความรู้ด้วยตนเองและแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน ๆ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน รวมถึงเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง ซึ่งเมื่อกิจกรรมมีความหลากหลาย ก็จะส่งผลให้กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการลงมือทำจริง สร้างความมั่นใจในการใช้

ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารและเข้าใจวัฒนธรรมจีนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ (Constructivism) ของ Piaget ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ผ่านประสบการณ์ตรง การลงมือปฏิบัติ และการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน Piaget เชื่อว่าผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการการดูดซึม (Assimilation) และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา (Accommodation) โดยมี 4 ระยะพัฒนาการทางปัญญา (Cognitive Development Stages) ซึ่งสำหรับกลุ่มนักเรียนระดับประถมศึกษา อายุ 7-11 ปี จะอยู่ในระยะปฏิบัติการเชิงรูปธรรม (Concrete Operational Stage) ซึ่งมีลักษณะสำคัญ คือ เรียนรู้ได้ดีผ่านการลงมือทำการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และสามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมได้ดีขึ้น (Piaget, 1970)

แผนที่ 2 เรื่องชาจีน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เพื่อสร้างประสบการณ์และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน พร้อมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ อย่างสนุกสนาน โดยด้านการพัฒนาทักษะการฟัง ในขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ นักเรียนได้ฟังเพลง 中国茶娃娃 และตอบคำถาม โดยฟังและจับคำศัพท์สำคัญที่เกี่ยวข้องกับชาจีน เช่น คำถาม “จากเพลงนักเรียนได้ยินคำศัพท์ภาษาจีนคำใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับชาจีน?” คำตอบ เช่น ชา 茶 เป็นต้น ซึ่งช่วยกระตุ้นความสนใจและสร้างความคุ้นเคยกับคำศัพท์และสำเนียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน ในขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ นักเรียนได้ฟังคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชาจีนจาก Track02 บน PowerPoint และเติมพินอิน และเสียงวรรณยุกต์ให้ถูกต้อง ช่วยเสริมทักษะการฟังเพื่อแยกแยะเสียงวรรณยุกต์ให้ความถูกต้องด้านการพัฒนาทักษะการพูด ในขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมจับคู่ภาพคำศัพท์ ซึ่งนักเรียนจับคู่ภาพที่เกี่ยวข้องกับชาจีนให้ตรงกับคำศัพท์ที่กำหนดไว้ และพูดคำศัพท์ออกมา พร้อมทั้งหลังจบเกมนักเรียนต้องอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่ได้จับคู่มาด้วย ทำให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนให้ถูกต้องและชัดเจนเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา ในขั้นปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม "เกม จับ ติด แปะ" โดยนักเรียนต้องจับคู่คำศัพท์ที่ได้ยินกับภาพและพูดคำศัพท์ออกมาด้วย เช่น การจับคู่คำว่า ชาเขียว 绿茶 กับภาพชาเขียว และพูดคำศัพท์ออกมาพร้อมกับนำภาพและคำศัพท์ไปแปะไว้ที่คุณครูกำหนด หลังจากจบเกม นักเรียนจะนำเสนอคำศัพท์ที่จับคู่ได้ต่อหน้าชั้นเรียน โดยพูดคำศัพท์ภาษาจีนและอธิบายความหมาย ช่วยเสริมสร้างทักษะการออกเสียงและการใช้คำศัพท์ในประโยค การนำเสนอคำศัพท์ที่จับคู่ได้ต่อหน้าชั้นเรียนยังช่วยพัฒนาความมั่นใจในการพูดภาษาจีน และทำให้การสื่อสารในภาษาจีนเป็นธรรมชาติขึ้น ในขั้นสื่อสารและนำเสนอ นักเรียน

ปฏิบัติการกิจกรรมสถานการณ์จำลอง โดยนักเรียนจำลองการสั่งชาในร้านอาหารจีน พูดประโยคภาษาจีนที่ได้เรียนรู้ เช่น A: ยินดีต้อนรับ คุณต้องการดื่มชาอะไร (欢迎光临, 您要什么茶?) B: สวัสดี ฉันต้องการชาแดง 1 แก้ว (你好, 我要一杯红茶。) เป็นต้น ทั้งนี้ กิจกรรมต่าง ๆ ในแผนการจัดการเรียนรู้นี้ เป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน สามารถนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้ เช่น กิจกรรมฟังเพลงจีนและตอบคำถาม นักเรียนได้สัมผัสเสียงจริงของเจ้าของภาษาและสะท้อนกลับผ่านการตอบคำถาม กิจกรรมสถานการณ์จำลอง (Role Play) นักเรียนได้ลงมือใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง ทำให้เกิดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ (Experiential Learning) ของ Kolb กล่าวว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อผู้เรียนได้สัมผัสกับประสบการณ์ตรงและสะท้อนกลับ (Reflective Observation) (Kolb, 1984)

แผนที่ 3 เรื่องอาหารจีน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activities based learning) ที่กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ โดยการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูด ในขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ นักเรียนได้ฟังเพลง 春节童谣 และตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเพลง เช่น “อาหารในบทเพลงมีอะไรบ้าง?” “ความสำคัญของอาหารในเทศกาลฤดูใบไม้ผลิคืออะไร?” เป็นต้น โดยไม่ปิดกั้นความคิดของผู้เรียนและเมื่อมีข้อผิดพลาดในการออกเสียงเป็นภาษาจีนจะไม่ตอบผู้เรียนทันทีว่าคำนี้ออกเสียงผิด แต่จะตอบกลับผู้เรียนในเชิงบวก เช่น “ดีมากเลยคะ ที่กล้าพูดออกเสียงออกเสียงได้ใกล้เคียงมากคะ แต่แค่ต้องออกเสียงตรงนี้อีกนิดหนึ่งนะคะ แล้วจะถูกต้องเป๊ะเลย ลองฟังแล้วพูดตามได้เลยคะ” เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าและมั่นใจในการฟังและพูดภาษาจีนมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน อีกทั้งยังสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนให้กับผู้เรียน ในขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกบทสนทนาในร้านอาหาร การต้อนรับ การสั่งอาหาร การจ่ายเงิน เช่น “你要点什么?” (คุณต้องการสั่งอะไร?) “我要...份...” (ฉันต้องการสั่ง...) เป็นต้น ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถฟังและพูดออกเสียงได้ดี ในขั้นปฏิบัติการ นักเรียนปฏิบัติการ “เกม ฟังปุ๊บวาดปั๊บ” เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้พูดบอกคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารจีน เช่น เกี้ยว ซาลาเปา บะหมี่ เป็นต้น นักเรียนที่วาดฟังคำศัพท์สามารถวาดภาพตามคำที่ได้ยินได้ และเพื่อน ๆ ในทีมช่วยกันทายคำศัพท์จากภาพได้ถูกต้อง โดยครูจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ในชั้นสื่อสารและนำเสนอ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “พูดโต้ตอบสนทนาเป็นกลุ่ม” โดยเป็นบทสนทนาในร้านอาหารจีน นักเรียนได้จำลองเหตุการณ์การพูดโต้ตอบในร้านอาหาร โดยนักเรียนได้แบ่งบทบาทเป็นพนักงานและลูกค้า เช่น การต้อนรับ 欢迎光临! (ยินดีต้อนรับครับ/ค่ะ) การสั่งอาหาร 我想要... (ฉันต้องการ...) และการชำระเงิน 买单! (เก็บเงินด้วยครับ/ค่ะ) ซึ่งนักเรียนเรียนรู้โดยการฟัง สังเกตคำพูดและปฏิกิริยาของเพื่อนในบทสนทนา เพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยเน้นการเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ และสนับสนุนให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของ อัลเบิร์ต บันดูรา (Albert Bandura) ที่กล่าวว่า ผู้คนจะเรียนรู้โดยการสังเกต เลียนแบบ และลอกเลียนจากแบบอย่างของผู้อื่น ดังนั้นหากผู้เรียนเรียนรู้จากการสังเกตและการปฏิสัมพันธ์ จะไปไปสู่การได้รับความรู้ ทักษะ และทัศนคติตามมา (Saul McLeod, 2024) นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานด้วยการทำงานร่วมกับผู้อื่น ในชั้นประเมินผล นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม "เกมระดมคิดพิชิตคำถาม" นักเรียนแต่ละกลุ่มระดมความคิดเพื่อตอบคำถามเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมการรับประทานอาหารบนโต๊ะอาหารจีน เช่น ทำไมถึงไม่ควรปักตะเกียบลงในชามข้าวขณะรับประทานอาหาร? การใช้ตะเกียบในการรับประทานอาหารควรทำอย่างไรเพื่อให้สุภาพ? ซึ่งผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ เปิดกว้างทางความคิด โดยเริ่มจากการฟังความคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มอย่างตั้งใจ จากนั้นช่วยกันวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคำตอบที่ถูกต้อง คำตอบที่ผู้เรียนตอบ เช่น “บนโต๊ะอาหารจีนไม่ควรปักตะเกียบลงในชามข้าว เพราะถือว่าเป็นกลางไม่ดี เนื่องจากการปักตะเกียบลงในชามข้าวมีลักษณะคล้ายกับการปักธูปในกระถางธูป ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำในพิธีกรรมบูชาหรือในงานศพ” เป็นต้น เนื่องจากครูผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางความคิดโดยไม่ต้องคำนึงถึงความผิด กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งชมพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น การตั้งคำถาม การฟังอย่างตั้งใจหรือการทำงานร่วมกับผู้อื่น ครูช่วยแนะนำและปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียนโดยไม่ตำหนิ เช่น หากนักเรียนตอบผิด ครูอาจให้คำแนะนำเพิ่มเติมแทนการวิจารณ์ และครูสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนได้มีบทบาทในกิจกรรม ทำให้นักเรียนเรียนรู้จากการฟังหรือดูพฤติกรรมและคำพูดของเพื่อนหรือครู เช่น การฟังความคิดเห็นในกลุ่มหรือการชมตัวอย่างที่ครูสาธิต นักเรียนเรียนรู้การทำงานร่วมกันในกลุ่ม แสดงความคิดเห็น และเรียนรู้ที่จะปรับความคิดของตนเองตามข้อมูลหรือมุมมองที่ได้รับจากเพื่อน ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกัน รวมถึงเรียนรู้ผ่านการสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมทางสังคมและพัฒนาความมั่นใจในการ

แสดงออกและการโต้ตอบกับผู้อื่นได้ดี สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา ที่กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมทางสังคมหรือในชีวิตประจำวันของผู้เรียนอยู่ (Bandura, 1997)

แผนที่ 4 เรื่องการแต่งกายของจีน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activities based learning) ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมการแต่งกายของจีน ผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน รวมถึงการทำงานร่วมกันในกลุ่ม ในด้านการพัฒนาทักษะการฟัง คุณครูได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมและตั้งใจฟังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบริบทต่าง ๆ เช่น การฟังคำสั่งในห้องเรียน การฟังบทสนทนาและเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกายของจีน โดยนักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังอย่างต่อเนื่องจากกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น ในขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “ฟังและตอบคำถามจากคลิปวิดีโอ” นักเรียนได้ฟังเพลง Mandarin gown (旗袍秀) และตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเพลง เช่น “นักเรียนทราบหรือไม่ว่าจากคลิปวิดีโอคือชุดอะไร?” “นักเรียนเคยเห็นชุดเหล่านี้ที่ไหนบ้าง และคิดอย่างไรกับชุดที่เห็น” เป็นต้น โดยคุณครูให้นักเรียนได้ฟังอย่างอิสระและจับประเด็นที่ตนเองสนใจ คุณครูแนะนำให้นักเรียนลองตั้งใจฟังคำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกายของจีน เช่น 旗袍 ชุดกี่เพ้า และตั้งคำถามกระตุ้นความคิดหลังจากฟังเพลง ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ในขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกสนทนาเกี่ยวกับการแต่งกายของจีน เช่น 你喜欢什么中国传统服饰? (เธอชอบชุดดั้งเดิมของจีนชุดใดบ้าง?) 我喜欢汉服和旗袍。汉服很漂亮，旗袍很有气质。(ฉันชอบชุดฮั่นฝูและกี่เพ้า ชุดฮั่นฝูสวยมาก ส่วนชุดกี่เพ้าก็ดูดีมากเลย) เป็นต้น ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถฟังและพูดออกเสียงได้ดี ในขั้นปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกมผักกาดขาว 白菜游戏” เป็นกิจกรรมที่นักเรียนจะผลัดกันส่ง “ผักกาดขาว” และปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำถามที่อยู่ในแต่ละใบกาบผักกาด ซึ่งคำถามและคำสั่งเป็นลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น เช่น คำถาม “你喜欢什么中国传统服饰?” (เธอชอบชุดดั้งเดิมของจีนชุดใด?) คำสั่ง “请穿上旗袍，并走一圈?” (กรุณาสวมชุดกี่เพ้าและเดินรอบวงกลม 1 รอบ) นักเรียนที่สามารถตอบคำถามหรือปฏิบัติตามคำสั่งได้ ครูสามารถชมเชยนักเรียนทันทีหลังจากที่เขาตอบคำถามหรือทำตามคำสั่งได้ถูกต้อง เช่น “很好! (ดีมาก) ”你说得很清楚! ” (หนูพูดได้ชัดเจน

มาก) นักเรียนที่ไม่สามารถตอบคำถามหรือทำตามคำสั่งได้ ครูให้โอกาสทำกิจกรรมง่าย ๆ เช่น ร้องเพลงจีน หรือพูดประโยคสั้น ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ความมีส่วนร่วม และได้เรียนรู้วัฒนธรรมการแต่งกายของจีนควบคู่ไปกับการฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูด ภาษาจีนและผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ในชั้นสื่อสารและนำเสนอ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “แสดงบทบาทสมมติ (Role-play)” เกี่ยวกับการแต่งกายของจีน นักเรียนถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อเพิ่มโอกาสในการมีส่วนร่วมของนักเรียนทุกคน โดยบทบาท "ผู้สวมใส่ชุดจีน" และ "ผู้สัมภาษณ์" ทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนการฟังและพูดจากมุมมองที่แตกต่างกัน นักเรียนแต่ละกลุ่มใช้เวลา 15 นาทีในการฝึกบทสนทนา โดยเน้นความถูกต้องของการออกเสียง การใช้คำศัพท์เกี่ยวกับการแต่งกายจีน และการสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาจีน กระบวนการนี้ช่วยให้นักเรียนพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาผ่านการฝึกซ้ำ ๆ การแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนผู้สวมใส่ชุดจีนได้พูดเกี่ยวกับชุดที่สวมใส่ ทั้งชื่อชุด สี ความพิเศษ และความสำคัญของชุด ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน นักเรียนผู้สัมภาษณ์ ได้ฝึกการพูดคำถามตามบทสนทนา และเพิ่มเติมคำถามที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความสมจริงของการสนทนา กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังจากการตั้งใจฟังคำตอบของเพื่อน และทักษะการพูดจากการใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคภาษาจีนในการสนทนา

แผนที่ 5 เรื่องศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมการป้องกันตัวของจีน ผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ในขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “ฟังและตอบคำถามจากเพลง Kung Fu Fighting 功夫熊猫” นักเรียนได้ฟังเพลงที่มีคำศัพท์และประโยคภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการต่อสู้ ทำให้ได้ฝึกการฟังสำเนียงเจ้าของภาษา อีกทั้งคุณครูให้คำถามปลายเปิด เช่น “นักเรียนคิดว่าศิลปะการต่อสู้แบบกังฟูมีความสำคัญอย่างไรต่อวัฒนธรรมจีน?” กระตุ้นให้นักเรียนคิดและแสดงความคิดเห็นของตนเองเป็นภาษาจีน ซึ่งจากกิจกรรมนี้จะช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนผ่านการใช้เพลงเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ และสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับบริบททางวัฒนธรรมการต่อสู้ของจีนได้ ในขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ นักเรียนได้ฝึกฟังคำศัพท์และประโยคสนทนา การตั้งใจฟังเพื่อเติมพินอินช่วยให้นักเรียนฝึกจับเสียงและเขียนคำที่ถูกต้อง อีกทั้งนักเรียนยังได้ฝึกพูดบทสนทนาและถาม-ตอบกับเพื่อนเกี่ยวกับศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน เช่น “你喜欢什么中国的武术?” เธอชอบท่าศิลปะการต่อสู้ใดของจีน? “我喜

欢...。 ” “ฉันชอบทำหมัด_____” ซึ่งนักเรียนต้องนำบทสนทนานี้ไปถามเพื่อนทั้งหมด 5 คน ว่าเพื่อนแต่ละคนชอบศิลปะการต่อสู้ของจีนท่าใดบ้าง ทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดและถาม-ตอบซ้ำ ๆ ไม่เพียงแต่ช่วยจำคำศัพท์และรูปประโยค แต่ยังช่วยเสริมสร้างความคล่องแคล่วและความมั่นใจในการใช้ภาษาจีนอีกด้วย สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษาแบบพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ของ B.F. Skinner ที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการทำซ้ำ (Repetition) และการเสริมแรง (Reinforcement) การที่นักเรียนฝึกถาม-ตอบหลายครั้งช่วยให้เกิดการจดจำและนำไปใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ การได้รับคำตอบจากเพื่อนและการได้รับคำชมจากคุณครูเมื่อใช้ภาษาถูกต้อง เป็นการเสริมแรงทางบวก (Skinner, 1990) ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้และเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานในชั้นปฏิบัติการ นักเรียนปฏิบัติการ “บิงโกคำศัพท์ Bingo” โดยในแต่ละครั้งในการเล่นคุณครูจะเลือกนักเรียน 1 คนมาเรียกคำศัพท์ที่ละคำจากรายการคำศัพท์ที่เตรียมไว้ เมื่อนักเรียนได้ยินคำศัพท์ นักเรียนจะทำเครื่องหมาย X ในช่องที่มีคำศัพท์คำนั้น ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังอย่างมีเป้าหมาย (Active Listening) เพราะต้องฟังอย่างตั้งใจและเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่มี สอดคล้องกับนักจิตวิทยา Carl Rogers & Richard Farson (1987) กล่าวว่าทักษะนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective communication) ซึ่งเป้าหมายสูงสุดของการฟังอย่างตั้งใจ (Active listening) คือการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงเชิงบวก และที่สำคัญที่สุดคือผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ ผลการวิจัยในครั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานการศึกษาของ อารีรักษ์ มีแจ้ง (2566) ที่พัฒนาการประเมินและวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษในด้านวัตถุประสงค์ของบทเรียน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผล กิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ถูกออกแบบมาให้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Active Learning) เช่น การใช้เทคนิค Think-Pair-Share ให้นักเรียนคิดเป็นรายบุคคล จากนั้นจับคู่เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและนำเสนอหน้าชั้นเรียน มีการออกแบบกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะตามวัตถุประสงค์ เช่น หากวัตถุประสงค์ต้องการให้พัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ กิจกรรมอาจเป็นการให้สรุปเนื้อเรื่องผ่าน Mind Map หรือเขียนคำถามปลายเปิดจากเนื้อเรื่อง ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจนถือเป็นทิศทางของการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะส่งผลต่อเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน รวมถึงวิธีการจัดกิจกรรมที่ต้องเน้นการสร้างองค์ความรู้สู่การปฏิบัติจริง เพื่อสนับสนุนให้นักเรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะนั้นให้บรรลุผลสำเร็จ อีกทั้งยังสอดคล้องกับกรณีศึกษาการออกแบบการจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ของ มารุต พัฒผล (2567) ได้ออกแบบการเรียนรู้เชิงรุกและกำหนดขั้นตอนการ

ดำเนินการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยได้สร้างตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ วิทยาศาสตร์ เรื่องพืชและสัตว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การออกแบบการเรียนรู้ตามแนวทาง Creative Self-directed Learning มีการจัดวางโครงสร้างที่มีคุณภาพด้วยองค์ประกอบสำคัญ คือ การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน เช่น ผู้เรียนสามารถระบุชื่อพืชและสัตว์ที่อาศัยอยู่ในบริเวณต่าง ๆ ได้ ผู้เรียนพัฒนาทักษะการสังเกต เป็นต้น การแบ่งการเรียนรู้เป็น 3 ขั้นตอนหลัก โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้แบบนำตนเองเชิงสร้างสรรค์ ได้แก่ ขั้นที่ 1 สร้างแรงบันดาลใจ ใช้เพลงและสัตว์ที่รู้จักเพื่อเชื่อมโยงกับเนื้อหาที่เรียน ขั้นที่ 2 ให้กระบวนการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนศึกษา สำรวจ และแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับพืชและสัตว์ และขั้นที่ 3 นำสู่การสร้างสรรคผู้เรียนนำเสนองานและถ่ายทอดความรู้ผ่านสื่อสร้างสรรค์ เป็นต้น การสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น การใช้เพลง เกม รวมถึงแหล่งการเรียนรู้ในพื้นที่จริงและการประเมินผลที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ เช่น การสังเกตพฤติกรรมและการมีส่วนร่วม สังเกตการสื่อสารและความสามารถในการอธิบาย และใช้การประเมินเชิงปฏิบัติและการสะท้อนผลการเรียนรู้ เป็นต้น การสร้างการออกแบบนี้เป็นการเรียนรู้ที่มีคุณภาพเพราะมีจุดประสงค์ชัดเจนใช้กระบวนการเรียนรู้ที่เป็นระบบ เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ใช้สื่อที่เหมาะสมและมีการประเมินผลที่เป็นรูปธรรมซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ (Konig et al, 2020) กล่าวว่าความสามารถในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จัดเป็นหนึ่งในสมรรถนะของวิชาชีพครูสามารถสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพและประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน ซึ่งใช้เป็นหลักประกันคุณภาพของการสอน (Richards & Bohlke, 2011) และผลสัมฤทธิ์รวมถึงทักษะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะได้รับในการเรียนรู้ของผู้เรียน (Jensen, 2001)

ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้การสร้างและหาคุณภาพการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นอยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและศึกษาขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรม สอดคล้อง

กับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ อีกทั้งผู้วิจัยได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ตามแนวคิดของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ของ John Dewey (1963) ที่ได้พัฒนาแนวคิด Learning by Doing ซึ่งมุ่งเน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพควรเกิดขึ้นจากประสบการณ์ตรงและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ โดยมีคุณครูเป็น ผู้อำนวยการความสะดวก สร้างแรงบันดาลใจให้คำปรึกษา ดูแล แนะนำ ทำหน้าที่เป็นโค้ชและพี่เลี้ยง (Coach & Mentor) แสวงหาเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaningful learning) ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ได้ มีความเข้าใจในตนเอง ใช้สติปัญญา คิด วิเคราะห์ สร้างสรรค์ผลงาน นวัตกรรมที่บ่งบอกถึงการมีสมรรถนะสำคัญในศตวรรษที่ 21 มีทักษะวิชาการ ทักษะชีวิต และ ทักษะวิชาชีพ บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ตามระดับช่วงวัย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน, 2562) สอดคล้องกับ พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2565) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เชิงรุกเป็น กระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการคิด ปฏิบัติ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสะท้อนคิด เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ค้นพบศักยภาพของตน และสร้างความรู้ตามความถนัด โดยมีเป้าหมาย คือ การเรียนรู้อย่างตื่นตัว มีชีวิตชีวา และพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรไท แสงสุน (2564) ที่ได้ศึกษาการ พัฒนารูปแบบการส่งเสริมความสามารถในการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของครูโดยใช้การศึกษาชั้น เรียนผ่านชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการจัดการเรียนรู้ อยู่ใน ระดับมาก ขณะที่ปัญหาการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง แนวทางการพัฒนาคือ การ เรียนรู้ร่วมกันผ่านชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ (PLC) และการศึกษาชั้นเรียนร่วมกัน 2) รูปแบบการส่งเสริมความสามารถในการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของครู ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กระบวนการจัดการเรียนรู้ และการ ประเมินผล ซึ่งได้รับการประเมินว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก 3) ผลการทดลองนำร่อง พบว่าครูมีความสามารถในการจัดการเรียนรู้เชิงรุกสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (ร้อยละ 70) อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 4) ผลการประเมินภาพรวมของรูปแบบการส่งเสริม ความสามารถในการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของครูอยู่ในระดับ มากที่สุด (Mean = 4.58, S.D. = 0.36)

การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (ABL) ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และ สามารถแก้ปัญหาได้อย่างสร้างสรรค์ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น

ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นและสนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้น ผู้เรียนจะเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง และมีความคงทนต่อการจดจำสิ่งที่เรียนรู้ พร้อมทั้งได้ฝึกฝนการแสดงความคิดเห็นอย่าง มีวิจารณญาณ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการแก้ปัญหา และทักษะ การสื่อสารที่ดี ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ยังช่วยสร้างความ มั่นใจ และเพิ่มความสุขในการเรียนรู้ผ่านการแสดงออกและการทำกิจกรรมที่สอดคล้องกับ ชีวิตจริง ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ เนื่องจากเป็นการเรียนรู้ ผ่านการลงมือทำ ซึ่งมีความสำคัญและสอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของยุคสมัย ปัจจุบัน (วิภารัตน์ โมริดา, 2566) อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ (Learning by doing) ของ John Dewey ที่กล่าวว่า “การศึกษาไม่ใช่เพียงการเตรียมตัวสำหรับอนาคต แต่คือกระบวนการของชีวิตเอง” ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเกิด จากการลงมือทำจริง ไม่ใช่แค่การท่องจำความรู้เพียงอย่างเดียว (John Dewey, 1963)

นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีความหลากหลายและน่าสนใจ ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ การมีส่วนร่วม และเชื่อมโยงประสบการณ์ตรง ช่วย กระตุ้นความสนใจและความกระตือรือร้นของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการ เรียนรู้มากขึ้น และส่งเสริมการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ไม่ว่าจะเป็นทักษะการคิด วิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการสื่อสาร และการทำงานร่วมกับผู้อื่น เช่น กิจกรรม บทบาทสมมติ (Role-Playing Activities) กิจกรรมจำลองสถานการณ์ (Simulation Activities) กิจกรรมเกมการศึกษา (Educational Games) และกิจกรรมสื่อสารในชีวิตจริง (Real-Life Communication Activities) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2550) ดังนั้น ผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรม สำหรับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่หลากหลาย โดยเน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียนและมุ่งให้ผู้เรียนลงมือ ปฏิบัติจริง เช่น กิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การพูดแนะนำตัวเองและการทักทาย เป็นภาษาจีน กิจกรรมสถานการณ์จำลอง เกี่ยวกับวัฒนธรรมการสั่งชาในร้านอาหารจีน กิจกรรม “เกม จ๊ก ชิบ หยิบ บอก” เป็นเกมที่ส่งเสริมการฝึกทักษะการฟังและการพูดของ ผู้เรียน โดยการกระซิบคำศัพท์ให้เพื่อนในกลุ่มได้ยินและถ่ายทอดคำศัพท์ให้ถูกต้องเพื่อพัฒนา ทักษะการฟังและการพูด และ กิจกรรม “เกม ฟังปั๊บ วาดปั๊บ” เป็นเกมที่ส่งเสริมการพัฒนา ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยการฟังคำศัพท์และพูดถ่ายทอดคำศัพท์คำนั้นให้เพื่อนใน กลุ่มวาดภาพตามคำศัพท์ เสริมสร้างความเข้าใจและการจำคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารจีนผ่านการ วาดภาพและการสื่อสารในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ การส่งเสริมทักษะการฟังและการพูด ภาษาจีนในกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน มีการใช้แนวทางที่เน้นการทำงานร่วมกัน

ในกลุ่มและการใช้กิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการฝึกฝนทักษะต่าง ๆ เช่น การใช้เกม สื่อมัลติมีเดียในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด (Sukjairungwattana, 2023) โดยเฉพาะในบริบทของภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักวิจัยต่างประเทศได้นำเสนอการเรียนการสอนแบบกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งมีการเล่นเกมภารกิจที่มีความท้าทายเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดในภาษาจีน โดยการเรียนการสอนแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริงในห้องเรียน หรือในสภาพแวดล้อมที่จำลองสถานการณ์การใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้ (Bao & Du, 2015)

ทั้งนี้ ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เป็นรูปแบบวิธีการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยหน่วยงานการศึกษาชั้นนำหลายแห่ง รวมถึงนักวิชาการที่มีชื่อเสียงได้เสนอแนวทางและขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มีแนวทางที่คล้ายคลึงกัน เช่น สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) (2567) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Active Learning) ด้วยกระบวนการคิดขั้นสูงเชิงระบบ (GPAS 5 Steps) โดยมีเป้าหมายสำคัญคือ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดผลการเรียนรู้จากการลงมือทำ ด้วยขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นสังเกตรวบรวมข้อมูล ขั้นคิดวิเคราะห์และสรุปความรู้ ขั้นปฏิบัติและสรุปความรู้หลังการปฏิบัติ ขั้นสื่อสารและนำเสนอ และขั้นประเมินเพื่อเพิ่มคุณค่าบริการสังคมและจิตสาธารณะ ด้านพิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ และพรทิพย์ แซ่ซัน (2551) ได้ให้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นขั้นกระตุ้นความสนใจผู้เรียน ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อสร้างองค์ความรู้ ขั้นที่ 3 ขั้นอภิปรายเป็นขั้นสะท้อนความคิดจากกิจกรรม และขั้นที่ 4 ขั้นสรุป เป็นขั้นรวบรวมและจัดระบบความรู้ที่ได้เรียนรู้มา อีกทั้ง ศศิธร ลิจันทรพร (2556) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเป็นฐานไว้ 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ เป็นขั้นทบทวนความรู้เดิม ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจก่อนนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ เป็นขั้นศึกษาบทเรียนและลงมือทำกิจกรรม ขั้นที่ 3 ขั้นสะท้อนผลกลับ เป็นขั้นคิดวิเคราะห์ผลจากกิจกรรม และขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผล เป็นขั้นประเมินผลการเรียนรู้หลังจากที่ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม เป็นต้น ซึ่งขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานดังกล่าว ถูกนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์กำหนดเป็นขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานของผู้วิจัย ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ ขั้นที่ 3 ขั้นปฏิบัติกิจกรรม ขั้นที่ 4

ชั้นสื่อสารและนำเสนอ และชั้นที่ 5 ชั้นประเมินผล เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สอดคล้องกับงาน การศึกษาของ ปรีญาภรณ์ ผุยแสงพันธ์ (2567) ที่ได้พัฒนาความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาจีนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็น ฐาน (Activity-Based Learning) ร่วมกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) พบว่า นักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.74 คิดเป็น ร้อยละ 88.72 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูง กว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด ภาษาจีน คะแนน เฉลี่ยเท่ากับ 23.23 คิดเป็นร้อยละ 77.44 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่าน เกณฑ์จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เนื่องจากได้ สังเคราะห์ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ไว้ได้อย่างเหมาะสม คือ ชั้นที่ 1 ขั้นนำ ชั้นที่ 2 ชั้นศึกษาและอภิปราย ชั้นที่ 3 ชั้นกิจกรรม ชั้นที่ 4 ชั้นสะท้อนผลจากกิจกรรม และ ชั้นที่ 5 ชั้นประเมินผล

นอกจากนี้ ในทุกขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของผู้วิจัย ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีน ทั้ง 2 ด้าน ดังต่อไปนี้

ชั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ (Inspire and Experiences) เป็นขั้นกระตุ้นความ สนใจของนักเรียนในการเรียนเรื่องวัฒนธรรมจีนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ในขั้นตอนนี้ครูจะกระตุ้น ความสนใจของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมเพลง หรือกิจกรรมตอบคำถามจากวิดีโอ ผู้เรียนรับชม วิดีโอและฟังเพลง คุณครูตั้งคำถามแบบง่าย ๆ กระตุ้นการฟัง สอบถามความรู้เดิมและให้ ประสบการณ์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน ในกิจกรรม “ฟังและตอบคำถามจากเพลง” คุณครูให้นักเรียนฟังเพลง Hello Song (你好歌) | Chinese Greeting นักเรียนฟังเพลงและ สามารถตอบคำถามได้ ตัวอย่างคำถาม เช่น นักเรียนทราบหรือไม่ว่า คำทักทายภาษาจีนที่ใช้ ในเพลงนี้มีอะไรบ้าง? ผู้เรียนใช้คำตอบว่า “สวัสดี (你好), สวัสดีตอนเช้า (早上好), สวัสดีตอนเย็น (晚上好)” เป็นต้น ในกิจกรรมฟังและตอบคำถามจากเพลง Kung Fu Fighting 功夫熊猫 นักเรียนฟังเพลง 1 รอบ สังเกตและตอบคำถาม ตัวอย่างคำถาม เช่น นักเรียน รู้จักศิลปะการต่อสู้แบบกังฟูหรือไม่ ผู้เรียนใช้คำตอบว่า “รู้จักครับ/ค่ะ กังฟูเป็นตำนานที่โด่งดัง มาก” หรือ “รู้จักครับ/ค่ะ กังฟูคือการต่อสู้ที่ใช้ทั้งร่างกาย และสมาธิ หนูเคยดูจากหนังจีนเรื่อง กังฟูแพนด้า” เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมนี้ทำให้นักเรียนรู้สึกตื่นเต้นและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ การ ใช้วิดีโอหรือภาพประกอบเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพที่ชัดเจนและดึงดูดความ สนใจของผู้เรียนมากขึ้น การใช้เพลงที่สนุกและจังหวะง่ายต่อการจดจำ ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม

และเริ่มต้นการเรียนรู้อย่างเปลือยเปลือย และการกระตุ้นความสนใจด้วยคำถามชวนคิด เป็นการทำให้นักเรียนได้ทบทวนและเชื่อมโยงกับความรู้เดิม นอกจากนี้ ยังช่วยให้บรรยากาศในห้องเรียนเป็นไปอย่างสนุกสนานและนักเรียนสามารถคิด ฟัง และร้องเพลงตามได้ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนรู้สึกเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมจีนมากขึ้น และนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน สอดคล้องกับแนวคิดทางการศึกษาที่เน้นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ (Constructivist) โดยผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้จากข้อมูลที่ได้รับมาใหม่ด้วยการนำไปประกอบกับประสบการณ์เดิมในอดีต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562)

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and Practice) เป็นขั้นให้ความรู้ใหม่แก่นักเรียนและให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ เพื่อเรียนรู้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน โดยคุณครูให้ความรู้ใหม่แก่นักเรียนทั้งคำศัพท์และประโยคพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีน เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมชาจีน ได้แก่ ชา (茶), ชาเขียว (绿茶), ชาแดง (红茶), ชาอู๋หลง (乌龙茶), ชาขาว (白茶), ชาผู่เอ๋อร์ (普洱茶), ใบชา (茶叶), ชาร้อน (热茶) เป็นต้น ประโยคสนทนาพื้นฐาน ได้แก่ ยินดีต้อนรับ คุณต้องการดื่มชาอะไร 欢迎光临, 您要什么茶? สวัสดี ฉันต้องการชาแดง 1 แก้ว 你好, 我要一杯红茶。 เป็นต้น จากนั้นนักเรียนจะได้ลงมือปฏิบัติผ่านกิจกรรมที่สร้างเสริมประสบการณ์จริงที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมเปิดแผ่นป้ายคำศัพท์ กิจกรรมวงล้อคำศัพท์ เป็นต้น และนักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการทำใบงานฝึกทักษะ เช่น การฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูด โดยนักเรียนลงมือปฏิบัติใบงาน เรื่อง อาหารจีน นักเรียนสามารถใช้ประโยคในภาษาจีนเกี่ยวกับการสั่งอาหารมาใช้สื่อสารและสนทนาระหว่างกัน ตัวอย่างประโยค “คุณต้องการสั่งเมนูอะไร” “ฉันต้องการสั่งถังหูลู่ 1 ถัง” เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดในสถานการณ์จริง นำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ (Learning by Doing) ของ John Dewey ที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง โดยผู้เรียนไม่เพียงแต่รับฟังความรู้เชิงทฤษฎี แต่ยังสามารถมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ ซึ่งช่วยพัฒนาความเข้าใจและเชื่อมโยงความรู้ที่ได้รับกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้ (John Dewey, 1963)

ขั้นที่ 3 ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (Activity) เป็นขั้นที่นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ออกแบบมาเพื่อสร้างความรู้และพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีน โดยนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเกมที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนอย่างหลากหลาย เช่น

ในกิจกรรม “เกม จก ชิบ หยิบ บอก” นักเรียนทุกคนตั้งใจมีส่วนร่วมในเกมอย่างกระตือรือร้น ตั้งแต่เริ่มต้นคุณครูได้แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม โดยให้หนึ่งเรียงแถวเป็นเส้นตรงและหันหน้าไปทางเดียวกัน เพื่อให้ง่ายต่อการส่งต่อคำศัพท์ เมื่อกิจกรรมเริ่มขึ้น นักเรียนที่รับหน้าที่เป็นคนแรกของแต่ละแถวลุ่มหยิบคำศัพท์จากไซ่ที่เตรียมไว้ จากนั้นกระซิบบอกคำศัพท์เป็นภาษาจีนให้เพื่อนที่นั่งถัดไป นักเรียนแต่ละคนตั้งใจฟังเสียงที่ได้ยินและพยายามจดจำให้แม่นยำก่อนจะกระซิบบอกต่อไปยังเพื่อนคนถัดไป กระบวนการนี้ดำเนินไปจนถึงนักเรียนคนสุดท้ายในแถว ซึ่งมีหน้าที่ต้องยกมือขึ้นและพูดคำศัพท์ที่ได้ยินมาเป็นภาษาจีนให้ชัดเจนและถูกต้อง นักเรียนทุกคนพยายามตั้งใจฟังเสียงของเพื่อนและส่งต่อคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งกิจกรรมดำเนินไปอย่างสนุกสนาน มีบางครั้งคำศัพท์ถูกถ่ายทอดผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับ ทำให้เกิดความท้าทายและเสียงหัวเราะในกลุ่ม แต่เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้จากความผิดพลาด นักเรียนพยายามตั้งใจฟังให้มากขึ้น และออกเสียงให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งกิจกรรมนี้ช่วยพัฒนาทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียน เพราะต้องตั้งใจฟังเสียงคำศัพท์จากเพื่อนเพื่อให้สามารถส่งต่อไปยังคนถัดไปได้ อย่างถูกต้อง และยังช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน เพราะนักเรียนต้องพยายามออกเสียงคำศัพท์ให้ชัดเจนเพื่อให้เพื่อนสามารถเข้าใจได้ถูกต้อง ซึ่งนักเรียนทุกคนไม่เพียงแต่สนุกกับเกม แต่ยังได้พัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานอีกด้วย ในกิจกรรม “เกม ฟังปู้वादบับ” นักเรียนทุกคนต่างตื่นตื่นและตั้งใจเข้าร่วมกิจกรรม คุณครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มได้รับบทบาทที่ต้องสลับกันทำภายในเวลาที่กำหนด โดยในแต่ละรอบจะมีนักเรียนหนึ่งคนเป็นผู้พูดและนักเรียนหนึ่งคนเป็นผู้วาด ส่วนนักเรียนที่เหลือจะเป็นผู้ช่วยทายคำศัพท์เมื่อถึงรอบของแต่ละกลุ่ม นักเรียนที่เป็นผู้พูดได้รับคำศัพท์จากการ์ดคำศัพท์ที่เตรียมไว้เกี่ยวกับอาหารจีน เช่น 饺子 (เกี๊ยว) หรือ 糖葫芦 (ถัง葫หลู่) เป็นต้น จากนั้น นักเรียนที่เป็นผู้พูดจะกล่าวคำศัพท์ออกมาเป็นภาษาจีนให้ผู้วาดฟัง โดยไม่ให้เพื่อนร่วมกลุ่มคนอื่นได้ยิน นักเรียนที่เป็นผู้วาดทันทีที่ได้รับคำศัพท์ ลงมือวาดภาพอย่างตั้งใจ เพื่อพยายามถ่ายทอดความหมายของคำศัพท์ผ่านการวาดให้ชัดเจนที่สุด เมื่อวาดเสร็จสมบูรณ์ ผู้วาดพลิกกระดาษให้เพื่อน ๆ ดู ทุกคนช่วยกันสังเกตและวิเคราะห์รายละเอียดของภาพ และยกมือขึ้นพูดคำศัพท์นั้นเป็นภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังภาษาจีน เพราะผู้วาดต้องตั้งใจฟังเสียงของผู้พูดและจับใจความของคำศัพท์ให้ได้ชัดเจน นอกจากนี้ นักเรียนยังได้ฝึกทักษะการพูดภาษาจีน ผ่านการพูดคำศัพท์ออกมาในตอนท้ายของเกม ซึ่งช่วยให้นักเรียนมั่นใจในการออกเสียง สามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้นและช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเช่นกัน ทั้งนี้ ในกิจกรรม “เกม จับ ติด แปะ” นักเรียนทุกคนให้ความร่วมมือกันเป็น

อย่างดี ตั้งแต่การตั้งใจฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่คุณครูออกเสียง ไปจนถึงการทำงานเป็นทีม เพื่อจับคู่คำศัพท์กับภาพที่ถูกต้อง กิจกรรมเริ่มต้นเมื่อคุณครูออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนทีละคำ เช่น 茶 นักเรียนต่างตั้งใจฟังอย่างรอบคอบและพยายามจดจำเสียงและความหมายของคำศัพท์ จากนั้นนักเรียนช่วยกันค้นหาการ์ดคำศัพท์และการ์ดภาพที่ตรงกัน ก่อนจะนำไปติดแปะลงบนกระดานตามลำดับ ขณะทำกิจกรรม นักเรียนได้ปรึกษาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่มเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองเลือกคำศัพท์และภาพได้อย่างถูกต้อง หลังจากทีทุกทีมติดแปะการ์ดครบถ้วน คุณครูได้ตรวจสอบความถูกต้องของคำศัพท์และภาพ หากพบว่าติดแปะได้ถูกต้อง ทีมจะได้รับคะแนนตามที่กำหนด แต่หากผิดพลาด นักเรียนสามารถแก้ไขและลองใหม่ได้ ซึ่งการลองผิดลองถูกโดยไม่มีแรงกดดันช่วยให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจขึ้นในการใช้ภาษาจีน และกล้าที่จะฟังและพูดหรือแสดงความคิดเห็นมากขึ้น เป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานให้กับผู้เรียน นอกจากนี้ ในกิจกรรม “เกม ผักกาดขาว” นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมโดยทุกคนนั่งล้อมวงกันตรงกลางมีหัวผักกาดขาวจำลองที่คุณครูเตรียมไว้ ประกอบด้วยกาบใบกระดาดซึ่งด้านในซ่อนคำสั่งและคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกายของจีน เมื่อเสียงเพลงจีนเริ่มดังขึ้น นักเรียนช่วยกันส่งผักกาดขาววนไปรอบ ๆ ด้วยความสนุกสนาน นักเรียนบางคนลุ้นว่าใครจะเป็นผู้ได้รับผักกาดขาวเป็นคนต่อไป นักเรียนบางคนลุ้นว่าจะได้คำถามหรือคำสั่งอะไร เมื่อเพลงหยุดลง นักเรียนที่ถือผักกาดขาวอยู่ต้องแกะกาบใบออกหนึ่งใบ แล้วอ่านข้อความเป็นภาษาจีน นักเรียนทุกคนต่างตั้งใจฟังเพื่อทำความเข้าใจคำสั่ง เช่น "请穿上旗袍，并走一圈。" (กรุณาสวมชุดกี่เพ้าและเดินรอบวง) นักเรียนที่ได้รับคำสั่งหยิบชุดกี่เพ้ามาสวมใส่ และเดินรอบวงให้เพื่อน ๆ ได้รับชม ทุกคนตื่นเต้นที่ได้เห็นเพื่อนแต่งกายในชุดจีนแบบต่าง ๆ สลับกันไป บางครั้งคำสั่งเป็นคำถามที่ต้องสนทนากับเพื่อน เช่น "请问你喜欢哪种中国服装?" (ขอถามว่าเธอชอบชุดจีนแบบไหน?) นักเรียนต้องหันไปถามเพื่อนข้าง ๆ และรอฟังคำตอบเป็นภาษาจีน พร้อมทั้งพยายามพูดโต้ตอบให้ถูกต้อง ซึ่งทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและการเรียนรู้ร่วมกัน นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้อ่านคำศัพท์ ออกเสียงคำสั่ง ตอบคำถาม และแสดงบทบาทตามที่ได้รับ ทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์เกี่ยวกับการแต่งกายของจีน และฝึกการออกเสียงภาษาจีนอย่างมั่นใจ อีกทั้งนักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังผ่านการตั้งใจฟังคำสั่งของเพื่อนและจับใจความของคำถาม และทักษะการพูดได้รับการพัฒนาผ่านการอ่านออกเสียง ตอบคำถาม และแสดงบทบาทตามคำสั่ง ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานให้กับผู้เรียน และในกิจกรรม “เกม บิงโกคำศัพท์” นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมโดยนักเรียนแต่ละคนได้รับกระดาด

ตารางบิงโกขนาด 5x5 ช่อง ทุกคนตั้งใจเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับศิลปะการต่อสู้ของจีน และคำศัพท์อื่น ๆ รวม 24 คำ เขียนลงไปบนตารางของตัวเอง โดยห้ามซ้ำกัน ซึ่งสร้างความตื่นเต้นและความสนุกสนานในการเลือกคำศัพท์ที่คิดว่าจะถูกเรียก เมื่อนักเรียนทุกคนเตรียมพร้อมแล้ว คุณครูเริ่มสุ่มเรียกคำศัพท์ภาษาจีนทีละคำ นักเรียนทุกคนตั้งใจฟังคำศัพท์ เพราะหากพบว่าคำศัพท์ที่ได้ยินมีอยู่ในตาราง ของตัวเอง ก็ต้องทำเครื่องหมาย X ลงไปในช่องนั้น เช่น "拳法 (ท่าหมัด)" นักเรียนที่มีคำศัพท์นั้นในตารางก็ตื่นเต้น รีบขีดเครื่องหมาย X ลงในช่องของตัวเอง และรอลุ้นคำศัพท์ต่อไป บรรยากาศเต็มไปด้วยความสนุกสนาน นักเรียนบางคนใกล้จะเรียงครบ 5 ช่องแล้ว แต่ยังคงรอฟังคำศัพท์ที่ขาดไปอยู่ นักเรียนต้องใช้สมาธิในการฟังคำศัพท์และจับใจความให้ถูกต้องเพื่อไม่ให้พลาดการขีดเครื่องหมายลงในช่องที่เหมาะสม จนกระทั่งนักเรียนคนหนึ่งยกมือขึ้นและตะโกนด้วยเสียงดังว่า “Bingo!” คุณครูรีบเข้าไปตรวจสอบตารางบิงโกของนักเรียนคนนั้น โดยอ่านคำศัพท์ที่เรียกไปก่อนหน้านี้ และเปรียบเทียบกับช่องที่ถูกทำเครื่องหมายไว้ พบว่าคำศัพท์ตรงกันทั้งหมด นักเรียนคนนั้นก็ได้รับชัยชนะ โดยกิจกรรมมีการดำเนินไปเรื่อย ๆ นักเรียนหลายคนเริ่มเข้าใจรูปแบบการเล่นมากขึ้น นักเรียนไม่เพียงแต่ได้ฝึกทักษะการฟังผ่านการตั้งใจฟังคำศัพท์ภาษาจีน แต่ยังได้ฝึกทักษะการพูดผ่านการออกเสียงคำศัพท์ซ้ำ ๆ ตามคุณครูอีกด้วย ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ทั้งนี้จะเห็นได้ว่ากิจกรรมทั้งหมดช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ผ่านการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง โดยใช้เกมเป็นสื่อกลาง สอดคล้องกับ กมล โพธิเย็น (2561) กล่าวว่า การใช้เกมในการเรียนรู้สามารถส่งเสริมการเรียนรู้ได้ทั้งในระดับบุคคลและกลุ่ม โดยรูปแบบของเกมที่น่าสนใจสามารถเป็นได้ทั้งเกมดิจิทัลและเกมในรูปแบบกระดาษ เช่น เกมแอปพลิเคชันการเรียนรู้บนสมาร์ตโฟน เกมบัตรคำหรือบิงโก เป็นต้น ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสนุกไปกับการเรียนรู้พร้อมกับเสริมสร้างทักษะด้านต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ดังนั้นเพื่อดึงดูดผู้เรียนให้สนใจกิจกรรมและเนื้อหาวิชา และสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้มีความน่าสนใจ คุณครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้หลากหลาย โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สอดคล้องกับพีระมิดการเรียนรู้ของ Edgar Dale (Cone of Learning) ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกคิด ลงมือทำ เข้าใจ และทดลองความรู้ใหม่ เพื่อผสมผสานความรู้ ทักษะ ความสัมพันธ์ ส่งเสริมให้เกิดเจตคติที่ดี เกิดทักษะ จนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life long learning) (Edgar Dale, 1985) อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ หรือ Experiential Learning Theory Concrete ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสลงมือทำจริง ได้เจอกับ

ความท้าทายหรือประสบการณ์จริง โดยมีจุดเด่น ที่เพิ่มขึ้นมา คือการทบทวนประสบการณ์ หรือ นำสิ่งที่ลงมือทำมาตกผลึกความคิด เพื่อให้ได้รับรู้ ถึงความรู้ใหม่ที่ได้รับเป็นการนำไปต่อยอดความรู้เดิมและสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในบริบทอื่น ๆ ใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม (David A. Kolb (1984) อ้างใน อรุณฉัตร คุรุวาณิชย์ และชนันญา น้อย สันเทียะ, 2562)

ขั้นที่ 4 ขั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate) เป็นขั้นที่นักเรียนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้ในการสื่อสารและนำเสนอเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน โดยนักเรียนใช้ภาษาจีนในการสื่อสารและนำเสนอออกมาในรูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลาย ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ (Role-play) กิจกรรมการจำลองสถานการณ์ (Simulation) กิจกรรมการโต้ตอบบทสนทนาเป็นคู่ และกิจกรรมการโต้ตอบบทสนทนาเป็นกลุ่ม เป็นต้น ในกิจกรรม “การแสดงบทบาทสมมุติ (Role-play)” นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน คุณครูแจกแถบคาดศีรษะที่มีภาพคำศัพท์เกี่ยวกับบุคคล เช่น คุณครู เพื่อน หรือผู้ที่อาวุโสกว่า รวมถึงช่วงเวลาต่าง ๆ เช่น เช้า บ่าย หรือเย็น ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เมื่อกิจกรรมเริ่มต้น ตัวแทนของแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน โดยนักเรียนมีความพยายามในการพูดออกเสียงให้ชัดเจนและสื่อสารให้เข้าใจได้ นักเรียนที่เป็นผู้ชมตั้งใจฟังและสามารถให้ข้อเสนอแนะกับเพื่อนได้เช่นกัน การได้เล่นบทบาทที่หลากหลายยังช่วยให้นักเรียนคุ้นเคยกับมารยาททางภาษาและการใช้คำศัพท์หรือประโยคที่เหมาะสมในแต่ละบริบทของวัฒนธรรมจีน นอกจากนี้ กิจกรรมนี้ยังช่วยพัฒนาทักษะการฟัง โดยให้นักเรียนฝึกฟังเสียงจากบทสนทนาที่เพื่อน ๆ พูดสื่อสาร และช่วยพัฒนาทักษะการพูด ผ่านการใช้ภาษาจีนในการสนทนาในสถานการณ์จริงที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นอย่างยิ่ง ในกิจกรรม “การจำลองสถานการณ์ (Simulation)” นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาจีนในการจำลองสถานการณ์ในร้านอาหารจีน ห้องเรียนถูกจัดให้คล้ายกับร้านน้ำชา โดยมีโต๊ะ เก้าอี้ และอุปกรณ์สำหรับการสั่งชา เช่น เมงูชา กาน้ำชา และถ้วยชา ช่วยให้การเรียนรู้มีความสมจริงมากขึ้น นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมโดยแต่ละกลุ่มได้รับมอบหมายให้สลับบทบาทกันระหว่างพนักงานเสิร์ฟและลูกค้า ซึ่งนักเรียนสามารถใช้ประโยคภาษาจีนในการสนทนาได้เป็นอย่างดี เช่น เมื่อลูกค้าเดินเข้าร้าน พนักงานต้อนรับกล่าวว่า “欢迎光临, 您要什么茶?” (ยินดีต้อนรับ/ค่ะ คุณต้องการดื่มชาอะไร) นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นลูกค้าตั้งใจฟังคำถามและสามารถตอบกลับอย่างถูกต้อง เช่น “你好, 我要一杯红茶。” (สวัสดีครับ/ค่ะ ฉันต้องการชาแดง 1 แก้ว) เป็นต้น กิจกรรมดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ

นักเรียนมีความสนุกสนาน เริ่มใช้ภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น และสามารถสื่อสารได้ถูกต้องมากขึ้นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมั่นใจ ซึ่งระหว่างการศึกษาปฏิบัติกิจกรรมนี้ นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังจากการตั้งใจฟังบทสนทนาของกลุ่มสนทนาเพื่อให้สามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง และได้พัฒนาทักษะการพูดผ่านการออกเสียงประโยคภาษาจีนในสถานการณ์จริงผ่านกิจกรรมการจำลองสถานการณ์ในร้านอาหารจีน เป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนเน้นการเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในบริบทของห้องเรียนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดคุยและสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นในสถานการณ์สมมติ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและช่วยกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดงบทบาท เรียนรู้จากการสังเกตการใช้ภาษาของเพื่อนในกลุ่มในกิจกรรมจำลองสถานการณ์ร้านอาหารจีน นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีมเพื่อแบ่งหน้าที่ เช่น พนักงานเสิร์ฟและลูกค้า นักเรียนต้องประสานงานและใช้ภาษาจีนในการสื่อสารซึ่งช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์และการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้จากปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Constructivism) ของ Lev Vygotsky เชื่อว่าเป็นการเรียนรู้ร่วมกันผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในห้องเรียน โดยนักเรียนร่วมกันนำเสนอแนวคิด ปัญหา หรือสถานการณ์เฉพาะ เพื่อแลกเปลี่ยนทัศนคติ การสื่อสาร การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จะช่วยขยายการเรียนรู้ไปสู่การคิดที่ซับซ้อนและพัฒนาไปสู่เป้าหมายได้ (Lev Vygotsky, 1896)

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล (Evaluate) เป็นขั้นของการประเมินความรู้และทักษะที่นักเรียนได้รับด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานในเนื้อหาวัฒนธรรมจีน นักเรียนสรุปผลและสะท้อนสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ถูกออกแบบมาอย่างหลากหลาย เช่น กิจกรรมคู่มือและตอบคำถาม กิจกรรมระดมความคิดเห็นเพื่อสะท้อนความรู้สึกและความเข้าใจที่ได้รับจากบทเรียน เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แบ่งปันความคิดเห็นและถามคำถามเพิ่มเติมโดยมีการส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร เพื่อช่วยในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพขึ้น ในกิจกรรม "Think and Share" เป็นกิจกรรมระดมความคิดเห็นเพื่อสะท้อนความรู้สึกและความเข้าใจที่ได้รับจากบทเรียน นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมการทักทายและการคำนับของจีนโบราณผ่านการรับชมคลิปวิดีโอที่คุณครูจัดเตรียมไว้ ระหว่างการรับชม นักเรียนตั้งใจฟังรายละเอียดเกี่ยวกับการทักทายในแต่ละยุคสมัย จากนั้นจึงร่วมกันตอบคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน โดยคุณครูได้เตรียมคำถามทั้งหมด 5 ข้อ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนคิดวิเคราะห์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ในช่วงตอบคำถาม นักเรียนตั้งใจคำถามและสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เช่น “วัฒนธรรมการทักทายหรือการคำนับของจีน

โบราณมีกี่แบบ” ผู้เรียนใช้คำตอบว่า “มี 3 แบบ คือ คำนับฟ้าดินหรือผู้ที่มีศักดิ์ (อายุสูงกว่า), การคำนับผู้ที่ต่ำกว่า (ศักดิ์หรืออายุ) และการคำนับทั่วไป” หรือ คำถามที่คุณครูถาม “การคำนับผู้ที่ต่ำกว่า (ศักดิ์หรืออายุ) มีลักษณะอย่างไร จงแสดงท่าทางประกอบ” ผู้เรียนใช้คำตอบว่า “การคำนับผู้ที่ต่ำกว่า (ศักดิ์หรืออายุ) จะยกมือระดับเอวแล้วยืดออกด้านหน้า ค้อมศีรษะเล็กน้อยประมาณ 15°” ซึ่งจะเห็นว่าจากกิจกรรมดังกล่าวนักเรียนได้ฝึกทักษะการพูด ผ่านการแสดงท่าทางตามรูปแบบการคำนับของจีน เช่น เมื่อต้องอธิบายลักษณะของ “การคำนับผู้ที่ต่ำกว่า” นักเรียนจะพูดและอธิบายท่าทาง พร้อมทั้งสาธิตโดยยกมือระดับเอว ยืดออกด้านหน้า และค้อมศีรษะเล็กน้อยประมาณ 15° ทำให้นักเรียนไม่เพียงแต่เข้าใจวัฒนธรรมจีนเท่านั้น แต่ยังสามารถฝึกการออกเสียงประโยคภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับการแนะนำตัวและการทักทายอีกด้วย ในช่วงสุดท้ายของกิจกรรม คุณครูและนักเรียนได้ร่วมกันสรุปสะท้อนความรู้ที่ได้รับ ชักถามเพิ่มเติม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและการทักทายของจีน ทำให้นักเรียนเข้าใจมารยาททางสังคมของจีนและเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานอีกด้วย ซึ่งการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ สะท้อนความเข้าใจ แบ่งปันความคิดเห็น และชักถามเพิ่มเติม เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง และสร้างความมั่นใจในการสื่อสารด้วยภาษาจีน เป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ของบรุนเนอร์ ที่เชื่อว่าผู้เรียนเลือกที่จะรับรู้สิ่งที่ตนเองสนใจและการเรียนรู้จะเกิดได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนลงมือปฏิบัติและค้นพบด้วยตนเอง การจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมตามลำดับพัฒนาการ และการกระตุ้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและเชื่อมโยงบริบท นักเรียนได้รับการพัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ (Bruner, 1969)

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lakshmi (2007) ที่ได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ตามแนวคิดของ Bloom ผู้เรียนมีส่วนร่วมผ่านการปฏิบัติจริง เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและพบว่าการเรียนรู้แบบนี้ช่วยพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูงของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2544) กล่าวว่า การเน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด การเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามมาตรฐานหลักสูตรที่กำหนด นอกจากนี้ งานวิจัยของ Ellis (2003) พบว่า การใช้กิจกรรมที่มีความหมายและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน สามารถเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ ศศิธร ลิจันทรพร (2556) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย ด้วยการลงมือ

ปฏิบัติจริงจากการเล่นเกม การทดลอง การสร้างสรรค์ผลงาน และการทำงานร่วมกับผู้อื่น จะนำไปสู่การพัฒนาความรู้และทักษะส่วนบุคคล เป็นดังที่ ภัทรสร นรเหรียญ และชนสิทธิ์สูงเนิน (2563) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ และเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนผ่านกิจกรรมลงมือปฏิบัติจริงผ่านเกม เพลง บทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง ซึ่งครูเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมโดยจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ให้เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข และได้พัฒนาการฟังและพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ สอดคล้องกับ Rupa Rathee and Pallavi Rajain (2016) ที่ศึกษาประสิทธิภาพของการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งประสบความสำเร็จในด้านแพทย์ วิศวกรรม และวิทยาศาสตร์ และเริ่มใช้ในโรงเรียนธุรกิจ การวิจัยใช้แบบสอบถามจากนักศึกษา 100 คนในสถาบันการจัดการ NCR วิเคราะห์ด้วย SPSS ผลวิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มองว่าการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมีประสิทธิภาพ และนักศึกษาทั้งชายและหญิงมีมุมมองคล้ายกัน เกี่ยวกับประสิทธิภาพของการเรียนรู้ตามกิจกรรม อีกทั้ง มีค่าเฉลี่ยว่าการเรียนรู้ตามกิจกรรมเป็นฐาน ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากกว่าการเรียนรู้แบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นไปตามที่ Rekha Joshi and Pratima Mishra (2022) ที่ศึกษาประสิทธิภาพของการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐานในวิชาคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าวิธีนี้ช่วยให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน แม้จะเจอปัญหาบ้าง แต่ส่งผลเชิงบวกต่อความรู้ การประยุกต์ใช้ และพัฒนาทักษะ เนื่องจากคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ยาก การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมจึงช่วยให้จดจำได้ดี ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในประสบการณ์การเรียนรู้ของตนเองผ่านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม อีกทั้ง มีทิศทางเดียวกับ ปริญาภรณ์ พุยแสงพันธ์ (2567) ได้ที่ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐาน ร่วมกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.74 คิดเป็นร้อยละ 88.72 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนักเรียนมีผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาจีน คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.23 คิดเป็นร้อยละ 77.44 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับ ฐิติ วงศ์วิเชียร (2565) ที่ศึกษาการพัฒนาทักษะและทัศนคติของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และเกินเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีความ

พึงพอใจสูงต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพราะทำให้ให้เรียนสนุกสนาน กระตือรือร้น ได้ลงมือปฏิบัติจริงและได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น

ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนของผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาตอนต้น หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น ด้วยด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน รวมเฉลี่ยทั้งหมดอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.53 ($\bar{X} = 4.44$, $SD = 0.53$) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนรู้อุปกรณ์ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ($\bar{X} = 4.62$, $SD = 0.49$) รองลงมา คือ ด้านกระบวนการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ($\bar{X} = 4.51$, $SD = 0.44$) ด้านเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ($\bar{X} = 4.35$, $SD = 0.57$) และด้านกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ($\bar{X} = 4.29$, $SD = 0.63$) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ไม่ใช่เพียงแค่รับฟังหรือท่องจำเพียงอย่างเดียว ทำให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างกระตือรือร้นในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ผ่านการใช้กิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ให้อย่างหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนทุ่มเทเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายและความสำเร็จ ทั้งนี้ การจัดการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความตื่นตัว มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้เองผ่านการทำกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากกว่าการเรียนแบบท่องจำหรือการตั้งรับความรู้เพียงอย่างเดียว ปรีญาภรณ์ ผุยแสงพันธ์ (2567) อีกทั้ง การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นพื้นฐาน มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาของบทเรียน ผ่านกิจกรรมลงมือปฏิบัติจริงผ่านเกม เพลง บทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง ซึ่งครูเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมโดยจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ให้เหมาะสม มีการวางแผนและสื่อการจัดการเรียนรู้ที่ดีเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข และสามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภัทรสร นรเหรียญ และชนสิทธิ์สูงเนิน (2563)

โดยทั้ง 5 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ (Inspire and Experiences) เป็นขั้นที่คุณครูจะกระตุ้นความสนใจของนักเรียนและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนผ่านกิจกรรมที่สนุก เน้นการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความตื่นตัวและอยากเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นขั้นตอนแรกที่มีความสำคัญสำหรับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เนื่องจากเป็นขั้นแรกที่จะช่วยดึงความสนใจของผู้เรียนเข้าสู่บทเรียน หากผู้เรียนไม่ได้รับการกระตุ้นที่เหมาะสม อาจส่งผลต่อทัศนคติและความตั้งใจในการเรียนลดลง และอาจเกิดการต่อต้านระหว่างการเรียนรู้กิจกรรมขึ้นได้ ดังนั้น จึงใช้วิธีการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ทั้งการใช้เนื้อหาที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนจนเกินไป เริ่มจากการอธิบายตัวอย่างและนำไปสู่การปฏิบัติจริง อีกทั้ง การใช้สื่อที่น่าสนใจ เช่น Flash Card คำศัพท์ การเปิดวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน การทักทาย ศิลปะการต่อสู้ อาหารจีน หรือเทศกาลสำคัญของจีน หรือการใช้เพลงภาษาจีนที่มีจังหวะสนุกสนาน เช่น Hello Song (你好歌) เพื่อช่วยกระตุ้นการฟังและทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ อีกทั้ง การตั้งคำถามกระตุ้นความสนใจ เช่น หลังจากชมวิดีโอหรือ ฟังเพลง ครูตั้งคำถามเพื่อให้ผู้เรียนคิดและตอบ เช่น "นักเรียนทราบหรือไม่ว่าคำทักทายภาษาจีนในเพลงนี้มีอะไรบ้าง?" "นักเรียนเคยเห็นหรือรู้จักศิลปะการต่อสู้แบบกังฟูหรือไม่?" คำถามเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและสามารถเชื่อมโยงกับความรู้เดิมเพื่อเพิ่มเติมความรู้ใหม่ได้ดีขึ้น ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน ตื่นเต้น และอยากมีส่วนร่วมในบทเรียนต่อไป สอดคล้องกับทฤษฎีการจูงใจ (Motivation Theory) ของโลเวลล์ ที่กล่าวว่า การจูงใจเป็นกระบวนการที่ชักนำและโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความพยายามเพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ และยังสัมพันธ์กับงานการศึกษาของ สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556) ที่ศึกษาความสำคัญของการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของขั้นที่ 1 ที่เน้นการกระตุ้นความสนใจและสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน ดังที่ Piaget (1963) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงระดับระดับสติปัญญาของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบและดึงเอาศักยภาพของตนเองออกมาใช้ ทำให้ไม่น่าเบื่อและเกิดความสนุกในการเรียนรู้ ดังนั้น เมื่อผู้เรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้ จะส่งผลให้พัฒนาทักษะด้านภาษา ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนส่งผลให้ผู้เรียนไม่เกิดความวิตกกังวลในการทำกิจกรรม มีกำลังใจและแรงจูงใจในการเรียนต่อไป

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and Practice) เป็นขั้นที่ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ใหม่และสามารถนำไปใช้จริงผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งมีบทบาท

สำคัญต่อการส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น การเรียนรู้ในขั้นนี้ไม่เพียงแต่ให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน ได้แก่ การแนะนำตัวและทักทายของจีน ชาวจีน อาหารจีน การแต่งกายของจีน และศิลปะการต่อสู้ของจีนเท่านั้น แต่ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ดังนั้นในขั้นตอนนี้ นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างหลากหลาย เช่น กิจกรรม “ฝึกทักษะการฟัง การแนะนำตัวและทักทายของจีน” กิจกรรม “วงล้อคำศัพท์” กิจกรรม “จับคู่ภาพคำศัพท์ ชาวจีน” กิจกรรม “ฝึกทักษะการฟังและการพูดอาหารจีน” กิจกรรม “ฝึกทักษะการฟังและการพูดการแต่งกายของจีน” และ กิจกรรม “ฝึกทักษะการฟังและการพูดศิลปะการต่อสู้ของจีน” ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรง ได้ลงมือฝึกฝนทักษะการฟังการพูดจริง ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ลึกซึ้งขึ้นและนำไปสู่การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน นอกจากนี้ การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากขึ้น ลดความเบื่อหน่าย และช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของสิ่งที่เรียนรู้ เนื่องจากสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังสร้างความมั่นใจในการสื่อสารและพัฒนาทักษะทางสังคม เช่น การทำงานเป็นทีมและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพราะเป็นการเรียนที่ไม่น่าเบื่อ สนุกสนาน และช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างเต็มที่ ดังที่ Dewey McDermott (1973) กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดได้เมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติตนเองผ่านการทำกิจกรรมในสภาพแวดล้อมจริง เกิดความกระตือรือร้นในการทำงาน และเกิดการค้นคว้าในสิ่งที่ตนเองสนใจหรือถนัดด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและมีความสุขในการเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (Activity) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านการลงมือทำจริง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีธรรมชาติของการเรียนรู้ผ่านการเล่นและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สนุกสนาน ดังนั้นกิจกรรมที่ออกแบบในขั้นนี้ จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยใช้เกมเป็นสื่อกลาง เช่น “เกมจก ชิบ หยิบ” “เกมฟังปู้ปู้ วาดปู้ปู้” “เกมจับ ดิด เปะ” “เกมผักกาดขาว” และ “เกมบิงโกคำศัพท์” ล้วนเป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนที่น่าสนใจ และสร้างความกระตือรือร้นให้กับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนรู้และอยากเรียนรู้ไปพร้อมกับเพื่อนมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ออกแบบมาให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถ ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกเชิงบวกต่อการเรียนรู้ เนื่องจากสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์ตรงของตนเอง อีกทั้งกิจกรรมที่มีการแข่งขันหรือการเล่นเป็นกลุ่ม ยังช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้เกิดบรรยากาศการเรียน

ที่ดี นักเรียนมีความกระตือรือร้นและอยากมีส่วนร่วมมากขึ้น ดังนั้น ในชั้นปฏิบัติการจึงมีบทบาทสำคัญในการสร้างเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยช่วยให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน ทำท่าย และเห็นคุณค่าของการเรียนรู้ผ่านการเล่น เกม ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและเปิดรับการเรียนรู้ภาษาจีนได้อย่างเต็มที่ ดังที่ ทิศนา แคมมณี (2557) กล่าวว่า วิธีการสอนโดยใช้เกมเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องต่าง ๆ อย่างสนุกสนานและทำท่ายความสามารถ โดยผู้เรียนเป็นผู้เล่นเอง ทำให้ได้รับประสบการณ์ตรง เป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ สูงขึ้น

ขั้นที่ 4 ขั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้นำองค์ความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ผ่านการสื่อสารจริง กิจกรรมในขั้นนี้ เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ (Role-play) การจำลองสถานการณ์ (Simulation) การโต้ตอบบทสนทนาเป็นคู่และการโต้ตอบบทสนทนาเป็นกลุ่ม ล้วนเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาจีนในบริบทที่หลากหลาย ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นักเรียนมีการวางแผนแบ่งหน้าที่ในการนำเสนอ เพื่อให้ทุกคนทำหน้าที่ตัวเองได้อย่างเต็มที่ในบทบาทนั้น ๆ ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เนื่องจากนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมจริง ได้ใช้ภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์และสนุกสนานไปกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จัดขึ้น และรู้สึกว่าการเรียนภาษาจีนไม่ใช่แค่การท่องจำ แต่เป็นสิ่งที่สามารถนำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้ อีกทั้งการทำกิจกรรมกลุ่มยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและการทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่งเสริมความมั่นใจในการพูด การกล้าแสดงออก ทำให้บรรยากาศการเรียนรู้อีกไปด้วยความสนุกสนานและการมีส่วนร่วม สอดคล้องกับ แนวคิด Constructivism ของ Piaget (1963) ซึ่งเห็นว่า ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ของตนเองผ่านประสบการณ์ตรง กิจกรรมในขั้นนี้ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและพัฒนาทักษะทางภาษาได้ดีขึ้น เพราะพวกเขาได้ลงมือทำจริง ไม่ใช่แค่เรียนรู้ผ่านการท่องจำแบบเดิม ๆ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Vygotsky (1978) ซึ่งระบุว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ดีผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เมื่อการเรียนรู้ภาษาจีนเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ ฝึกปฏิบัติ และลงมือทำจริง นักเรียนจะสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติและเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งกว่าการท่องจำเพียงอย่างเดียว ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกสนุก มีแรงจูงใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ซึ่งทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล (Evaluate) เป็นขั้นที่ช่วยให้นักเรียนได้สะท้อนถึงสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน โดยเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสลง

มือปฏิบัติจริง เพื่อทบทวน สรุปผล และแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกม การดูวิดีโอและตอบคำถาม และการอภิปรายกลุ่ม (Think and Share) เป็นต้น ดังนั้นในขั้นนี้ ผู้เรียนได้ทบทวนและสรุปความรู้ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนจากกิจกรรมที่ผ่านมา นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนผ่านการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน และสามารถสะท้อนความรู้สึกของตนเองต่อการเรียนรู้ เช่น ความสนใจ ความเข้าใจ และปัญหาที่พบ นอกจากนี้ ผู้เรียนยังมีส่วนร่วมในการตั้งคำถามและต่อยอดการเรียนรู้จากการถามคำถามเพิ่มเติม โดยคุณครูกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาจีนในการสื่อสารให้ได้มากที่สุด ทั้งนี้ ในขั้นประเมินผล ผู้เรียนไม่ได้เป็นเพียงผู้รับข้อมูล แต่มีบทบาทในการ ทบทวน สะท้อน แบ่งปันความคิดเห็น ประเมินตนเอง และมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งและเกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ดังที่ Dewey (1938) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเกิดจากประสบการณ์ตรงและการสะท้อนความรู้สึกของผู้เรียน

ทั้งนี้ แม้ด้านกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานจะมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด แต่ยังอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่หรือประสบการณ์ใหม่ในปัจจุบัน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ การได้ทำงานเป็นกลุ่ม และการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และทักษะตามที่เป้าหมายที่กำหนด ดังที่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ โดยโดยมีครูเป็นผู้อำนวยการความสะดวก สร้างแรงบันดาลใจ ให้คำปรึกษา และแนะนำ ทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ตามระดับช่วงวัยได้ ทั้งนี้ ผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้ไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ สอดคล้องกับ ศศิธร ลิจันทร์พร (2556) ที่ได้จัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรม ด้วยการลงมือปฏิบัติจริงจากการเล่นเกม และการทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและการวางแผนการใช้สื่ออย่างดีจะนำไปสู่การพัฒนาความรู้ส่วนบุคคล ดังที่ ประภาภักดิ์ นิยม (2564) ได้กล่าวไว้ว่า หัวใจสำคัญของการเรียนรู้ คือ ครูต้องตระหนักเสมอว่าจะทำอย่างไรให้เด็กมีประสบการณ์ตรงกับเรื่องนั้นให้มากที่สุด การเรียนรู้ที่ดี ต้องให้เด็กมีประสบการณ์มากกว่าเขาออก ครูเป็นเพียงผู้สนับสนุน นอกนั้นให้เด็กเป็นคนลงมือปฏิบัติ สรุปคือ ครู 20 เด็ก 80

นอกจากนี้ จากผลการวิจัยครั้งนี้ยังได้สอดคล้องกับ ชลิตา เสน่ห์เมือง ที่ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ตามกรอบมาตรฐานซีอีเอฟอาร์ ของนักศึกษากลุ่มแกนนำมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่า การทดสอบทักษะภาษาอังกฤษก่อนกิจกรรมและหลังการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเป็นฐาน นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการมีการพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนอกจากนี้นักศึกษามีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้เสริมสร้างประสิทธิภาพทักษะภาษาอังกฤษแบบกิจกรรมเป็นฐาน อยู่ในระดับดีมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ภูริ วงศ์วิเชียร (2565) ที่ศึกษาการพัฒนาทักษะและทัศนคติของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผ่านการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและเกินเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และนักศึกษามีความพึงพอใจสูงต่อการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพราะช่วยให้เรียนสนุกสนาน กระตือรือร้น ได้ลงมือปฏิบัติจริงและได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานอยู่ในระดับ มาก

ข้อเสนอแนะ

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1.1 จากการวิจัย พบว่า คุณภาพการพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นอยู่ในระดับความเหมาะสม เหมาะสมมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า แผนการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานที่ถูกรออกแบบมามีความเหมาะสมมากที่สุดสำหรับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนในนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น ดังนั้นคุณครูจึงสามารถนำการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบแผนการเรียนรู้โดยเน้นกิจกรรมเป็นศูนย์กลาง ใช้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น

การสนทนาในสถานการณ์จำลอง (role-play) การร้องเพลง หรือการเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์และประโยค เพื่อกระตุ้นความสนใจและความมีส่วนร่วมของนักเรียน

1.2 จากวิจัยพบว่า ทักษะการฟังและพูดภาษาจีนของนักเรียนพัฒนาขึ้นอย่างน้อยมีนัยสำคัญที่ 0.5 หลังเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) แสดงให้เห็นว่ากระบวนการนี้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาดังนั้น ครูสามารถนำกิจกรรมไปปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักเรียน เช่น การเล่นเกมทบทวน การอภิปรายกลุ่ม หรือการจำลองสถานการณ์ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ มีโอกาสใช้ทักษะการฟังและพูดอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น

1.3 จากการวิจัย พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน แต่ด้านกิจกรรมยังมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่น เนื่องจากอาจเกิดความขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน ครูจึงควรกำหนดบทบาทให้ชัดเจนและส่งเสริมการสื่อสารในกลุ่ม ส่วนด้านกระบวนการเรียนรู้ แม้ว่าจะช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมและแก้ปัญหาได้ดี แต่นักเรียนบางคนมองว่าใช้เวลานานเกินไป ครูจึงควรวางแผนให้เหมาะสม โดยแบ่งกิจกรรมเป็นช่วงสั้น ๆ และสลับรูปแบบ เช่น อภิปราย ปฏิบัติ เล่นเกม และนำเสนอ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยในครั้งนี้เป็นการใช้การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนเท่านั้น ดังนั้น จึงควรนำการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไปใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอื่น ๆ ของผู้เรียนด้วย เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะ การเขียน

2.2 การวิจัยครั้งนี้เน้นการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพียงด้านเดียว ดังนั้น จึงอาจมีการนำเทคนิคการสอนอื่น ๆ มาร่วมกับกิจกรรมเป็นฐานด้วย จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะของนักเรียนได้มากขึ้น เช่น เทคนิคการเรียนรู้ แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เทคนิคการสอนโดยการเล่นบทบาท (Role Play) เทคนิคการใช้วิธีการสอนแบบการเรียนรู้เชิงปัญหา (Problem-Based Learning) เทคนิคการใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัล (Blended Learning)

2.3 จากผลการวิจัย พบว่า เจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน อยู่ในระดับมาก แต่ยังไม่สูงมากนัก จึงควรศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่อาจมีผลต่อการพัฒนาหรือปรับปรุงเจตคติของนักเรียนให้ดีขึ้น เช่น การปรับวิธีการจัดกิจกรรมหรือเนื้อหาการเรียนการสอน

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน และแบบวัดเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

1. นายเกษมสิงห์ เพ็องฟู ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านโนนเมือง
อำเภอากลาง จังหวัดหนองบัวลำภู สำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2
2. นางสาวเยาวลักษณ์ ลพพันทอง ครูชำนาญการ โรงเรียนน้ำพองศึกษา สำนักงานเขต
พื้นที่ศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่น
3. ผศ.ดร.ภูริ วงศ์วิเชียร หัวหน้าภาควิชาการศึกษา คณะศิลปศึกษา
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ที่ อว ๗๓๒๘/๑๕๒๑

มหาวิทยาลัยพะเยา
ตำบลแม่กา อำเภอเมือง
จังหวัดพะเยา ๕๖๐๐๐

๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นิสิตเข้าเก็บข้อมูลการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนรัตนฉัตร

ด้วย นางสาวอมิตรา อินทร์พิมพ์ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิวา กองสอน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา จึงขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ในหน่วยงานของท่านเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการศึกษาเรื่องดังกล่าว วิทยาลัยการศึกษหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบพระคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รักชิต สุทธิพงษ์)
คณบดีวิทยาลัยการศึกษา

งานวิชาการ วิทยาลัยการศึกษา
โทร. ๐ ๕๔๔๖ ๖๖๖๖ ต่อ ๑๓๗๗
โทรสาร ๐ ๕๔๔๖ ๖๖๙๑

ที่ อว ๗๓๒๘/ว๑๑๖๑

มหาวิทยาลัยพะเยา
ตำบลแม่กา อำเภอเมือง
จังหวัดพะเยา ๕๖๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรียน นายเกษมสิงห์ เพ็องฟู

ด้วย นางสาวมิตรา อินทร์พิมพ์ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิวา กองสอน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ในหัวข้อการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทร คล้ายอ่ำ)
รองคณบดีฝ่ายแผนงานและพัฒนาคุณภาพนิสิต

งานวิชาการ วิทยาลัยการศึกษา
โทร. ๐ ๕๔๔๖ ๖๖๖๖ ต่อ ๑๓๗๗
โทรสาร ๐ ๕๔๔๖ ๖๖๙๑

ที่ อว ๗๓๒๘/ว๑๑๖๑

มหาวิทยาลัยพะเยา
ตำบลแม่กา อำเภอเมือง
จังหวัดพะเยา ๕๖๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรียน นางสาวเยาวลักษณ์ ลพพันทอง

ด้วย นางสาวอมิตรา อินทร์พิมพ์ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิวา กองสอน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ในหัวข้อการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทร คล้ายอ่ำ)
รองคณบดีฝ่ายแผนงานและพัฒนาคุณภาพนิสิต

งานวิชาการ วิทยาลัยการศึกษา
โทร. ๐ ๕๔๔๖ ๖๖๖๖ ต่อ ๑๓๗๗
โทรสาร ๐ ๕๔๔๖ ๖๖๙๑

ที่ อว ๗๓๒๘/ว๑๑๖๑

มหาวิทยาลัยพะเยา
ตำบลแม่กา อำเภอเมือง
จังหวัดพะเยา ๕๖๐๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูริ วงศ์วิเชียร

ด้วย นางสาวอมิตรา อินทร์พิมพ์ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูดภาษาจีนและเจตคติต่อการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิwa กองสอน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ในหัวข้อการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทร คล้ายอ้า)

รองคณบดีฝ่ายแผนงานและพัฒนาคุณภาพนิสิต

ภาคผนวก ข เครื่องมือวิจัย

1. แบบประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กิจกรรมชุมนุมเปิดประตูสู่วัฒนธรรมจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
2. แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับทักษะการเรียนรู้ที่ต้องการวัดของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
3. แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับด้านองค์ประกอบเจตคติของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
4. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วยการจัดการเรียนรู้ 5 แผนการจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง
5. แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
6. แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

1. แบบประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน กิจกรรมชุมนุมเปิดประตูสู่วัฒนธรรมจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

แบบประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง วัฒนธรรมจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การแนะนำตัวและทักทายของจีน

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่านมากที่สุดและโปรดตอบทุกข้อ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

คะแนน 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1.สาระสำคัญ						
1.1ถูกต้อง เหมาะสมกับระดับ ของนักเรียน						
1.2ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจ ง่าย						
2.สาระการเรียนรู้						
2.1เหมาะสมกับระดับของนักเรียน						
2.2ถูกต้อง สอดคล้องกับตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่ม สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ						
2.3เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้						

3.จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้ชัดเจน						
3.2ครอบคลุมสาระการเรียนรู้						
3.3เหมาะสมกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ						
3.4ข้อความชัดเจน เข้าใจ ง่าย						
4.ชิ้นงาน/ภาระงาน						
4.1เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้						
4.2เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน						
4.3เหมาะสมกับระดับของนักเรียน						
5.กิจกรรมการเรียนรู้						
5.1เหมาะสมกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่ 1.ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2.ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3.ขั้นปฏิบัติกิจกรรม 4.ขั้นสื่อสารและนำเสนอ 5.ขั้นประเมินผล						
5.2เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้						
5.3เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมี						

บทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม เป็นฐาน						
6.สื่อ อุปกรณ์และแหล่งการเรียนรู้						
6.1ช่วยประหยัดเวลาในการสอน						
6.2เหมาะสมกับจุดประสงค์ และสาระการเรียนรู้						
6.3กระตุ้นให้การสอนบรรลุ วัตถุประสงค์การเรียนรู้						
6.4นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง						
7.การวัดและประเมินผล						
7.1เหมาะสมกับจุดประสงค์ และสาระการเรียนรู้						
7.2วิธีการวัดผลเหมาะสม กับนักเรียน						
7.3เครื่องมือวัดผลเหมาะสม กับนักเรียน						

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

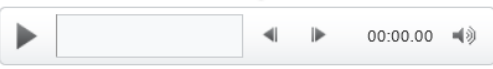

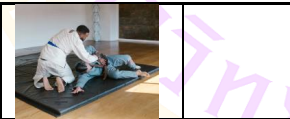

ตำแหน่ง.....

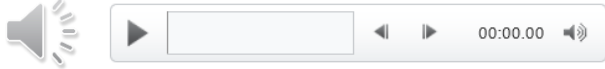
2. แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับทักษะการเรียนรู้ที่ต้องการวัดของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับทักษะการเรียนรู้ที่ต้องการวัดของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่านมากที่สุดและโปรดตอบทุกข้อ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการวัด

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ต้องการวัด	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
			-1	0	+1	
1. แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ตอนที่ 1 แบบวัดชนิดกาถูก-ผิด (True-False Test)						
 						
1.1		ทักษะการฟัง				
1.2		ทักษะการฟัง				
1.3		ทักษะการฟัง				
1.4		ทักษะการฟัง				
1.5		ทักษะการฟัง				

1.6			ทักษะการฟัง				
1.7			ทักษะการฟัง				
1.8			ทักษะการฟัง				
1.9			ทักษะการฟัง				
1.10			ทักษะการฟัง				
2. แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ตอนที่ 2 ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test)							
							
2.1	<p>A. </p> <p>B. </p> <p>C. </p> <p>D. </p>		ทักษะการฟัง				
2.2	<p>A. </p> <p>B. </p> <p>C. </p>		ทักษะการฟัง				

	D. 					
2.3	A. B. C. D. 	ทักษะการฟัง				
2.4	A. B. C. D. 	ทักษะการฟัง				
2.5	A. B. C. D. 	ทักษะการฟัง				

2.6	<p>A. </p> <p>B. </p> <p>C. </p> <p>D. </p>	ทักษะการฟ้ง				
2.7	<p>A. </p> <p>B. </p> <p>C. </p> <p>D. </p>	ทักษะการฟ้ง				
2.8	<p>A. </p> <p>B. </p> <p>C. </p> <p>D. </p>	ทักษะการฟ้ง				

2.9	<p>A. </p> <p>B. </p> <p>C. </p> <p>D. </p>	ทักษะการฟัง				
2.10	<p>A. </p> <p>B. </p> <p>C. </p> <p>D. </p>	ทักษะการฟัง				
3. แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ตอนที่ 3 ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test)						
						
3.1	<p>A. <small>nǐ nǐ hǎo</small> 您好</p> <p>B. <small>lǎoshī hǎo</small> 老师好</p> <p>C. <small>dàjiā hǎo</small> 大家好</p> <p>D. <small>nǐmen hǎo</small> 你们好</p>	ทักษะการฟัง				
3.2	<p>A. <small>nǐ</small> 你</p> <p>B. <small>wǒ</small> 我</p>	ทักษะการฟัง				

	<p>hǎo</p> <p>C. 好</p> <p>shén me</p> <p>D. 什么</p>					
3.3	<p>bīngchá</p> <p>A. 冰茶</p> <p>lěngchá</p> <p>B. 冷茶</p> <p>hēchá</p> <p>C. 喝茶</p> <p>wūlóngchá</p> <p>D. 乌龙茶</p>	ทักษะการฟัง				
3.4	<p>hēchá</p> <p>A. 喝茶</p> <p>wūlóngchá</p> <p>B. 乌龙茶</p> <p>báichá</p> <p>C. 白茶</p> <p>hóngchá</p> <p>D. 红茶</p>	ทักษะการฟัง				
3.5	<p>hànfú</p> <p>A. 汉服</p> <p>zhōngshānzhūāng</p> <p>B. 中山装</p> <p>tángshān</p> <p>C. 唐衫</p> <p>qí páo</p> <p>D. 旗袍</p>	ทักษะการฟัง				
3.6	<p>chángpáo</p> <p>A. 长袍</p> <p>qí páo</p> <p>B. 旗袍</p> <p>hànfú</p> <p>C. 汉服</p> <p>zhōngshānzhūāng</p> <p>D. 中山装</p>	ทักษะการฟัง				
3.7	<p>jiǎozi</p> <p>A. 饺子</p> <p>miàntiáo</p> <p>B. 面条</p> <p>bāozi</p> <p>C. 包子</p>	ทักษะการฟัง				

	dòufu D. 豆腐					
3.8	tāng A. 汤 shāokǎo B. 烧烤 mǐfàn C. 米饭 tánghúlu D. 糖葫芦	ทักษะการฟัง				
3.9	lóngquán A. 龙拳 hǔquán B. 虎拳 báihèquán C. 白鹤拳 tánglóngquán D. 螳螂拳	ทักษะการฟัง				
3.10	yīngquán A. 鹰拳 báihèquán B. 白鹤拳 lóngquán C. 龙拳 hǔquán D. 虎拳	ทักษะการฟัง				
4. แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน แบบสอบปากเปล่า (oral test)						
4.1	qǐngjièshàoyíxiàní 请介绍一下你 zìjǐ 自己。 แปล: จงแนะนำตัวของ นักเรียนเป็นภาษาจีน	ทักษะการพูด				
4.2	nǐzhīdào nǎxiē zhōng 你知道哪些中 wéndǎ zhāohu 文打招呼? qǐngzhìshǎoshuōchū 请至少说出 wǔgè 五个。 แปล: นักเรียนรู้จักคำ	ทักษะการพูด				

	<p>ทักษะของจีนใดบ้าง? กรุณาบอกมาอย่างน้อย 5 คำ</p>					
4.3	<p>nǐ xǐ huān nǎ zhǒng 你喜欢哪种 zhōngguó chá 中国茶? wèi shén me 为什么? แปล: นักเรียนชอบชาจีน ชนิดใด? เพราะอะไร?</p>	ทักษะการพูด				
4.4	<p>nǐ xǐ huān rè chá 你喜欢喝热茶 hái shì lěng chá 还是冷茶? wèi shén me 为什么? แปล: นักเรียนชอบดื่มชา ร้อนหรือชาเย็น? เพราะอะไร?</p>	ทักษะการพูด				
4.5	<p>nǐ zhī dào nǎ xiē zhōng 你知道哪些中 guó cài? qǐng zhì shǎo 国菜? 请至少 shuō chū wǔ gè 说出五个。 แปล: นักเรียนรู้จัก อาหารจีนอะไรบ้าง? กรุณาบอกมาอย่างน้อย 5 เมนู</p>	ทักษะการพูด				
4.6	<p>qǐng shuō shuō nǐ xǐ huān 请说说你喜欢的 de zhōngguó yǐn shí 的中国饮食。 แปล: จงอธิบายว่า นักเรียนชอบอาหารชนิด ใดของจีนบ้าง?</p>	ทักษะการพูด				
4.7	<p>nǐ xǐ huān shén me zhōng 你喜欢什么中</p>	ทักษะการพูด				

	<p>guó chuán tǒng fú shì 国传统服饰? wèi shén me 为什么? แปล: นักเรียนชอบชุด ดั้งเดิมของจีนชุดใดบ้าง? เพราะอะไร?</p>					
4.8	<p>nǐ xǐ huān hàn fú hái 你喜欢汉服还 shì qí páo 是旗袍? wèi shén me 为什么? แปล: นักเรียนชอบชุด ฮั่นฝูหรือชุดกี่เพ้า มากกว่ากัน? เพราะอะไร?</p>	ทักษะการพูด				
4.9	<p>shén me shì gōngfu 什么是功夫? nǐ huì zuò nǎxiē 你会做哪些 quánfǎ 拳法? แปล: กังฟูคืออะไร? นักเรียนชอบท่าหมัด ไหนบ้าง?</p>	ทักษะการพูด				
4.10	<p>nǐ jué de nǎxiē 你觉得哪些 gōngfu quánfǎ nán 功夫拳法难 xué wèi shén me 学? 为什么? แปล: นักเรียนคิดว่าท่า หมัดกังฟูท่าไหนยาก ที่สุด? เพราะอะไร?</p>	ทักษะการพูด				

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

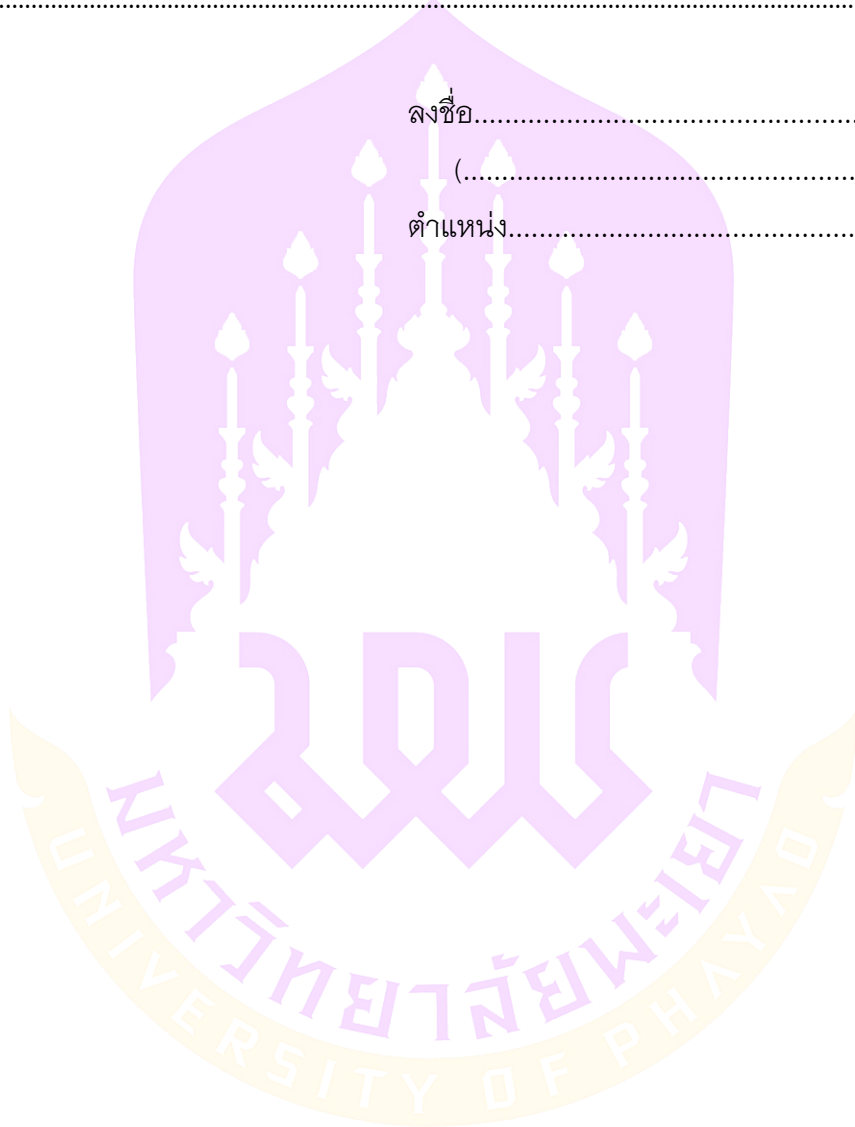
.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

3. แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับด้านองค์ประกอบ
เจตคติของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น

แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับด้านองค์ประกอบ
เจตคติของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นที่เป็นจริงของท่าน
มากที่สุดและโปรดตอบทุกข้อ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดตรงกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการ
เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบวัดตรงกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการ
เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดไม่ตรงกับองค์ประกอบของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการ
เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
1	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เข้าใจ ง่ายและไม่ซับซ้อน				
2	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เริ่มจากการอธิบายตัวอย่างและนำไปสู่ การปฏิบัติจริง				
3	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ยากเกินไปและทำให้เด็ก ๆ สับสน				
4	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้				
5	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ กระตุ้น ให้เด็ก ๆ มีความสนใจและอยากเรียนรู้				

กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
6	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ตื่นเต้นและสนุกสนาน				
7	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เข้าใจเนื้อหาว่าง่ายมากขึ้น				
8	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในชีวิตจริงได้				
9	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ช้าซากและไม่น่าสนใจ				
10	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เกิดความขัดแย้งระหว่างทำงานร่วมกับเพื่อน				
สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
11	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ดึงดูดความสนใจของเด็ก ๆ ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ได้ง่ายและสนุก				
12	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีความล้ำสมัยและไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียน				
13	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีอุปกรณ์มากเกินไป ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ช้าและไม่สนุก				
14	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีการอธิบายที่ชัดเจนและเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน				
15	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ได้ลงมือทำปฏิบัติจริง				
กระบวนการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน					
16	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมกับบทเรียนมากขึ้น				

17	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ทำให้เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้ด้วยการลงมือทำในชั้นเรียนได้จริง				
18	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ดำเนินการอย่างเป็นลำดับขั้นตอนทำให้เด็ก ๆ เข้าใจบทเรียนได้เร็วขึ้น				
19	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ใช้เวลาเรียนรู้นานเกินไป ทำให้เด็ก ๆ รู้สึกเบื่อและไม่สนุก				
20	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ทำให้เด็ก ๆ เครียดและกังวลเกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่ม				

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

4. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วย การจัดการเรียนรู้ 5 แผน การจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	ชั้นประถมศึกษาตอนต้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 วัฒนธรรมจีน 中国文化	จำนวน 20 ชั่วโมง
แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน	เวลา 4 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

เรียนรู้คำศัพท์และประโยคพื้นฐานที่ใช้ในการแนะนำตัวและการทักทาย สามารถฟังและพูดบทสนทนาเพื่อสื่อสารเกี่ยวกับการแนะนำตัวและการทักทาย เป็นภาษาจีนได้ ผ่านกิจกรรมเพลง เกม และการแสดงบทบาทสมมุติ สอดแทรก วัฒนธรรมจีนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติตัวในการแนะนำตัวและการ ทักทายได้อย่างเหมาะสมในบริบทของวัฒนธรรมจีน

2. จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- 2.1 ผู้เรียนตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟังเกี่ยวกับการแนะนำตัวและทักทายของจีนได้
- 2.2 ผู้เรียนฟังและพูดบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัวและทักทายเป็น ภาษาจีนได้
- 2.3 ผู้เรียนฟังและพูดโต้ตอบสนทนาเกี่ยวกับการแนะนำตัวและทักทายเป็นภาษาจีนได้
- 2.4 ผู้เรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนการแนะนำตัวและทักทายได้
- 2.5 ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมุติในสถานการณ์การแนะนำตัวและทักทายเป็น ภาษาจีนได้

3. สาระการเรียนรู้

shēng cí

3.1 คำศัพท์ (生词)

คำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีนทั้งหมด 12 คำ

nǐ hǎo jiào shén me míng zì wǒ
ได้แก่ คุณ (你), ดี (好), ชื่อว่า (叫), อะไร (什么), ชื่อ (名字), ฉัน (我),

สวัสดี (你好), สวัสดีผู้อาวุโสกว่า (您好), สวัสดีทุกคน (你们好), สวัสดีตอน
เช้า (早上好), สวัสดีทุกคน (大家好), สวัสดีคุณครู (老师好)

3.2 ประโยค (句子)

A: สวัสดี (你好)

B: สวัสดี (你好) / สวัสดีผู้อาวุโสกว่า (您好) / สวัสดีตอนเช้า (早上好) /

สวัสดีทุกคน (大家好) / สวัสดีคุณครู (老师好)

A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?)

B: ฉันชื่อ... (我叫...)

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร

5. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activities based learning) 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ (Inspire and Experiences) ช่วงโมเมนต์ที่ 1 (10 นาที)

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ (Inspire and Experiences)	กิจกรรม “ฟังและตอบคำถามจากเพลง โดยคุณครูให้นักเรียนฟังเพลง “Hello Song (你好歌) Chinese Greeting” โดยคุณครูใช้สื่อวีดีโอจาก YouTube https://www.youtube.com/watch?v=m_rDIzj6DRE นักเรียนฟังเพลง 1 รอบ สังเกตและตอบคำถามดังตัวอย่าง ➤ นักเรียนพอจะทราบหรือไม่ว่าจากบทเพลงวันนี้เราจะเรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนเรื่องอะไร แนวคำตอบ : วันนี้เราจะเรียนเกี่ยวกับเรื่อง	-ผู้เรียนตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟังที่เกี่ยวกับการแนะนำตัวและการทักทายของจีนได้

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
	<p>วัฒนธรรมการทักทายของจีน</p> <p>➢ นักเรียนทราบหรือไม่ว่ามีคำทักทายที่ใช้ในเพลงนี้มีอะไรบ้าง? แนวคำตอบ : สวัสดี (你好), สวัสดีตอนเช้า (早上好), สวัสดีตอนเย็น (晚上好)</p> <p>➢ นักเรียนสามารถสังเกตเห็นอะไรจากวัฒนธรรมจีนที่สะท้อนในเพลงนี้?</p> <p>แนวคำตอบ : การแต่งกาย ท่าทางการทักทาย</p>	

2. ชั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and Practice) ชั่วโมงที่ 1 (50 นาที)

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
<p>ชั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ (Knowledge and Practice)</p>	<p>1. คุณครูให้ความรู้แก่นักเรียนโดยใช้บัตรภาพคำศัพท์นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัว และทักทายของจีนทั้งหมด 12 คำ ได้แก่ คุณ (你), ดี (好), ชื่อว่า (叫), อะไร (什么), ชื่อ (名字), ฉัน (我), สวัสดี (你好), สวัสดีผู้อาวุโสกว่า (您好), สวัสดีทุกคน (你们好), สวัสดีตอนเช้า (早上好), สวัสดีทุกคน (大家好), สวัสดีคุณครู (老师好)</p> <p>นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีน คำละ 2 ครั้งตามคุณครู ทำซ้ำให้ครบทั้ง 12 คำ หลังจากนั้นคุณครูอธิบายคำศัพท์และยกตัวอย่างประโยค</p>	<p>-ผู้เรียนฟังและพูดออกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัวและการทักทายเป็นภาษาจีนได้</p>

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
	<p>ประกอบและให้นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์ด้วยตนเอง</p> <p>2. นักเรียนฝึกทักษะการฟังจากคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัวและทักทายของจีนที่ได้ยิน โดยนักเรียนทำใบงานที่ 1 ฝึกทักษะการฟัง 听力 เรื่อง การแนะนำตัวและทักทายของจีน โดยนักเรียนฟังเสียงคำศัพท์ที่คุณครูเปิดให้ จากสื่อการสอน Power point Track01</p> <p>https://soundcloud.com/user-track01 เต็มพินอิน และเสียงวรรณยุกต์จากคำศัพท์ที่ได้ยินให้ถูกต้อง</p> <p>3. นักเรียนฝึกทักษะการพูด โดยนักเรียนทำกิจกรรม “วงล้อคำศัพท์” (vocabulary Wheel) คุณครูจะมีวงล้อคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัวและการทักทายเป็นภาษาจีน สื่อการสอนสร้างจากเว็บไซต์ https://wheelofnames.com วิธีการเล่นคือ คุณครูสุ่มเรียกชื่อนักเรียน 1 คน มาหมุนคำศัพท์จากวงล้อ เมื่อนักเรียนหมุนคำศัพท์แล้วให้พูดบอกคำศัพท์คำนั้นเป็นภาษาจีน ถ้าหากบอกไม่ถูกต้องให้หมุนเลือกคำศัพท์คำใหม่แล้วพูดบอกคำศัพท์เป็นภาษาจีนให้ถูกต้อง หากบอกคำศัพท์ได้ถูกต้องตั้งแต่ครั้งแรกแล้ว ให้เลือกเพื่อนคนต่อไปโดยไม่ซ้ำคนเดิมมาหมุนคำศัพท์เป็นลำดับไปเรื่อย ๆ จนครบทุกคน</p>	

3. ชั้นปฏิบัติการกิจกรรม (Activity) ชั่วโมงที่ 2 (60 นาที)

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
<p>ชั้นปฏิบัติการกิจกรรม (Activity)</p>	<p>1. นักเรียนปฏิบัติการกิจกรรม “เกม จก ชิบ หยิบ บอก” โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละเท่า ๆ กัน เพื่อเล่นเกมแข่งขันกัน นักเรียนแต่ละกลุ่มนั่งเรียงต่อแถวเป็นเส้นตรง โดยทุกคนในแถวหันหน้าไปทางเดียวกัน เพื่อใช้ในการส่งต่อคำศัพท์ โดยเริ่มจากผู้เล่นคนแรกที่ได้รับคำศัพท์จากการสุ่มคำศัพท์จากโช้ที่เตรียมไว้ แล้วกระชิบบอกคำศัพท์ที่ตนเองจับได้ส่งต่อไปยังเพื่อนในแถวจนถึงคนสุดท้าย ซึ่งจะยกมือและพูดคำศัพท์คำนั้นออกมาให้ถูกต้อง คุณครูตรวจสอบคำตอบ หากส่งต่อคำศัพท์ได้ถูกต้องทีมนั้นจะได้รับ 1 คะแนน ทีมไหนบอกคำศัพท์ได้ถูกต้องมากที่สุดถือเป็นผู้ชนะ หลังจากนั้นคุณครูร่วมกับนักเรียนสรุปคำศัพท์ วลี ประโยค ให้นักเรียนฟังเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรม</p> <p>2. นักเรียนปฏิบัติการกิจกรรมฝึกพูดประโยคการทักทายและแนะนำตัวเป็นภาษาจีน นักเรียนทำใบกิจกรรมที่ 2 โดยนักเรียนเลือกสนทนากับเพื่อนหรือคุณครู ให้ครบจำนวน 5 คน โดยพูดสนทนาทักทายและพูดแนะนำตัวเป็นภาษาจีนไปเรื่อย ๆ โดยใช้ประโยคการทักทายให้เหมาะสมกับบุคคลตัวอย่างการใช้ประโยค</p> <p>A: สวัสดี (你好), B: สวัสดี (你好), A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) B: ฉันชื่อ... (我叫...)</p>	<p>-ผู้เรียนฟังและพูดบอก ความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับการแนะนำตัวและการทักทายเป็นภาษาจีนได้</p> <p>-ผู้เรียนฟังและพูดโต้ตอบสนทนาเกี่ยวกับการแนะนำตัวและการทักทายเป็นภาษาจีนได้</p>

4. ชั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate) ชั่วโมงที่ 3 (60 นาที)

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
<p>ชั้นสื่อสารและนำเสนอ (Communicate)</p>	<p>1. คุณครูใช้สื่อการสอน PowerPoint นำเสนอความรู้เพิ่มเติม เรื่องวัฒนธรรมการแนะนำตัวและการทักทายของจีน โดยนำเสนอการแนะนำตัวและการทักทายให้เหมาะสมกับบุคคล เวลา และสถานที่ เช่น การแนะนำตัวและการทักทายกับผู้สูงอายุกว่า การแนะนำตัวและการทักทายกับคุณครู การแนะนำตัวและการทักทายกับเพื่อน และการแนะนำตัวและการทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ 4 ประโยค ดังนี้</p> <p><u>การแนะนำตัวและการทักทายกับผู้สูงอายุ</u></p> <p>A: สวัสดี (你好) <small>nǐ hǎo</small></p> <p>B: สวัสดีผู้สูงอายุ (您好) <small>nín hǎo</small></p> <p>A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) <small>nǐ jiào shén me míng zi</small></p> <p>B: ฉันชื่อ... (我叫...) <small>wǒ jiào</small></p> <p><u>การแนะนำตัวและการทักทายกับคุณครู</u></p> <p>A: สวัสดี (你好) <small>nǐ hǎo</small></p> <p>B: สวัสดีคุณครู (老师好) <small>lǎo shī hǎo</small></p> <p>A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) <small>nǐ jiào shén me míng zi</small></p> <p>B: ฉันชื่อ... (我叫...) <small>wǒ jiào</small></p> <p><u>การแนะนำตัวและการทักทายกับเพื่อน</u></p> <p>A: สวัสดี (你好) <small>nǐ hǎo</small></p> <p>B: สวัสดี (你好) <small>nǐ hǎo</small></p> <p>A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) <small>nǐ jiào shén me míng zi</small></p>	<p>-ผู้เรียนสามารถแสดงบทบาทสมมุติในสถานการณ์การแนะนำตัวและการทักทายเป็นภาษาจีนได้</p>

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
	<p>B: ฉันชื่อ... (我叫...) <small>wǒ jiào</small></p> <p>การทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ</p> <p>A: สวัสดีตอนเช้า (早上好) <small>zǎo shang hǎo</small></p> <p>B: สวัสดีตอนเช้า (早上好) <small>zǎo shang hǎo</small></p> <p>A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) <small>nǐ jiào shén me míng zì</small></p> <p>B: ฉันชื่อ... (我叫...) <small>wǒ jiào</small></p> <p>2. นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “แสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การพูดแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน” โดยคุณครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละเท่า ๆ กัน โดยใช้ประโยคที่เรียนมาข้างต้นทั้ง 4 ประโยค โดยใช้แถบคาดศีรษะที่มีภาพคำศัพท์บุคคลและเวลาต่าง ๆ ที่คุณครูกำหนดไว้ แจกแถบคาดศีรษะ (Headband) ที่มีภาพบุคคลต่าง ๆ ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม สวมแถบคาดศีรษะ แล้วเริ่มพูดสนทนาประโยคการแนะนำตัวและการทักทายเป็นภาษาจีน สลับเปลี่ยนแถบคาดศีรษะกันภายในกลุ่ม ฝึกพูดประโยคจนชำนาญ แล้วผู้เรียนแต่ละกลุ่มสลับกันออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน คุณครูสังเกตการณ์สนทนาของนักเรียนแต่ละกลุ่ม ให้คำชมและข้อเสนอแนะ</p>	

5. ชั้นประเมินผล (Evaluate) ชั่วโมงที่ 4 (60 นาที)

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
ชั้นประเมินผล (Evaluate)	<p>1.กิจกรรม Think and Share ให้นักเรียนดูคลิปวิดีโอ วัฒนธรรมการทักทาย หรือการคำนับของจีนโบราณ ในแต่ละยุคสมัย โดยใช้สื่อวิดีโอจาก Facebook https://www.facebook.com/watch/?v=2279083252399255 นักเรียนดูวิดีโอ 1 รอบ สังเกตและตอบคำถามดังตัวอย่าง</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ วัฒนธรรมการทักทาย หรือการคำนับของจีนโบราณมีกี่แบบ แนวคำตอบ : 3 แบบ คือ คำนับพาดินหรือคนที่มีศักดิ์, อายุสูงกว่า) การคำนับผู้ที่ต่ำกว่า(ศักดิ์หรืออายุ) และการคำนับทั่วไป ➤ การคำนับพาดินมีลักษณะอย่างไร แนวคำตอบ : การคำนับพาดิน (หรือคนที่มีศักดิ์, อายุสูงกว่า) จะยกมือขึ้นเหนือศีรษะแล้วก้มตัวลงประมาณ 90° ➤ การคำนับผู้ที่ต่ำกว่า(ศักดิ์หรืออายุ) มีลักษณะอย่างไร แนวคำตอบ : การคำนับผู้ที่ต่ำกว่า (ศักดิ์หรืออายุ) จะยกมือระดับเอวแล้วยืดออกด้านหน้า ค้อมศีรษะเล็กน้อยประมาณ 15° ➤ การคำนับทั่วไปมีลักษณะอย่างไร แนวคำตอบ : การคำนับทั่วไป ยกมือระดับอก ค้อมตัวเล็กน้อย ประมาณ 45° ➤ นักเรียนรู้จักการทักทาย หรือก็คือการคำนับของจีนโบราณในยุคสมัยใดบ้าง แนวคำตอบ : ราชวงศ์ฉิน ราชวงศ์ถัง 	<p>ผู้เรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน การแนะนำตัว และการทักทายได้ -ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาจีน</p>

Purpose in process	Activities	Learning outcomes
	<p>ราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์ หมิง เป็นต้น</p> <p>2.นักเรียนนำแนวคำตอบมาแชร์ในกระดานดิจิทัลออนไลน์ในรูปแบบเสมือน Post it ที่ติดบนบอร์ดแสดงผลทุกอย่างแบบ Real-time สามารถโพสต์ได้ทั้งในรูปแบบข้อความ รูปภาพ สื่อการสอนจาก https://padlet.com/ โดยคุณครูจะมีคำถามทั้งหมด 5 คำถาม เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนการแนะนำตัวและทักทายของจีน ให้นักเรียนเข้าไปร่วมตอบคำถามให้ครบทั้ง 5 ข้อ</p> <p>3.นักเรียนแต่ละคนสรุป ระดมความคิด แสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน ผ่านกระดานดิจิทัลในรูปแบบเสมือน Post it สามารถโพสต์ทั้งในรูปแบบข้อความ รูปภาพ จาก https://padlet.com/ โดยนักเรียนแชร์ภาพตัวเองหรือกับเพื่อนในการแสดงท่าทางการทักทายของจีนในแบบต่าง ๆ ตามยุคสมัยนั้น ๆ และเขียนสรุปความรู้ของตนเองที่ได้รับ</p> <p>4.คุณครูและนักเรียนร่วมกันสรุป สะท้อนความรู้ที่นักเรียนได้รับและซักถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมทั้งหมดที่ได้ปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและการทักทายของจีน</p>	

7. สื่อการสอน

- 7.1 คลิปวีดีโอเพลง “Hello Song (你好歌) | Chinese Greeting | By Little Fox” โดย
ใช้สื่อวีดีโอจาก YouTube https://www.youtube.com/watch?v=m_rDlj6DRE
- 7.2 บัตรภาพคำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีน
- 7.3 ไฟล์เสียง Power point Track01 <https://soundcloud.com/user-track01>
- 7.4 วงล้อคำศัพท์การแนะนำตัวและการทักทายของประเทศจีน สร้างจากเว็บไซต์
<https://wheelofnames.com>
- 7.5 PowerPoint นำเสนอความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและการทักทายของ
ประเทศจีน
- 7.6 คลิปวีดีโอ วัฒนธรรมการทักทาย หรือการคำนับของจีนโบราณในแต่ละยุคสมัย
ใช้สื่อวีดีโอจาก Facebook <https://www.facebook.com/watch/?v=2279083252399255>
- 7.7 ใบกิจกรรม “เกม จัก ชิบ หยิบ บอก”
- 7.8 ใบกิจกรรม “แสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การพูดแนะนำตัวเองและการ
ทักทายเป็นภาษาจีน”
- 7.9 ใบงานที่ 1 ฝึกทักษะการฟัง 听力 เรื่อง การแนะนำตัวและทักทายของจีน
- 7.10 ใบงานที่ 2 ฝึกทักษะการพูด 说话 เรื่อง การแนะนำตัวและทักทายของจีน
- 7.11 กระดานดิจิทัลรูปแบบเสมือน Post it จาก <https://padlet.com/>

8. แหล่งการเรียนรู้ภายในโรงเรียน/ภายนอกโรงเรียนและแหล่งการเรียนรู้ในการสืบค้น เพิ่มเติมสำหรับนักเรียน

- 8.1 คลิปวีดีโอ การทักทายของประเทศจีน 7 Ways to Say Hello in Chinese 中文
打招呼 จาก YouTube <https://www.youtube.com/watch?v=tc1MBR94Qfw&t=83s>
- 8.2 คลิปวีดีโอ 打招呼 18 common greetings in Chinese: how to use greetings
like a native จาก YouTube <https://www.youtube.com/watch?v=o7Ee8ci7Gzc&t=688s>
- 8.3 ห้องสมุดโรงเรียนรัตนฉัตร อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น

9. การวัดและการประเมินผล

เป้าหมาย การเรียนรู้	หลักฐาน ผลการเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การ ประเมิน
จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
ตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟัง เกี่ยวกับการ แนะนำตัวและการ ทักทายของจีนได้	ใบงานที่ 1 แบบฝึกทักษะ การฟัง 听力 เรื่อง การ แนะนำตัว และการทักทาย ของจีน	ตรวจใบงานที่ 1 แบบฝึกทักษะ การฟัง 听力 เรื่อง การ แนะนำตัว และการทักทาย ของจีน	แบบประเมินใบ งานที่ 1 แบบฝึก ทักษะการฟัง 听力 เรื่อง การแนะนำตัว และการทักทาย ของจีน	คุณภาพระดับดี หรือ 9 คะแนน ขึ้นไป
ผู้เรียนฟังและพูด บอกความหมาย คำศัพท์เกี่ยวกับ การแนะนำตัว และทักทายเป็น ภาษาจีนได้	การเล่นเกม “จก ชิบ หยิบ บอก”	ตรวจแบบ ประเมิน ผลการสังเกต พฤติกรรม การเล่นเกม “จก ชิบ หยิบ บอก”	แบบประเมินผล การสังเกต พฤติกรรม การเล่น “จก ชิบ หยิบ บอก”	คุณภาพระดับดี หรือ 5 คะแนน ขึ้นไป
ผู้เรียนพูดได้ตอบ สนทนาเกี่ยวกับ การแนะนำตัว และการทักทาย เป็นภาษาจีนได้	ใบงานที่ 2 แบบ ฝึกทักษะการ พูด 说话 เรื่อง การ แนะนำตัว และการทักทาย ของจีน	ตรวจใบงานที่ 2 แบบฝึกทักษะ การพูด 说话 เรื่อง การ แนะนำตัว และการทักทาย ของจีน	แบบประเมินใบ งานที่ 2 แบบ ฝึกทักษะการ พูด 说话 เรื่อง การ แนะนำตัวและ การทักทาย ของจีน	คุณภาพระดับดี หรือ 11 คะแนน ขึ้นไป

เป้าหมาย การเรียนรู้	หลักฐาน ผลการเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การ ประเมิน
จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้				
ผู้เรียนสามารถ ตอบคำถาม เกี่ยวกับ วัฒนธรรมจีน เรื่อง การแนะนำ ตัวและการ ทักทายของจีน เป็นภาษาจีนได้	สังเกต พฤติกรรม การตอบคำถาม	ตรวจแบบ สังเกต พฤติกรรม การตอบคำถาม	แบบสังเกต พฤติกรรม การตอบคำถาม	คุณภาพระดับดี หรือ 5 คะแนน ขึ้นไป
ผู้เรียนสามารถ แสดงบทบาท สมมุติใน สถานการณ์ การแนะนำตัว และการทักทาย ของจีนเป็น ภาษาจีนได้	การแสดง บทบาทสมมุติ การแนะนำตัว และการทักทาย ของจีนเป็น ภาษาจีน	ตรวจแบบ ประเมินผลการ สังเกต พฤติกรรม การแสดงบทบาท สมมุติ แนะนำตัวและ การทักทายของ จีนเป็นภาษาจีน	แบบประเมินผล การสังเกต พฤติกรรม การแสดง บทบาทสมมุติ การแนะนำตัว และการทักทาย ของจีนเป็น ภาษาจีน	คุณภาพระดับดี หรือ 5 คะแนน ขึ้นไป
สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน				
ความสามารถใน การสื่อสาร	การสื่อสารใน ชั้นเรียน การ สนทนาโต้ตอบ หรือ การถาม คำถาม	การประเมิน พฤติกรรมของ ผู้เรียนระหว่าง ทำกิจกรรม ในชั้นเรียน	แบบประเมิน สมรรถนะ สำคัญของ ผู้เรียนด้าน ความสามารถ ในการสื่อสาร	คุณภาพระดับดี หรือ 10 คะแนน ขึ้นไป

บันทึกหลังสอน

1. สิ่งที่เป็นข้อดีจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (พฤติกรรมเด่นของนักเรียนรายบุคคล)

2. ผลจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ด้านความรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์)

3. ปัญหา/อุปสรรค ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (พฤติกรรมเด่นของนักเรียนรายบุคคล)

4. แนวทางแก้ไขปัญหาของครูผู้สอน และผลที่ได้

5. สิ่งที่ควรดำเนินการพัฒนาต่อไป (ใช้ในการพัฒนาการวางแผนการสอนต่อไป หรือวิจัยในชั้นเรียน)

ลงชื่อ _____ (ผู้บันทึก)

(นางสาวอมิตรา อินทร์พิมพ์)

_____ / _____ / _____

ใบงานที่ 1 แบบฝึกทักษะการฟัง 听力
เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

名字..... 班级..... 学号.....

一、听并标出声调 (Listen and mark the tones.)

A: Nǐ hǎo

B: Nín hǎo

A: Dàjiā hǎo

B: Lǎoshī hǎo

二、听并写出带声调的拼音 (Listen and write the pinyin with the tone marks.)

!

Měinà!

!

Mínhū!

!

Zhéxiù!

เฉลยใบงานที่ 1 แบบฝึกทักษะการฟัง 听力
เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

名字..... 班级..... 学号.....

一、听并标出声调 (Listen and mark the tones.)

A: Nǐ hǎo

B: Nín hǎo

A: Dàjiā hǎo

B: Lǎoshī hǎo

二、听并写出带声调的拼音 (Listen and write the pinyin with the tone marks.)

Dàjiā hǎo !

Wǒ jiào Měinà!

Nǐmen hǎo !

Wǒ jiào Mínhū!

Nǐ hǎo !

Wǒ jiào Zhéxiù!

เกณฑ์การให้คะแนนใบงานที่ 1 แบบฝึกทักษะการฟัง 听力

เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
ความเข้าใจ	ตอบคำถามจากการฟังได้ถูกต้องทั้งหมด 5 ข้อ ภายใน 5 นาที	ตอบคำถามจากการฟังได้ถูกต้อง 4 ข้อ ภายใน 5 นาที	ตอบคำถามจากการฟังได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ ภายใน 5 นาที	ตอบคำถามจากการฟังได้ถูกต้องน้อยกว่า 2 ข้อ ภายใน 5 นาที
การจับใจความสำคัญ	ระบุสาระสำคัญของเนื้อหาจากการฟังได้ถูกต้องทั้งหมด 5 ข้อ ภายใน 5 นาที	ระบุสาระสำคัญของเนื้อหาจากการฟังได้ถูกต้อง 4 ข้อ ภายใน 5 นาที	ระบุสาระสำคัญของเนื้อหาจากการฟังได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ ภายใน 5 นาที	ระบุสาระสำคัญของเนื้อหาจากการฟังได้ถูกต้องน้อยกว่า 2 ข้อ ภายใน 5 นาที
การรู้ความหมายคำศัพท์	แปลความหมายของคำศัพท์จากการฟังได้ถูกต้องทั้งหมด 5 ข้อ ภายใน 5 นาที	แปลความหมายของคำศัพท์จากการฟังได้ถูกต้อง 4 ข้อ ภายใน 5 นาที	แปลความหมายของคำศัพท์จากการฟังได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ ภายใน 5 นาที	แปลความหมายของคำศัพท์จากการฟังได้ถูกต้องน้อยกว่า 2 ข้อ ภายใน 5 นาที

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 16-20 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 4 คือ ดีเยี่ยม
ช่วงคะแนน 11-15 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 3 คือ ดี
ช่วงคะแนน 6-10 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 2 คือ พอใช้
ช่วงคะแนน 1-5 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 1 คือ ปรับปรุง

หมายเหตุ ผ่านเกณฑ์ 11 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี

ใบงานที่ 2 แบบฝึกทักษะการพูด 说话
เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

名字..... 班级..... 学号.....

一、请询问朋友的名字，并将其写在下面的框中。(Ask your friends name shown in the picture below and write them in the box.)

nǐ hǎo
A: 你好!

B: _____!

nǐ jiào shén me míng zì
A: 你叫什么名字?

wǒ jiào
B: 我叫 Amittra 。

1	2	3	4	5

เจดัยใบงานที่ 2 แบบฝึกทักษะการพูด 说话

เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

名字..... 班级..... 学号.....

一、请询问朋友的名字，并将其写在下面的框中。(Ask your friends name shown in the picture below and write them in the box.)

nǐ hǎo
A: 你好!

nǐ hǎo nǐ nǐ hǎo nǐ men hǎo zǎoshanghǎo dàjiāhǎo lǎoshīhǎo
B: 你好! / 您好 / 你们好 / 早上好 / 大家好 / 老师好

nǐ jiào shén me míng zì
A: 你叫什么名字?

wǒ jiào
B: 我叫 Amittra 。

1	2	3	4	5
name	Name	name	name	name

เกณฑ์การให้คะแนนใบงานที่ 2 แบบฝึกทักษะการพูด 说话

เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
ความคล่องแคล่ว	พูดสื่อสาร เป็นประโยค ได้ต่อเนื่อง ถูกต้อง ทั้งหมด 5 ข้อ	พูดสื่อสาร เป็นประโยค ได้ต่อเนื่อง ถูกต้อง 4 ข้อ	พูดสื่อสาร เป็นประโยค ได้ต่อเนื่อง ถูกต้อง 2 -3 ข้อ	พูดสื่อสาร เป็นประโยค ได้ต่อเนื่อง ถูกต้อง น้อยกว่า 2 ข้อ
การออกเสียง	พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้อง ทั้งหมด 5 ข้อ	พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้อง 4 ข้อ	พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้อง 2 -3 ข้อ	พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้อง น้อยกว่า 2 ข้อ
ความถูกต้อง	เลือกใช้ ไวยากรณ์และ คำศัพท์ได้ ถูกต้อง ทั้งหมด 5 ข้อ	เลือกใช้ ไวยากรณ์และ คำศัพท์ได้ ถูกต้อง 4 ข้อ	เลือกใช้ ไวยากรณ์และ คำศัพท์ได้ ถูกต้อง 2 -3 ข้อ	เลือกใช้ ไวยากรณ์และ คำศัพท์ได้ ถูกต้อง น้อยกว่า 2 ข้อ

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
ขอบเขต	พูดเนื้อหา ที่เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ การแนะนำตัว และการ ทักทาย เป็นภาษาจีน ได้ถูกต้อง ทั้งหมด 5 ข้อ	พูดเนื้อหา ที่เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ การแนะนำตัว และการ ทักทาย เป็นภาษาจีน ได้ถูกต้อง 4 ข้อ	พูดเนื้อหา ที่เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ การแนะนำตัว และการ ทักทาย เป็นภาษาจีน ได้ถูกต้อง 2-3 ข้อ	พูดเนื้อหา ที่เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ การแนะนำตัว และการ ทักทาย เป็นภาษาจีน ได้ถูกต้อง น้อยกว่า 2 ข้อ
เวลา	พูดสื่อสาร ได้ถูกต้อง ใช้เวลาภายใน 10 นาที	พูดสื่อสาร ได้ถูกต้อง ใช้เวลา 11-15 นาที	พูดสื่อสาร ได้ถูกต้อง ใช้เวลา 15-20 นาที	พูดสื่อสาร ได้ถูกต้อง ใช้เวลา มากกว่า 20 นาทีขึ้นไป

เกณฑ์การประเมิน

- ช่วงคะแนน 16-20 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 4 คือ ดีเยี่ยม
- ช่วงคะแนน 11-15 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 3 คือ ดี
- ช่วงคะแนน 6-10 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 2 คือ พอใช้
- ช่วงคะแนน 1-5 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 1 คือ ปรับปรุง

หมายเหตุ ผ่านเกณฑ์ 11 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี

เกณฑ์การประเมินผลการสังเกตพฤติกรรมการเล่นเกม “ จก ชิบ หยิบ บอก”
เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

ที่	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ		
		ระดับ 3	ระดับ 2	ระดับ 1
1	ปฏิบัติตามกติกา	ปฏิบัติตามกติกาที่กำหนดไว้ในการเล่น 5-6 ข้อ	ปฏิบัติตามกติกาที่กำหนดไว้ในการเล่น 3-4 ข้อ	ปฏิบัติตามกติกาที่กำหนดไว้ในการเล่น น้อยกว่า 2 ข้อ
2	มีความแม่นยำ/ ถูกต้อง	บอกความหมายของคำศัพท์ในการเล่น ได้ถูกต้อง 9-12 ข้อ	บอกความหมายของคำศัพท์ในการเล่น ได้ถูกต้อง 5-8 ข้อ	บอกความหมายของคำศัพท์ในการเล่น ได้ถูกต้อง น้อยกว่า 4 ข้อ
3	มีความสามัคคี	มีความสามัคคีร่วมมือกับเพื่อนได้ตลอดเวลา ในการเล่น ร้อยละ 80 ขึ้นไป	มีความสามัคคีร่วมมือกับเพื่อนได้ตลอดเวลา ในการเล่น ร้อยละ 50 - 79	มีความสามัคคีร่วมมือกับเพื่อนได้ตลอดเวลาในการเล่น น้อยกว่าร้อยละ 50 ขึ้นไป

เกณฑ์การประเมิน

- ช่วงคะแนน 7-9 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเล่นเกม ระดับคุณภาพ 3 คือ ดีเยี่ยม
- ช่วงคะแนน 5-6 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเล่นเกม ระดับคุณภาพ 2 คือ ดี
- ช่วงคะแนน 3-4 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเล่นเกม ระดับคุณภาพ 1 คือ พอใช้

หมายเหตุ ผ่านเกณฑ์ 5 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี

แบบประเมินผลการสังเกตพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ

เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

คำชี้แจง การบันทึกให้ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง

ลำดับ ที่	พฤติกรรม ชื่อ-สกุล	ความ เหมาะสมของ บทบาท การ นำเสนอ			ความ ถูกต้อง ของ ข้อมูล			ความคิด ริเริ่ม สร้าง สรรค์			รวม คะแนน	การ ประเมินผล		หมายเหตุ
		3	2	1	3	2	1	3	2	1		ผ่าน	ไม่ ผ่าน	

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวอมิตรา อินทรพิมพ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การประเมินผลการสังเกตพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ
เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

ที่	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ		
		ดีเยี่ยม ระดับ 3	ดี ระดับ 2	พอใช้ ระดับ 1
1	ความเหมาะสม ของบทบาทการ นำเสนอ	แสดงบทบาทได้ เหมาะสม เสียงดัง ฟังชัด มีลีลา ประกอบ ร้อยละ 80 ขึ้นไป	แสดงบทบาทได้ เหมาะสม เสียงดัง มีลีลาประกอบ ร้อยละ 50 – 79	แสดงบทบาทได้ เหมาะสม เสียงเบา มีลีลาประกอบ น้อยกว่า ร้อยละ 50
2	ความถูกต้อง ของข้อมูล	พูดแสดงเนื้อหา สาระ เรื่อง การ แนะนำตัวและการ ทักทายของจีนได้ ถูกต้อง ร้อยละ 80 ขึ้นไป	พูดแสดงเนื้อหา สาระ เรื่อง การ แนะนำตัวและการ ทักทายของจีนได้ ถูกต้อง ร้อยละ 50 – 79	พูดแสดงเนื้อหา สาระ เรื่อง การ แนะนำตัวและการ ทักทายของจีนได้ น้อยกว่า ร้อยละ 50
3	ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์	แสดงบทบาท ลีลา ท่าทางและอุปกรณ์ ประกอบการแสดง มีความคิด สร้างสรรค์ได้ ร้อยละ 80 ขึ้นไป	แสดงบทบาท ลีลา ท่าทางและอุปกรณ์ ประกอบการแสดง มีความคิด สร้างสรรค์ได้ ร้อยละ 50 – 79	แสดงบทบาท ลีลา ท่าทางและอุปกรณ์ ประกอบการแสดง มีความคิด สร้างสรรค์ได้ น้อยกว่า ร้อยละ 50

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 7-9 คะแนน

หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมุติระดับ
คุณภาพ 2 คือ ดีเยี่ยม

ช่วงคะแนน 5-6 คะแนน

หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมุติระดับ
คุณภาพ 2 คือ ดี

ช่วงคะแนน 3-4 คะแนน

หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการแสดงบทบาทสมมุติระดับ
คุณภาพ 1 คือ พอใช้**หมายเหตุ ผ่านเกณฑ์ 5 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี**

เกณฑ์การประเมินผลการสังเกตพฤติกรรมการตอบคำถาม
เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทายของจีน

ที่	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ		
		ระดับ 3	ระดับ 2	ระดับ 1
1	ความสนใจ ตั้งใจฟังคำถาม	สนใจฟัง ไม่หลับ ไม่พูดคุยในชั้นเรียน ตอบคำถามได้ทันที	สนใจฟัง ไม่หลับ ไม่พูดคุยในชั้นเรียน แต่ตอบคำถาม ไม่ได้ในทันที	ไม่สนใจฟัง พูดคุย ในชั้นเรียนและตอบ คำถามไม่ได้ในทันที
2	ตอบได้ถูกต้อง ตรงตามประเด็น	ตอบคำถามได้ ถูกต้องและตรงตาม ประเด็นเกี่ยวกับ วัฒนธรรมการ แนะนำตัวและการ ทักทายของจีนได้ ครบทั้งหมด 5 ข้อ	ตอบคำถามได้ ถูกต้องและตรงตาม ประเด็นเกี่ยวกับ วัฒนธรรมการ แนะนำตัวและการ ทักทายของจีนได้ 2-4 ข้อ	ตอบคำถามได้ ถูกต้องและตรงตาม ประเด็นเกี่ยวกับ วัฒนธรรมการ แนะนำตัวและการ ทักทายของจีนได้ น้อยกว่า 2 ข้อ
3	การตอบคำถาม อย่างสม่ำเสมอ	มีส่วนร่วมในการ ตอบคำถามอย่าง สม่ำเสมอครบ ทั้งหมด 5 ข้อ	มีส่วนร่วมในการ ตอบคำถามได้ บางครั้ง 2-4 ข้อ	มีส่วนร่วมในการ ตอบคำถามได้น้อย มาก น้อยกว่า 2 ข้อ

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 7-9 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการตอบคำถามระดับคุณภาพ 3 คือ ดีเยี่ยม
ช่วงคะแนน 5-6 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการตอบคำถามระดับคุณภาพ 2 คือ ดี
ช่วงคะแนน 3-4 คะแนน	หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการตอบคำถามระดับคุณภาพ 1 คือ พอใช้

หมายเหตุ ผ่านเกณฑ์ 5 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี

เกณฑ์การประเมินผลสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
ด้านความสามารถในการสื่อสาร

พฤติกรรม บ่งชี้	ระดับคุณภาพ 4	ระดับคุณภาพ 3	ระดับคุณภาพ 2	ระดับคุณภาพ 1
1. พุศถายทอด ความรู้ความ เข้าใจจากสาร ที่ อ่าน ฟัง หรือ ดู ตามที่ กำหนดได้	พุศ ถธิบาย ถายทอดความรู้ ความเข้าใจจาก สารที่ อ่าน ฟัง หรือ ดู ได้อย่าง คล่องแคล่ว ชัดเจน มั่นใจ ไม่มีจุด ผิดพลาด	พุศ ถธิบาย ถายทอดความรู้ ความเข้าใจจาก สารที่ อ่าน ฟัง หรือ ดู ได้อย่าง คล่องแคล่ว ชัดเจน แต่มีจุด ผิดพลาด 1 -2 จุด	พุศ ถธิบาย ถายทอดความรู้ ความเข้าใจจาก สารที่ อ่าน ฟัง หรือ ดู แต่มีพุศ ติดขัด หรือมีจุด ผิดพลาด 3 จุด	พุศ ถธิบาย ถายทอดความรู้ ความเข้าใจจาก สารที่ อ่าน ฟัง หรือ ดู แต่มีพุศ ติดขัด และมีจุด ผิดพลาด 4 จุด ขึ้นไป
2. พุศถายทอด ความคิด ความรู้สึกร และ ทัศนคติของ ตนเองจากสาร ที่ อ่าน ฟัง หรือ ดู ตามที่ กำหนดได้	พุศถายทอด ความคิด ความรู้สึกร และ ทัศนคติของ ตนเองจากสาร ที่ อ่าน ฟัง หรือ ดูได้ อย่าง สมเหตุสมผล คล่องแคล่ว ชัดเจนมั่นใจ	พุศถายทอด ความคิด ความรู้สึกร และ ทัศนคติของ ตนเองจากสาร ที่ อ่าน ฟัง หรือ ดูได้ อย่าง สมเหตุสมผล	พุศถายทอด ความคิด ความรู้สึกร และ ทัศนคติของ ตนเองจากสาร ที่ อ่าน ฟัง หรือ ดูได้ แต่ไม่ สมเหตุสมผล	พุศถายทอด ความคิด ความรู้สึกร และ ทัศนคติของ ตนเองจากสาร ที่ อ่าน ฟัง หรือ ดูได้ แต่ไม่ สมเหตุสมผล ผิดประเด็น
3. เลือกใช้	เลือกใช้วิธีการ	เลือกใช้วิธีการ	เลือกใช้วิธีการ	เลือกใช้วิธีการ

พฤติกรรม บ่งชี้	ระดับคุณภาพ 4	ระดับคุณภาพ 3	ระดับคุณภาพ 2	ระดับคุณภาพ 1
วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม	สื่อสารที่ทำให้เกิดความเหมาะสมและคุ้มค่า โดยไม่เกิดผลกระทบตอตนเองและสังคม	สื่อสารที่ทำให้เกิดความคุ้มค่า แต่เกิดผลกระทบต่อตนเองและสังคม	สื่อสารที่ทำให้เกิดความคุ้มค่า แต่มีการใช้คำพูดยั่วยุ และเกิดผลกระทบตอตนเองและสังคม	สื่อสารที่ไม่ทำให้เกิดความคุ้มค่า มีการใช้คำพูดยั่วยุ ไม่ให้เกียรติผู้อื่น และเกิดผลกระทบตอตนเองและสังคม

เกณฑ์การประเมิน

ช่วงคะแนน 13-16 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารระดับคุณภาพ 4 คือ ดีเยี่ยม

ช่วงคะแนน 10-12 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารระดับคุณภาพ 3 คือ ดี

ช่วงคะแนน 7-9 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารระดับคุณภาพ 2 คือ พอใช้

ช่วงคะแนน 4-6 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารระดับคุณภาพ 1 คือ ปรับปรุง

หมายเหตุ ผ่านเกณฑ์ 10 คะแนนขึ้นไป หรือ ระดับคุณภาพดี

กิจกรรมฟังและตอบคำถามจากเพลง Hello Song (你好歌) ^{nǐ hǎo gē}

โดยใช้สื่อวีดีโอจาก Youtube https://www.youtube.com/watch?v=m_rDIzj6DRE

บัตรภาพคำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีน

you
คุณ 你 (nǐ)

GOOD
ดี 好 (hǎo)

HELLO
MY NAME IS
ชื่อว่า 叫 (jiào)

What?
อะไร 什么 (shénme)

NAME:
ชื่อ 名字 (míngzì)

ฉัน 我 (wǒ)

你好
สวัสดี 你好 (nǐhǎo)

สวัสดี (ผู้อาวุโสกว่า)
您好 (nínhǎo)

สวัสดีทุกคน
你们好 (nǐmen hǎo)

สวัสดีตอนเช้า
早上好 (zǎoshang hǎo)

สวัสดีทุกคน
大家好 (dàjiā hǎo)

สวัสดีคุณครู
老师好 (lǎoshī hǎo)

การแนะนำตัวและการทักทายกับผู้ที่อาวุโสกว่า

A: สวัสดี (你好) ^{nǐ hǎo}

B: สวัสดีผู้อาวุโสกว่า (您好) ^{nín hǎo}

A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) ^{nǐ jiào shén me míng zì}

B: ฉันชื่อ... (我叫...) ^{wǒ jiào}

Nín hǎo!
Hello!

การแนะนำตัวและการทักทายกับคุณครู

A: สวัสดี (你好) ^{nǐ hǎo}

B: สวัสดีคุณครู (老师好) ^{lǎoshī hǎo}

A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) ^{nǐ jiào shén me míng zì}

B: ฉันชื่อ... (我叫...) ^{wǒ jiào}

Lǎoshī hǎo!
Hello, teacher!

Q การแนะนำตัวและการทักทายกับเพื่อน

A: สวัสดี (你好) ^{nǐ hǎo}

B: สวัสดี (你好) ^{nǐ hǎo}

A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) ^{nǐ jiào shén me míng zì}

B: ฉันชื่อ... (我叫...) ^{wǒ jiào}

Q การทักทายในช่วงเวลาต่าง ๆ

A: สวัสดีตอนเช้า (早上好) ^{zǎo shàng hǎo}

B: สวัสดีตอนเช้า (早上好) ^{zǎo shàng hǎo}

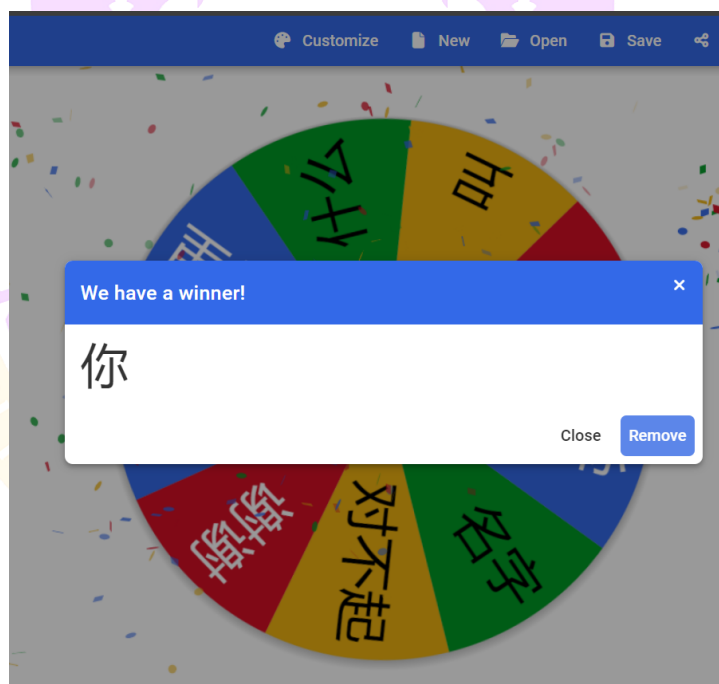
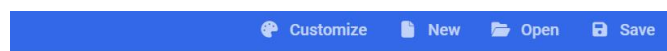
A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?) ^{nǐ jiào shén me míng zì}

B: ฉันชื่อ... (我叫...) ^{wǒ jiào}

Zǎoshang hǎo!
Good morning!

กิจกรรม “วงล้อมคำศัพท์”

กิจกรรม “เกม จก ซิบ หยิบ บอก”

1. อุปกรณ์

1.1 ไข่จับฉลาก

1.2 บ้ายบัตรคำศัพท์

2. กติกาและวิธีการเล่น

2.1 แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละเท่า ๆ กัน เพื่อเล่นเกมการแข่งขันกัน

2.2 ตัวแทนผู้เล่นกลุ่มคนที่ 1 สุ่มกับไข่แล้วบอกคำศัพท์ที่ตนเองจับได้กระซิบบอกต่อให้เพื่อน

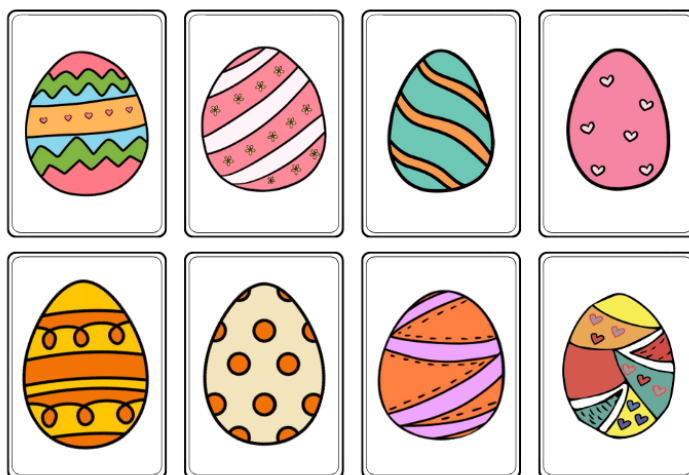
คนถัดไป

2.3 ผู้เล่นทุกคนในแถวกระซิบบอกต่อคำศัพท์โดยการออกเสียงให้เพื่อนฟัง จนถึงคนสุดท้าย

2.4 ผู้เล่นคนสุดท้ายวิ่งไปหาบัตรคำศัพท์ให้ถูกต้อง

2.5 ครูตรวจคำตอบ

2.6 ทีมไหนบอกคำศัพท์ และหาคำศัพท์ได้ถูกต้องมากที่สุดถือเป็นผู้ชนะ

อุปกรณ์ใช้จับฉลาก

คุณ 你 (nǐ)

ชื่อว่า 叫 (jiào)

ชื่อ 名字
(míngzì)

สวัสดี (ผู้อาวุโสกว่า)
您好 (nínhǎo)

สวัสดีทุกคน
大家好 (dàjiā hǎo)

ฉัน 我 (wǒ)

อะไร 什么
(shénme)

สวัสดี 你好
(nǐhǎo)

สวัสดีตอนเช้า
早上好 (zǎoshang hǎo)

สวัสดีคุณครู
老师好 (lǎoshī hǎo)

อุปกรณ์ป้ายบัตรคำศัพท์

กิจกรรม “แสดงบทบาทสมมติ (Role-play)”

เรื่อง การพูดแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน”

วิธีการจัดกิจกรรม

1. แบ่งผู้เรียนเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ เท่า ๆ กัน
2. นักเรียนฝึกพูดประโยคการพูดแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน โดยใช้รูปประโยคให้เหมาะสม ตัวอย่างประโยค เช่น การพูดทักทายและแนะนำตัวกับเพื่อน

A: สวัสดี (你好)

B: สวัสดี (你好)

A: คุณชื่ออะไร? (你叫什么名字?)

B: ฉันชื่อ... (我叫...)

3. แจกแถบคาดศีรษะ (Headband) ที่มีภาพคำศัพท์เกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัวเป็นภาษาจีนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม
4. ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ใส่แถบคาดศีรษะ ฝึกพูดประโยคตามแบบที่เรียน สลับเปลี่ยนแถบคาดศีรษะกันภายในกลุ่ม ฝึกพูดประโยคจนชำนาญ
5. กำหนดให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มออกแบบสถานการณ์ที่มีการพูดทักทายและแนะนำตัวเป็นภาษาจีน แล้วออกมาแสดงบทบาทสมมติ
6. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มสลับกันออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนจนครบทุกกลุ่ม
7. คุณครูและนักเรียนร่วมกันสรุปผลกิจกรรม

แถบคาดศีรษะ (Headband)

Nín hǎo!
Hello!

✂ _____

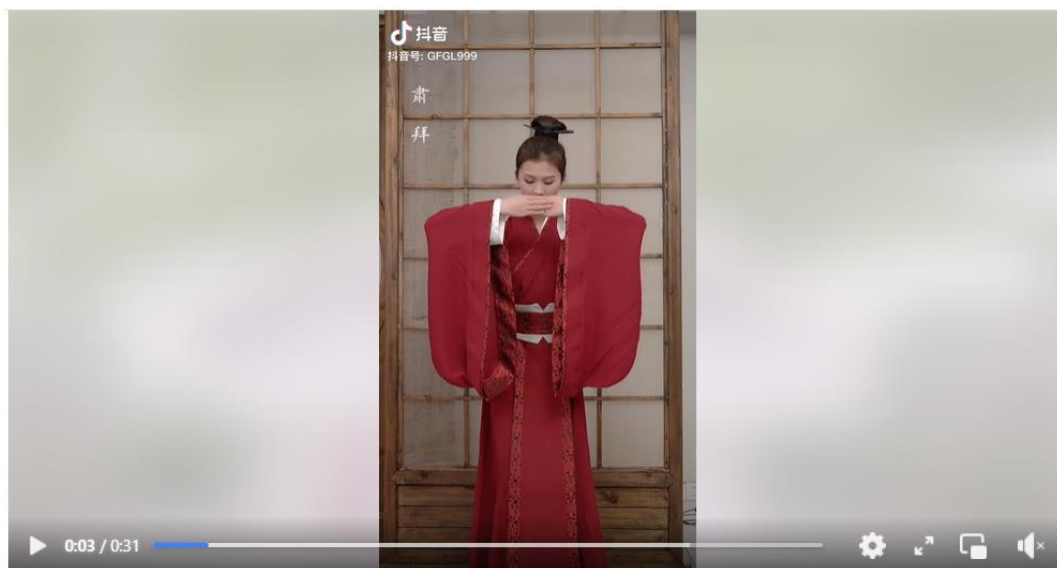

Zǎoshang hǎo!
Good morning!

✂ _____

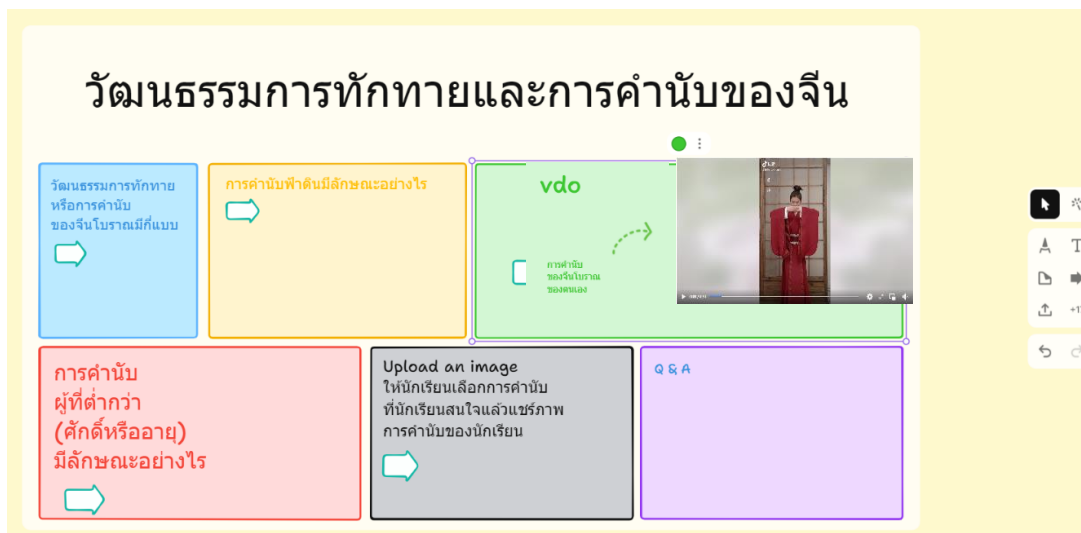
ใช้สื่อวีดีโอจาก Facebook

<https://www.facebook.com/watch/?v=2279083252399255>

กิจกรรม Think and Share

แชร์คำตอบกับเพื่อน ๆ ผ่านกระดานดิจิทัลรูปแบบเสมือน จาก <https://padlet.com/>

5. แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้
กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน
กิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน ชั้นประถมศึกษาตอนต้น
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

คำชี้แจง

1. แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ แบบวัด
ทักษะการฟังภาษาจีน 15 ข้อ 15 คะแนน และแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน 5 ข้อ
15 คะแนน จำนวน 6 หน้า คะแนนเต็ม 30 คะแนน ดังนี้
 - 1.1 แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน แบบทดสอบปรนัย (objective test) จำนวน 3 ตอน ดังนี้
 - 1.1.1 ข้อ 1-5 จำกัดเวลาในการทำข้อละ 1 นาที รวม 5 นาที เป็นแบบวัดชนิด
กาถูก-ผิด (True-False Test) จำนวน 5 ข้อ
 - 1.1.2 ข้อ 6-10 จำกัดเวลาในการทำข้อละ 1 นาที รวม 5 นาที ข้อสอบแบบ
เลือกตอบ (Multiple Choice Test) จำนวน 5 ข้อ
 - 1.1.3 ข้อ 11-15 จำกัดเวลาในการทำข้อละ 1 นาที รวม 5 นาที ข้อสอบแบบ
จับคู่ (Matching Test) จำนวน 5 ข้อ
 - 1.2 แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน แบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) จำนวน 1 ตอน ดังนี้
ข้อ 16-20 จำกัดเวลาในการทำข้อละ 2 นาที รวม 10 นาที เป็นแบบวัดชนิด
ทดสอบปากเปล่า ดำเนินการในรูปแบบรายบุคคล (Individual Format) จำนวน 5 ข้อ
2. แบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนแต่ละข้อจะวัดพฤติกรรมบ่งชี้ ดังนี้
 - 2.1 ทักษะการฟังภาษาจีนครอบคลุม 3 ด้าน ได้แก่ ความเข้าใจ การจับใจความสำคัญ
และการรู้ความหมายของคำศัพท์
 - 2.2 ทักษะการพูดภาษาจีน ครอบคลุม 5 ด้าน ได้แก่ ความคล่องแคล่ว การออกเสียง
ความถูกต้อง ด้านขอบเขต และเวลา

3. นักเรียนเริ่มทำแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนก่อน โดยครูเปิดไฟล์เสียงหัวข้อ Chinese Culture for Listening ให้นักเรียนทุกคนฟังพร้อมกัน จากนั้นนักเรียนตอบคำถามในแต่ละข้อให้ถูกต้องสมบูรณ์
4. หลังจากนั้น นักเรียนเริ่มทำแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน โดยดำเนินการเป็นรายบุคคล คุณครูเรียกนักเรียนแต่ละคนเข้าสู่กระบวนการประเมินทีละคน นักเรียนจะต้องพูดตอบคำถามต่อหน้าคุณครูอย่างชัดเจนภายในเวลาที่กำหนด คุณครูเปิดไฟล์เสียง Chinese Culture for Speaking เพื่อเริ่มต้นการสอบพูดปากเปล่า เมื่อนักเรียนได้ยินคำถามจากไฟล์เสียง จะต้องเริ่มตอบคำถามทันที โดยแต่ละคำถามมีเวลาตอบข้อละ 2 นาที
5. ไม้อนุญาตให้นักเรียนเริ่มทำข้อสอบก่อนได้รับอนุญาต
6. ไม้อนุญาตให้นำข้อสอบออกจากห้องสอบ

一、听力 (Listening Test)

第一部分 (Part 1)

คำชี้แจง

1. นักเรียนจะได้ยินเสียงคำศัพท์จากไฟล์เสียง Chinese culture for listening ทั้งหมด 5 ข้อ โดยแต่ละข้อจะได้ฟัง 2 ครั้ง
2. ให้ดูภาพและฟังคำบรรยายที่ตรงกับภาพนั้น ๆ
3. ถ้าคำบรรยายตรงกับภาพที่ให้มา ให้กาเครื่องหมาย "ถูก" (✓)
4. ถ้าคำบรรยายไม่ตรงกับภาพที่ให้มา ให้กาเครื่องหมาย "ผิด" (X)

第 1-5 题 (ข้อ 1-5)

例如: ตัวอย่าง		✓
		x
1.		
2.		

3.		
4.		
5.		

一、听力 (Listening Test)

第二部分 (Part 2)

คำชี้แจง

1. นักเรียนจะได้ยินเสียงประโยคจากไฟล์เสียง Chinese culture for listening ทั้งหมด 5 ข้อ โดยแต่ละข้อจะได้ฟัง 2 ครั้ง
2. ให้นักเรียนพิจารณาภาพและตัวเลือกคำตอบ A, B, C หรือ D ที่ตรงกับเสียงประโยคที่ได้ยิน
3. เลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว โดยวงกลมตัวอักษรที่ตรงกับคำตอบที่ถูกต้อง

第 6-10 题 (ข้อ 6-10)

例如： A	 B	 C	 D
6. A	 B	 C	 D
7. A	 B	 C	 D
8. A	 B	 C	 D

9.	 <p>A</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>	 <p>D</p>
10.	 <p>A</p>	 <p>B</p>	 <p>C</p>	 <p>D</p>

一、听力 (Listening Test)

第三部分 (Part 3)

คำชี้แจง

- นักเรียนจะได้ยินเสียงประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามจากไฟล์เสียง Chinese culture for listening ทั้งหมด 5 ข้อ โดยแต่ละข้อนักเรียนจะได้ฟัง 2 ครั้ง
- นักเรียนจะได้ยินเสียงประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นภาษาจีนก่อน หลังจากนั้น จะมีเสียงประโยคคำถามที่ถามเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของประโยคที่นักเรียนได้ยิน
- เลือกคำตอบที่สัมพันธ์กับคำถามมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยวงกลมเลือกจากตัวเลือก A, B, C หรือ D

第 11-15 题 (ข้อ 11-15)

例如: A. 老师 lǎoshī B. 小琳 xiǎolín C. 阿龙 ā lóng D. 美娜 měinà
ตัวอย่าง

11. A. 您好 nín hǎo B. 老师好 lǎoshī hǎo C. 大家好 dà jiā hǎo D. 你们好 nǐ men hǎo

12. A. 冰茶 bīngchá B. 冷茶 lěngchá C. 喝茶 hēchá D. 乌龙茶 wū lóngchá

13. A. 汉服 hànfú B. 中山装 zhōngshān zhuāng C. 唐衫 tángshān D. 旗袍 qí páo

14. A. 饺子 jiǎozi B. 面条 miàntiáo C. 包子 bāozi D. 豆腐 dòufu

15. A. 龙拳 lóngquán B. 虎拳 hǔquán C. 白鹤拳 báihèquán D. 螳螂拳 tánglángquán

二、口试 (Speaking Test)

คำชี้แจง

1. การทดสอบปากเปล่าแบบรายบุคคลประกอบด้วยทั้งหมด 5 ข้อ
2. คุณครูเปิดข้อคำถามจากไฟล์เสียง Chinese culture for speaking ให้นักเรียนฟังทีละข้อ เมื่อสิ้นเสียงข้อคำถาม นักเรียนสามารถเริ่มตอบคำถามได้ทันที นักเรียนต้องพูดตอบคำถามต่อหน้าคุณครู
3. นักเรียนมีเวลาในการตอบคำถามแต่ละข้อ 2 นาที เมื่อครบกำหนดเวลา 2 นาที คุณครูจะให้สัญญาณเพื่อยุติการตอบ และคุณครูเปิดไฟล์เสียง Chinese culture for speaking ให้นักเรียนฟังคำถามข้อถัดไป
4. กรุณาตอบคำถามแต่ละข้อให้ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหาที่กำหนด

qǐngjièshàoyíxià nǐ zì jǐ

16. 请介绍一下你自己。(3 คะแนน)

แปล: จงแนะนำตัวของนักเรียนเป็นภาษาจีน

nǐ xǐ huān nǎ zhǒng zhōngguó chá? wèi shén me

17. 你喜欢哪种中国茶? 为什么?(3 คะแนน)

แปล: นักเรียนชอบชาจีนชนิดใด? เพราะอะไร?

qǐngshuōshuō nǐ xǐ huān de zhōngguó yǐnshí

18. 请说说你喜欢的中国饮食。(3 คะแนน)

แปล: จงอธิบายว่านักเรียนชอบอาหารชนิดใดของจีนบ้าง?

nǐ xǐ huān shén me zhōngguó chuántǒng fúshì? wèi shén me

19. 你喜欢什么中国传统服饰? 为什么?(3 คะแนน)

แปล: นักเรียนชอบชุดดั้งเดิมของจีนชุดใดบ้าง? เพราะอะไร?

shén me shì gōngfu nǐ huì zuò nǎ xiē quánfǎ

20. 什么是功夫? 你会做哪些拳法?(3 คะแนน)

แปล: กังฟูคืออะไร? นักเรียนชอบท่าหมัดไหนบ้าง?

เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการฟัง

เกณฑ์การให้คะแนน		
ผลสอบ	< 11 คะแนน	ไม่ผ่าน
ผลสอบ	≥ 11 คะแนน	ผ่าน

หมายเหตุ ผ่านเกณฑ์ 11 คะแนนขึ้นไป หรือ เกณฑ์ร้อยละ 70

เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

เกณฑ์การให้คะแนน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
ให้คะแนนคำตอบทั้งหมดของนักเรียนโดยต้องเป็นคำตอบที่แสดงถึงทักษะการพูดครอบคลุมทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง ความถูกต้อง ขอบเขต ความคล่องแคล่ว และเวลา ผู้เรียนสามารถออกเสียง คำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีความชัดเจน ไม่ติดขัด และแสดงท่าทางเหมาะสมกับ	1. พูดสื่อสารเป็นประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง ต่อเนื่อง สามารถเข้าใจ ได้ง่ายทั้งหมด 5 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	1. พูดสื่อสารเป็นประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง ต่อเนื่อง สามารถเข้าใจ ได้ง่าย 4 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	1. พูดสื่อสารเป็นประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง ต่อเนื่อง สามารถเข้าใจ ได้ง่าย 2-3 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	1. พูดสื่อสารเป็นประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง ต่อเนื่อง สามารถเข้าใจ ได้ง่ายน้อยกว่า 2 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที
2. พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง มีเสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำ ทั้งหมด 5 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	2. พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง มีเสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำ 4 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	2. พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง มีเสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำ 2-3 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	2. พูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง มีเสียงหนักเบา เสียงสูงต่ำน้อยกว่า 2 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	

เกณฑ์ การให้คะแนน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
สถานการณ์ และมีความ คล่องแคล่วในการ พูด สามารถ นำไปใช้พูดใน ชีวิตประจำวันจริง ได้ โดยจะให้ คำตอบละ 3 คะแนน	3.เลือกใช้ ไวยากรณ์ และคำศัพท์ เกี่ยวกับ วัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้องทั้งหมด 5 ข้อ ภายใน เวลา 10 นาที	3.เลือกใช้ ไวยากรณ์ และคำศัพท์ เกี่ยวกับ วัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง 4 ข้อ ภายใน เวลา 10 นาที	3.เลือกใช้ ไวยากรณ์ และคำศัพท์ เกี่ยวกับ วัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง 2-3 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที	3. เลือกใช้ ไวยากรณ์ และคำศัพท์ เกี่ยวกับ วัฒนธรรมจีนได้ ถูกต้อง น้อยกว่า 2 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที
	4.พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมจีน ทั้งหมด 5 ข้อ ภายใน เวลา 10 นาที	4.พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมจีน 4 ข้อ ภายใน เวลา 10 นาที	4.พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมจีน 2-3 ข้อ ภายใน เวลา 10 นาที	4.พูดเนื้อหาที่ เหมาะสม เกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมจีน น้อยกว่า 2 ข้อ ภายในเวลา 10 นาที

เกณฑ์การแปลผลคะแนนทักษะการพูด

ช่วงคะแนน 1 – 4

หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 1
คือ ปรับปรุง

ช่วงคะแนน 5 – 8

หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 2
คือ พอใช้

ช่วงคะแนน 9 – 12

หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 3
คือ ดี

ช่วงคะแนน 13 – 15

หมายถึง นักเรียนมีทักษะการพูดระดับคุณภาพ 4
คือ ดีมาก

6. แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

คำชี้แจง

แบบวัดเจตคติฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมชุมนุมภาษาจีน เรื่อง วัฒนธรรมจีน โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน สร้างขึ้นเพื่อวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน แบบวัดเจตคติประกอบด้วย 2 ตอน รวมทั้งหมด 20 คำถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อมูลของตนเองมากที่สุด

1.เพศ	☐ ชาย	☐ หญิง	☐ อื่นๆ
2.ระดับชั้น	☐ ป.1	☐ ป.2	☐ ป.3
3.ระยะเวลาที่เรียนภาษาจีน	☐ 0-1 ปี	☐ 2-4 ปี	☐ 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตามระดับการประเมินที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โดยมีความคิดเห็น 5 ระดับ ดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	สติ๊กเกอร์แทนคะแนน คือ
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย	สติ๊กเกอร์แทนคะแนน คือ
3 คะแนน	หมายถึง	ไม่แน่ใจ	สติ๊กเกอร์แทนคะแนน คือ
2 คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย	สติ๊กเกอร์แทนคะแนน คือ
1 คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	สติ๊กเกอร์แทนคะแนน คือ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5 	4 	3 	2 	1
เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน						
1	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เข้าใจง่ายและไม่ซับซ้อน					
2	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เริ่มจากการอธิบายตัวอย่างและนำไปสู่การปฏิบัติจริง					
3	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ยากเกินไปและทำให้เด็ก ๆ สับสน					
4	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้					
5	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ กระตุ้นให้เด็ก ๆ มีความสนใจและอยากเรียนรู้					
กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน						
6	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ตื่นเต้นและสนุกสนาน					
7	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เข้าใจเนื้อหาง่ายมากขึ้น					
8	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในชีวิตจริงได้					
9	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ซ้ำซากและไม่น่าสนใจ					
10	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เกิดความขัดแย้งระหว่างทำงานร่วมกับเพื่อน					

สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน						
11	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ดึงดูดความสนใจของเด็ก ๆ ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ได้ง่ายและสนุก					
12	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีความล้ำสมัยและไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียน					
13	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีอุปกรณ์มากเกินไป ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ช้าและไม่สนุก					
14	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีการอธิบายที่ชัดเจนและเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน					
15	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ได้ลงมือทำปฏิบัติจริง					
กระบวนการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน						
16	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมกับบทเรียนมากขึ้น					
17	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ทำให้เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้ด้วยการลงมือทำในชั้นเรียนได้จริง					
18	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ทำให้ เด็ก ๆ เข้าใจบทเรียนได้เร็วขึ้น					
19	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาเรียนรู้นานเกินไป ทำให้ เด็ก ๆ รู้สึกเบื่อและไม่สนุก					
20	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เครียดและกังวลเกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่ม					

**เกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น**

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
เป็นฐานอยู่ในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
เป็นฐานอยู่ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
เป็นฐานอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
เป็นฐานอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
เป็นฐานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วยการจัดการเรียนรู้ 5 แผนการจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง
2. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ที่ต้องการวัดของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
3. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
4. ผลตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับด้านองค์ประกอบเจตคติของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น
5. ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
6. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

1. ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน จำนวน 1 หน่วย การจัดการเรียนรู้ 5 แผนการจัดการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง

ตาราง 13 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง วัฒนธรรมการแนะนำตัวและทักทายของจีน

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
1. สารสำคัญ						
1.1 ถูกต้อง เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
1.2 ภาษาที่เข้าใจชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. สารการเรียนรู้						
2.1 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
2.2 ถูกต้อง สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	5	5.00	0.00	มาก
2.3 เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้ชัดเจน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
3.2 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	4	5	4	4.33	0.58	มาก
3.3 เหมาะสมกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตาม	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
หลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ						
3.4 ข้อความชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	4	4	4.33	0.58	มาก
4. ชิ้นงาน/ภาระงาน						
4.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์ และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 เหมาะสมกับการส่งเสริม ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการ เรียนรู้และมีบทบาทในการ เรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับระดับของ นักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้						
5.1 เหมาะสมกับขั้นตอน การจัดการเรียนรู้โดยใช้ กิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่ 1.ขั้นกระตุ้นและให้ ประสบการณ์ 2.ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3.ขั้นปฏิบัติกิจกรรม 4.ขั้นสื่อสารและนำเสนอ 5.ขั้นประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์ และสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
5.3 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน						
6. สื่อ อุปกรณ์และแหล่งการเรียนรู้						
6.1 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 กระตุ้นให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล						
7.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	4	4	4.33	0.58	มากที่สุด
7.2 วิธีการวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	4	4	4.33	0.58	มากที่สุด
7.3 เครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
เฉลี่ย				4.76	0.31	มากที่สุด

ตาราง 14 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน แผนการจัดการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง วัฒนธรรมชาจีน

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
1. สารระสำคัญ						
1.1 ถูกต้อง เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. สารการเรียนรู้						
2.1 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 ถูกต้อง สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
2.3 เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้ชัดเจน	5	4	4	4.33	0.58	มาก
3.2 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
3.4 ขอความชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
4. ชี้นำงาน/ภาระงาน						
4.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้						
5.1 เหมาะสมกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่ 1.ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2.ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3.ขั้นปฏิบัติกิจกรรม 4.ขั้นสื่อสารและนำเสนอ 5.ขั้นประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.3 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
6. สื่อ อุปกรณ์และแหล่งการเรียนรู้						
6.1 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 กระตุ้นให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล						
7.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	4	5	4.67	0.58	มาก
7.2 วิธีการวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	4	4	4.33	0.58	มาก
7.3 เครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	4	4	4.33	0.58	มาก
เฉลี่ย				4.80	0.26	มากที่สุด

ตาราง 15 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อื่นที่ 3 เรื่อง วัฒนธรรมอาหารจีน

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
1. สารระสำคัญ						
1.1 ถูกต้อง เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
2. สารการเรียนรู้						
2.1 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
2.2 ถูกต้อง สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้ชัดเจน	5	4	4	4.33	0.58	
3.2 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
3.4 ขอความชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
4. ชี้นำงาน/ภาระงาน						
4.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้						
5.1 เหมาะสมกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่ 1.ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2.ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3.ขั้นปฏิบัติกิจกรรม 4.ขั้นสื่อสารและนำเสนอ 5.ขั้นประเมินผล	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.3 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6. สื่อ อุปกรณ์และแหล่งการเรียนรู้						
6.1 ช่วยประหยัดเวลาในการ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
สอน						
6.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6.3 กระตุ้นให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4 นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล						
7.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2 วิธีการวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
7.3 เครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
เฉลี่ย				4.83	0.26	มากที่สุด

ตาราง 16 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน แผนการจัดการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายของจีน

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
1. สารระสำคัญ						
1.1 ถูกต้อง เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. สารการเรียนรู้						
2.1 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 ถูกต้อง สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้ชัดเจน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3.2 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
3.4 ขอความชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
4. ชี้นำงาน/ภาระงาน						
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้						
5.1 สอดคล้องกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่ 1.ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2.ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3.ขั้นปฏิบัติกิจกรรม 4.ขั้นสื่อสารและนำเสนอ 5.ขั้นประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
5.3 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6. สื่อ อุปกรณ์และแหล่งการเรียนรู้						
6.1 ช่วยประหยัดเวลาในการ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
สอน						
6.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 กระตุ้นให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล						
7.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2 วิธีการวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
7.3 เครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
เฉลี่ย				4.82	0.31	มากที่สุด

ตาราง 17 ผลการประเมินค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน แผนการจัดการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง ศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
1. สารระสำคัญ						
1.1 ถูกต้อง เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจ ง่าย	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2. สารการเรียนรู้						
2.1 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 ถูกต้อง สอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 เหมาะสมกับจุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้ชัดเจน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3.2 ครอบคลุมสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
3.4 ขอความชัดเจน เข้าใจ ง่าย						
4. ชี้นำงาน/ภาระงาน						
4.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
4.2 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับระดับของนักเรียน	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้						
5.1 สอดคล้องกับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ได้แก่ 1.ขั้นกระตุ้นและให้ประสบการณ์ 2.ขั้นให้ความรู้และลงมือปฏิบัติ 3.ขั้นปฏิบัติกิจกรรม 4.ขั้นสื่อสารและนำเสนอ 5.ขั้นประเมินผล	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
5.3 เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และมีบทบาทในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6. สื่อ อุปกรณ์และแหล่งการเรียนรู้						
6.1 ช่วยประหยัดเวลาในการ	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น			\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
สอน						
6.2 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6.3 กระตุ้นให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6.4 นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
7. การวัดและประเมินผล						
7.1 เหมาะสมกับจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
7.2 วิธีการวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
7.3 เครื่องมือวัดผลเหมาะสมกับนักเรียน	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
เฉลี่ย				4.77	0.39	มากที่สุด

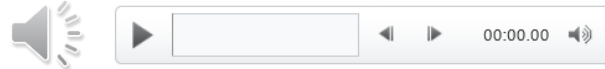

ตาราง 18 สรุปผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกาจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เรื่อง วัฒนธรรมจีน

แผนการจัดการเรียนรู้	\bar{x}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
แผนที่ 1 เรื่อง การแนะนำตัวและการทักทาย ของจีน 中国打招呼 zhōngguó dǎ zhāo hu	4.76	0.31	เหมาะสมมากที่สุด
แผนที่ 2 เรื่อง ชาจีน 中国茶 zhōngguó chá	4.80	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
แผนที่ 3 เรื่อง อาหารจีน 中国饮食 zhōngguó yǐnshí	4.83	0.26	เหมาะสมมากที่สุด
แผนที่ 4 เรื่อง การแต่งกาย 中国服饰 zhōngguó fúshì	4.82	0.31	เหมาะสมมากที่สุด
แผนที่ 5 เรื่อง ศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน 中国武术 zhōngguó wǔshù	4.77	0.39	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	4.80	0.31	เหมาะสมมากที่สุด

2. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการวัดของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับทักษะการเรียนรู้ที่ต้องการวัดของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

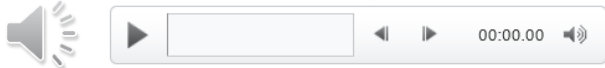
ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ต้องการวัด	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวมคะแนน	ค่า IOC	แปลผล
			1	2	3			
1. แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ตอนที่ 1 แบบวัดชนิดกาถูก-ผิด (True-False Test)								
								
1.1		ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.2		ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.3		ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.4		ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.5		ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.6		ทักษะการฟัง	1	1	-1	2	0.33	ใช้ได้
1.7		ทักษะการฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล	
			1	2	3				
1.8			ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.9			ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
1.10			ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2. แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ตอนที่ 2 ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test)									
									
2.1	 A. B. C. D.		ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.2	A. B. C. 		ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	D. 							
2.3	A. B. C. D. 	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.4	A. B. C. D. 	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.5	A. B. 	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	C. D. 							
2.6	A. B. C. D. 	ทักษะ การฟัง	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
2.7	A. B. C. D. 	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.8	A. 	ทักษะ การฟัง	1	0	0	1	0.33	ตัดที่ ง

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	B. C. D. 							
2.9	A. B. C. D. 	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
2.10	A. B. C. D. 	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
3. แบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ตอนที่ 3 ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test)								
								
3.1	<p>nǐ nǐ hǎo</p> <p>A. 您好</p> <p>lǎoshī hǎo</p> <p>B. 老师好</p> <p>dà jiā hǎo</p> <p>C. 大家好</p> <p>nǐ men hǎo</p> <p>D. 你们好</p>	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.2	<p>nǐ</p> <p>A. 你</p> <p>wǒ</p> <p>B. 我</p> <p>hǎo</p> <p>C. 好</p> <p>shén me</p> <p>D. 什么</p>	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.3	<p>bīngchá</p> <p>A. 冰茶</p> <p>lěngchá</p> <p>B. 冷茶</p> <p>hēchá</p> <p>C. 喝茶</p> <p>wūlóngchá</p> <p>D. 乌龙茶</p>	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.4	<p>hēchá</p> <p>A. 喝茶</p> <p>wūlóngchá</p> <p>B. 乌龙茶</p> <p>báichá</p> <p>C. 白茶</p> <p>hóngchá</p> <p>D. 红茶</p>	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.5	<p>hànfú</p> <p>A. 汉服</p>	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	zhōngshān zhuāng B. 中山装 tángshān C. 唐衫 qí páo D. 旗袍							
3.6	chángpáo A. 长袍 qí páo B. 旗袍 hànfú C. 汉服 zhōngshān zhuāng D. 中山装	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.7	jiǎozi A. 饺子 miàntiáo B. 面条 bāozi C. 包子 dòufu D. 豆腐	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3.8	tāng A. 汤 shāokǎo B. 烧烤 mǐfàn C. 米饭 tánghúlu D. 糖葫芦	ทักษะ การฟัง	1	1	-1	2	0.33	ใช้ได้
3.9	lóngquán A. 龙拳 hǔquán B. 虎拳 báihèquán C. 白鹤拳 tánglóngquán D. 螳螂拳	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
3.10	<p>yīngquán A. 鹰拳</p> <p>báihèquán B. 白鹤拳</p> <p>lóngquán C. 龙拳</p> <p>hǔquán D. 虎拳</p>	ทักษะ การฟัง	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4. แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน แบบสอบปากเปล่า (oral test)								
4.1	<p>qǐngjièshàoyíxià 请介绍一下</p> <p>nǐzìjǐ 你自己。</p> <p>แปล: จงแนะนำตัวของ นักเรียนเป็นภาษาจีน</p>	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.2	<p>nǐzhīdào nǎ xiē 你知道哪些</p> <p>zhōngwéndǎ zhāo hu 中文打招呼</p> <p>qǐngzhì shǎo shuō ? 请至少说</p> <p>chū wǔ gè 出五个。</p> <p>แปล: นักเรียนรู้จักคำ ทักทายของจีนคำ ใดบ้าง? กรุณาออกมา อย่างน้อย 5 คำ</p>	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.3	<p>nǐ xǐ huān nǎ zhǒng 你喜欢哪种</p> <p>zhōngguó chá 中国茶?</p> <p>wèi shén me 为什么?</p> <p>แปล: นักเรียนชอบชา จีนชนิดใด? เพราะอะไร?</p>	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
4.4	nǐ xǐ huān hē rè chá 你喜欢喝热茶 hái shì lěng chá 还是冷茶? wèi shén me 为什么? แปล: นักเรียนชอบดื่ม ชาอุ่นหรือชาเย็น? เพราะอะไร?	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.5	nǐ zhī dào nǎ xiē 你知道哪些 zhōng guó cài? qǐng 中国菜? 请 zhì shǎo shuō chū wǔ 至少说出五 gè 个。 แปล: นักเรียนรู้จัก อาหารจีนอะไรบ้าง? กรุณาบอกมาอย่าง น้อย 5 เมนู	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.6	qǐng shuō shuō nǐ xǐ 请说说你喜 huan de zhōng guó yǐn 欢的中国饮 shí 食。 แปล: จงอธิบายว่า นักเรียนชอบอาหาร ชนิดใดของจีนบ้าง?	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.7	nǐ xǐ huān shén me 你喜欢什么 zhōng guó chuán tǒng fú 中国传统服 shì wèi shén me 饰? 为什么?	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ลำดับ	ข้อสอบ	ทักษะที่ ต้องการ วัด	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม คะแนน	ค่า IOC	แปล ผล
			1	2	3			
	แปล: นักเรียนชอบชุด ดั้งเดิมของจีนชุด ใดบ้าง? เพราะอะไร?							
4.8	nǐ xǐ huān hàn fú hái 你喜欢汉服还 shì qí páo wèi shén 是旗袍? 为什 me 么? แปล: นักเรียนชอบชุด ฮั่นฝูหรือชุดกี่เพ้า มากกว่ากัน? เพราะอะไร?	ทักษะ การพูด	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
4.9	shé nǐ shì gōngfu 什么是功夫? nǐ huì zuò nǎ xiē 你会做哪些 quán fǎ 拳法? แปล: กังฟูคืออะไร? นักเรียนชอบท่าหมัด ไหนบ้าง?	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
4.10	nǐ jué de nǎ xiē 你觉得哪些 gōngfu quán fǎ nán xué 功夫拳法难学 wèi shén me ? 为什么? แปล: นักเรียนคิดว่าท่า หมัดกังฟูท่าไหนยาก ที่สุด? เพราะอะไร?	ทักษะ การพูด	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

3. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ข้อที่/ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	x
1	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	1	14
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	13
3	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0	0	1	12
4	1	0	1	0	1	1	0	1	1	1	1	1	1	1	1	12
5	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	0	1	1	1	0	11
6	1	0	0	1	1	1	1	0	1	1	1	1	1	1	0	11
7	1	1	0	1	1	0	0	1	0	1	1	1	1	1	0	10
8	1	0	1	1	0	1	1	1	0	1	1	1	0	1	0	10
9	0	0	1	1	1	1	0	1	0	1	1	1	1	0	1	10
10	0	1	1	1	0	1	0	0	1	1	1	0	0	1	1	9
11	1	1	0	0	0	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	6
12	0	0	1	1	1	1	0	0	0	1	0	0	0	1	0	6
13	0	0	0	1	0	0	0	0	1	1	0	1	1	0	1	6
14	1	0	1	0	0	0	0	0	0	1	1	1	0	0	1	6
15	0	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	0	5
16	0	1	0	0	0	1	0	1	0	1	1	0	0	0	0	5
17	1	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	5
18	0	0	0	0	0	0	1	0	1	1	1	0	0	0	1	5
19	1	0	1	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	4
20	0	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	0	1	0	0	4
(H)	8	6	7	9	7	8	6	8	7	9	9	9	6	7	6	10.36
(L)	4	3	4	4	3	3	2	3	4	6	4	4	3	2	3	

รูป ข้อสอบ	(R)	(P)
ใช้ได้	0.40	0.60
ใช้ได้	0.30	0.45
ใช้ได้	0.30	0.55
ใช้ได้	0.50	0.65
ใช้ได้	0.40	0.50
ใช้ได้	0.50	0.55
ใช้ได้	0.40	0.40
ใช้ได้	0.50	0.55
ใช้ได้	0.30	0.55
ใช้ได้	0.30	0.75
ใช้ได้	0.50	0.65
ใช้ได้	0.50	0.65
ใช้ได้	0.30	0.45
ใช้ได้	0.50	0.45
ใช้ได้	0.30	0.45

ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนประถมศึกษา
ตอนต้น (Kuder-Richardson KR20) ค่า KR20 = 0.73 อยู่ในระดับ มีความเชื่อมั่นสูง

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

คนที่	ข้อที่ 1	ข้อที่ 2	ข้อที่ 3	ข้อที่ 4	ข้อที่ 5	X	X ²
1	2	3	3	3	3	14	196
2	3	3	3	3	3	15	225
3	3	3	3	3	3	15	225
4	2	3	3	2	3	13	169
5	3	3	3	3	3	15	225
6	3	3	3	3	3	15	225
7	2	3	3	3	3	14	196
8	3	3	3	2	3	14	196
9	3	2	2	2	3	12	144
10	2	3	3	3	3	14	196
11	2	3	3	3	3	14	196
12	2	2	2	2	2	10	100
13	3	3	3	3	3	15	225
14	2	3	2	3	3	13	169
15	2	2	2	2	3	11	121
16	2	2	2	2	3	11	121
17	2	2	3	2	2	11	121
18	2	2	2	2	3	11	121
19	2	2	2	2	3	11	121
20	2	2	2	2	3	11	121
$\sum X_i$	47	52	52	50	58		
$\sum X_i^2$	2,209	2,704	2,704	2,500	3,364		
S_i^2	0.23	0.24	0.24	0.25	0.09		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistic

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based Standardized Items	N of Items
.806	.794	5

ดังนั้นค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีค่าเท่ากับ 0.806

4. ผลตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับด้านองค์ประกอบเจตคติของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 22 ผลตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับด้านองค์ประกอบเจตคติของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	แปลผล
	1	2	3			
1	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
3	1	1	0	2.00	0.67	ใช้ได้
4	1	0	0	1.00	0.33	ใช้ไม่ได้
5	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
6	1	-1	0	0.00	0.00	ใช้ไม่ได้
7	1	0	1	2.00	0.67	ใช้ได้
8	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
11	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
12	1	0	1	2.00	0.67	ใช้ได้
13	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
15	1	0	0	1.00	0.33	ใช้ไม่ได้
16	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
17	1	0	1	2.00	0.67	ใช้ได้
18	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
19	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้

20	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
21	1	0	1	2.00	0.67	ใช้ได้
22	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
23	1	0	0	1.00	0.33	ใช้ไม่ได้
24	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
26	-1	-1	1	-1.00	-0.33	ใช้ไม่ได้
27	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
28	1	1	0	2.00	0.67	ใช้ได้
29	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
30	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
31	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
32	1	0	1	2.00	0.67	ใช้ได้
33	1	1	0	2.00	0.67	ใช้ได้
34	-1	-1	1	-1.00	-0.33	ใช้ไม่ได้
35	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
36	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
37	1	-1	0	0.00	0.00	ใช้ไม่ได้
38	1	0	0	1.00	0.33	ใช้ไม่ได้
39	1	1	1	3.00	1.00	ใช้ได้
40	1	1	0	2.00	0.67	ใช้ได้

5. ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 23 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ผลการประเมิน
1	0.75	คัดลอกไว้
2	0.47	คัดลอกไว้
3	0.75	คัดลอกไว้
4	0.79	คัดลอกไว้
5	0.79	คัดลอกไว้
6	0.91	คัดลอกไว้
7	0.78	คัดลอกไว้
8	0.41	คัดลอกไว้
9	0.48	คัดลอกไว้
10	0.41	คัดลอกไว้
11	0.75	คัดลอกไว้
12	0.75	คัดลอกไว้
13	0.79	คัดลอกไว้
14	0.73	คัดลอกไว้
15	0.60	คัดลอกไว้
16	0.90	คัดลอกไว้
17	0.72	คัดลอกไว้
18	0.42	คัดลอกไว้
19	0.96	คัดลอกไว้
20	0.43	คัดลอกไว้

6. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistic

Cronbach's Alpha	N of Items
.802	5

ดังนั้น ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีค่าเท่ากับ 0.802

ภาคผนวก ง คะแนนจากการทดลองและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้อยู่ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้สถิติทดสอบแบบ แบบ The Wilcoxon signed – rank test
3. คะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น
4. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้อยู่ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้สถิติทดสอบแบบ แบบ The Wilcoxon signed – rank test
5. คะแนนเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
6. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

1. คะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน
ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 24 แสดงคะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะ
การฟังภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาตอนต้น

คนที่	ก่อนเรียน (15)	หลังเรียน (15)
1	7	12
2	8	13
3	9	13
4	10	14
5	8	13
6	9	14
7	9	14
8	7	12
9	9	13
10	7	12
11	4	11
12	11	15
13	9	14
14	5	11
15	8	13
16	11	15
17	9	14
18	6	12
19	7	11
20	8	14
21	3	10

2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการฟังภาษาจีน ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียน ประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้สถิติทดสอบแบบ แบบ The Wilcoxon signed – rank test

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการฟัง ภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของ นักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

การ ทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนน เต็ม	μ	σ	T	Sig
ก่อนเรียน	21	15	7.81	2.06	4.08	0.00*
หลังเรียน	21	15	12.86	1.39		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน
ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตาราง 26 แสดงคะแนนการจากการทดสอบก่อนและหลังเรียนของแบบวัดทักษะ
การพูดภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาตอนต้น

คนที่	ก่อนเรียน (15)	หลังเรียน (15)
1	5	13
2	3	11
3	5	13
4	6	14
5	5	13
6	6	14
7	6	14
8	5	13
9	5	13
10	4	12
11	4	12
12	4	12
13	7	15
14	6	11
15	4	13
16	6	14
17	5	14
18	5	13
19	2	10
20	4	12
21	6	15

4. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน ของนักเรียน ประถมศึกษาตอนต้น โดยใช้สถิติทดสอบแบบ แบบ The Wilcoxon signed – rank test

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้วยแบบวัดทักษะการพูด ภาษาจีนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของ นักเรียนประถมศึกษาตอนต้น

การ ทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนน เต็ม	μ	σ	T	Sig
ก่อนเรียน	21	15	4.90	1.18	4.29	0.00*
หลังเรียน	21	15	12.90	1.30		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. คะแนนเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ตาราง 28 คะแนนเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ข้อที่ คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1	5	5	1	2	4	5	4	5	3	2	5	1	1	5	5	4	5	5	1	2
2	5	5	1	2	5	5	5	3	3	2	5	1	2	5	4	5	5	5	2	1
3	5	4	2	2	4	3	5	4	1	3	5	3	2	5	5	5	5	5	2	2
4	4	4	2	3	5	5	5	5	2	2	5	1	1	5	5	5	5	5	1	1
5	5	4	1	2	4	5	4	4	2	2	5	2	2	5	5	5	4	4	2	1
6	5	4	2	1	5	3	5	5	3	3	5	2	3	5	5	4	5	5	2	2
7	5	4	3	2	5	4	4	5	1	2	4	2	1	4	5	5	5	5	2	2
8	4	4	1	1	4	5	5	5	2	1	5	1	2	4	5	5	5	4	1	2
9	4	4	3	3	4	5	3	4	2	3	5	1	1	5	5	5	5	5	2	1
10	5	4	2	2	5	5	5	4	1	2	4	2	1	4	5	5	5	4	2	2
11	5	5	1	2	5	4	5	5	2	1	5	1	2	5	5	5	5	5	3	1
12	5	5	2	3	4	5	4	5	2	2	5	2	3	5	5	5	5	5	1	2
13	5	5	3	2	4	3	4	4	2	2	5	1	2	4	5	4	5	4	2	2
14	5	5	1	3	4	5	5	4	1	3	5	1	2	5	5	5	5	5	2	2
15	5	4	2	2	5	5	5	5	3	2	5	2	2	4	4	5	5	5	1	1
16	5	4	3	2	5	4	4	5	3	1	4	2	1	5	5	5	5	5	2	2
17	4	5	2	1	5	4	4	5	1	3	5	2	1	4	5	5	5	5	1	1
18	4	5	3	3	5	4	5	5	2	2	5	1	1	5	5	4	5	5	2	2
19	5	5	2	2	5	5	5	4	2	3	5	2	2	5	4	5	5	4	2	2
20	5	5	2	2	5	4	4	5	2	3	5	2	2	5	5	5	5	5	2	2
21	5	5	3	2	4	5	5	5	1	1	5	2	1	5	4	5	4	5	1	2

6. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ตาราง 29 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน

ข้อ	ประเด็น	\bar{x}	S.D.	แปลผล
เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน				
1	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เข้าใจและไม่ซับซ้อน	4.76	0.44	มากที่สุด
2	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เริ่มจากการอธิบายตัวอย่าง และนำไปสู่การปฏิบัติจริง	4.52	0.51	มากที่สุด
3	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ยากเกินไป และทำให้เด็ก ๆ สับสน	2.00	0.77	น้อย
4	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้	2.10	0.62	น้อย
5	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ กระตุ้นให้เด็ก ๆ มีความสนใจและอยากเรียนรู้	4.57	0.51	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		3.59	0.57	มาก
กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน				
6	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ตื่นเต้นและสนุกสนาน	4.43	0.75	มาก
7	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เข้าใจเนื้อหาว่าง่ายมากขึ้น	4.52	0.60	มากที่สุด
8	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในชีวิตจริงได้	4.57	0.60	มากที่สุด
9	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ซ้ำซากและไม่น่าสนใจ	1.95	0.74	น้อย
10	กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เกิดความขัดแย้งระหว่างการทำงานร่วมกัน	2.14	0.73	น้อย
รวมเฉลี่ย		3.52	0.63	มาก

สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน				
11	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ดึงดูดความสนใจของเด็ก ๆ ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ได้ง่ายและสนุก	4.86	0.36	มากที่สุด
12	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีความล้าสมัยและไม่เกี่ยวข้องกับบทเรียน	1.62	0.59	น้อย
13	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีอุปสรรคมากเกินไป ทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ซ้ำ ไม่สนุก	1.67	0.66	น้อย
14	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ มีการอธิบายที่ชัดเจนและเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน	4.71	0.46	มากที่สุด
15	สื่อการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ ได้ลงมือปฏิบัติจริง	4.81	0.40	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		3.53	0.49	มาก
กระบวนการในการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน				
16	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมกับบทเรียนมากขึ้น	4.81	0.40	มากที่สุด
17	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้ด้วยการลงมือทำในชั้นเรียนได้จริง	4.90	0.30	มากที่สุด
18	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ทำให้เด็ก ๆ เข้าใจบทเรียนได้เร็วขึ้น	4.76	0.44	มากที่สุด
19	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาเรียนรู้นานเกินไป ทำให้เด็ก ๆ รู้สึกเบื่อและไม่สนุก	1.71	0.56	น้อย
20	กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ ทำให้เด็ก ๆ เครียดและกังวลเกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่ม	1.67	0.48	น้อย
รวมเฉลี่ย		3.57	0.44	มาก
รวมเฉลี่ยทั้งหมด		3.55	0.53	มาก

ภาคผนวก จ ภาพประกอบการวิจัย

ภาพ 4 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมการแนะนำตัวและการทักทายของจีน

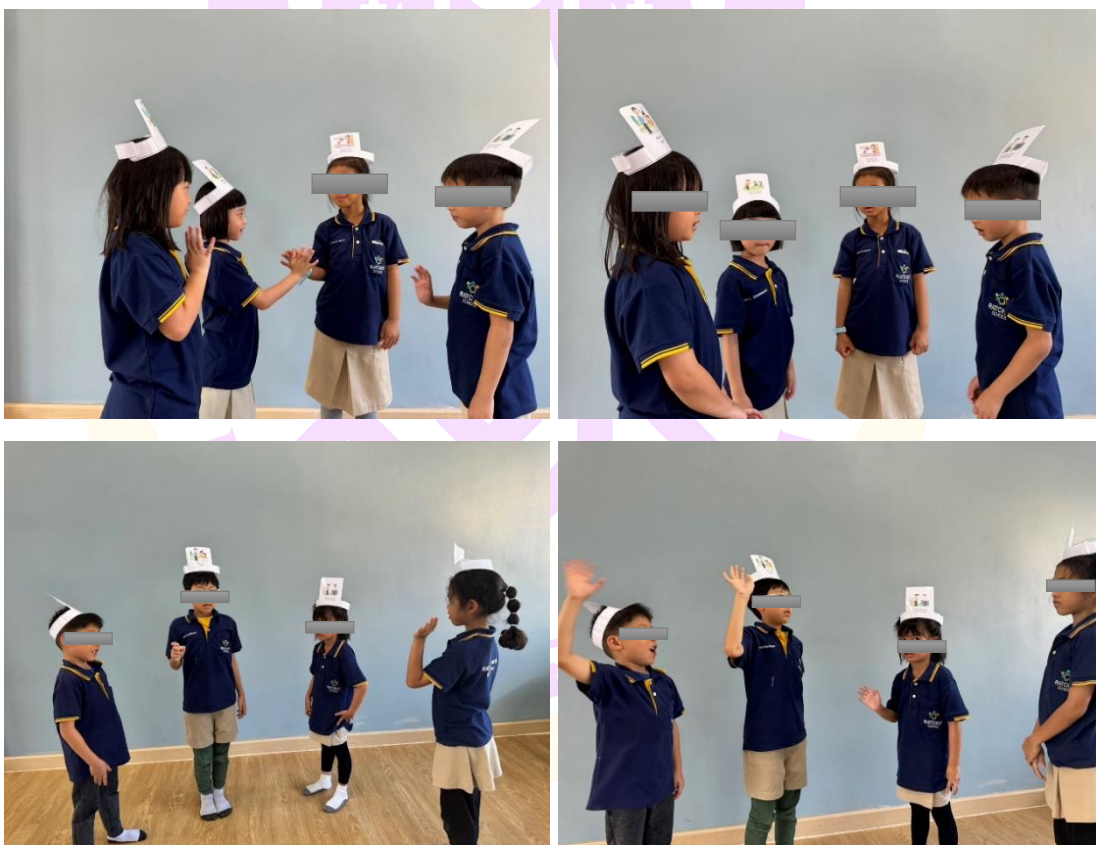
ภาพ 5 คุณครูใช้บัตรภาพคำศัพท์นำเสนอคำศัพท์เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนให้นักเรียน

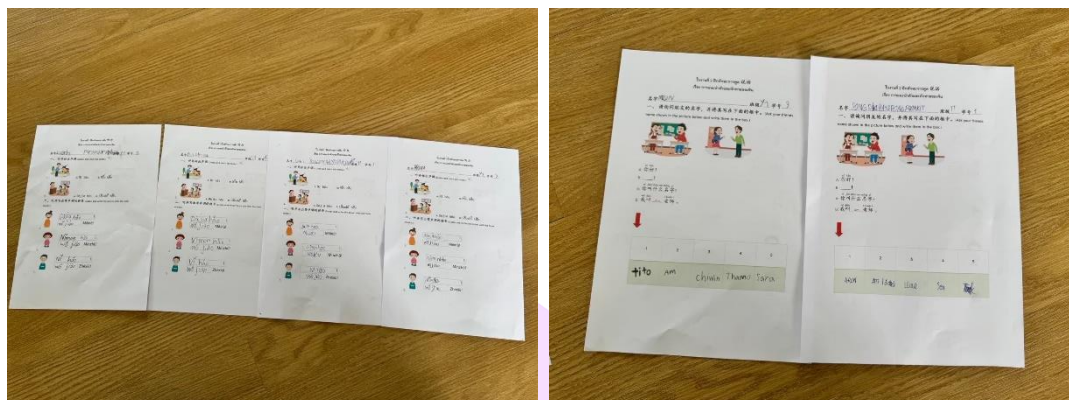
ภาพ 6 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกม จก ชิบ หยิบ บอก”

ภาพ 7 นักเรียนฝึกพูดสนทนาประโยคการแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน

ภาพ 8 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (Role-play)
การพูดแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน

ภาพ 9 ตัวอย่างใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน
เรื่อง การพูดแนะนำตัวเองและการทักทายเป็นภาษาจีน

ภาพ 10 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมชาจีน

ภาพ 11 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกม จับ ตัด แปะ”

ภาพ 12 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมสถานการณ์จำลอง
วัฒนธรรมการสั่งชาในร้านอาหารจีน

ภาพ 13 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมอาหารจีน

ภาพ 14 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกม พังปู้วาดปู้บ”

ภาพ 15 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “พูดโต้ตอบสนทนาเป็นกลุ่มในร้านอาหารจีน”

ภาพ 16 สื่อประกอบการจัดกิจกรรม เรื่อง วัฒนธรรมการแต่งกายของจีน

ภาพ 17 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “เกมผักกาดขาว 白菜游戏”

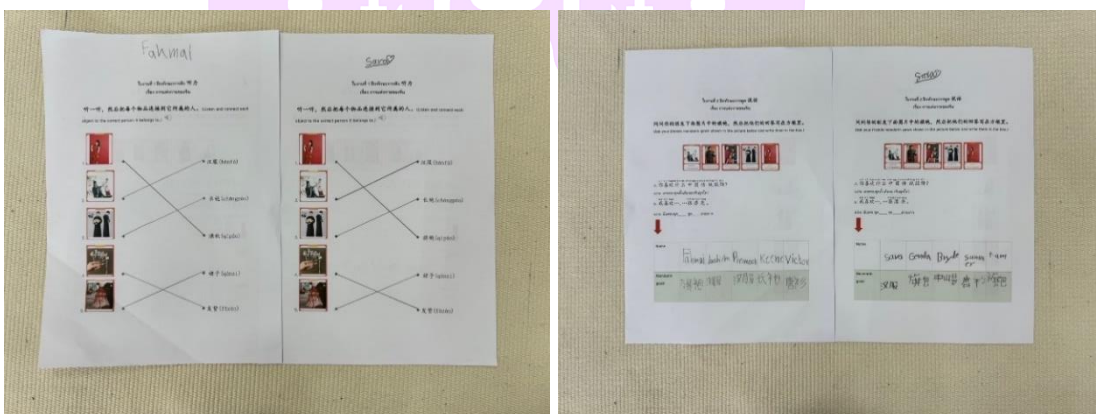
ภาพ 18 นักเรียนฝึกพูดประโยคสนทนาเกี่ยวกับการแต่งกายของจีนเป็นภาษาจีน

ภาพ 19 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การแต่งกายของจีน

ภาพ 20 นักเรียนทำใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เรื่อง การแต่งกายของจีน

ภาพ 21 ตัวอย่างใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน เรื่อง การแต่งกายของจีน

ภาพ 22 กิจกรรมฟังและตอบคำถามจากเพลง “Kung Fu Fighting 功夫熊猫”

ภาพ 23 สื่อประกอบการจัดกิจกรรมวัฒนธรรมจีน
เรื่อง ศิลปะการต่อสู้และการป้องกันตัวของจีน

ภาพ 24 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม “บิงโกคำศัพท์ Bingo”
เรื่อง วัฒนธรรมศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน

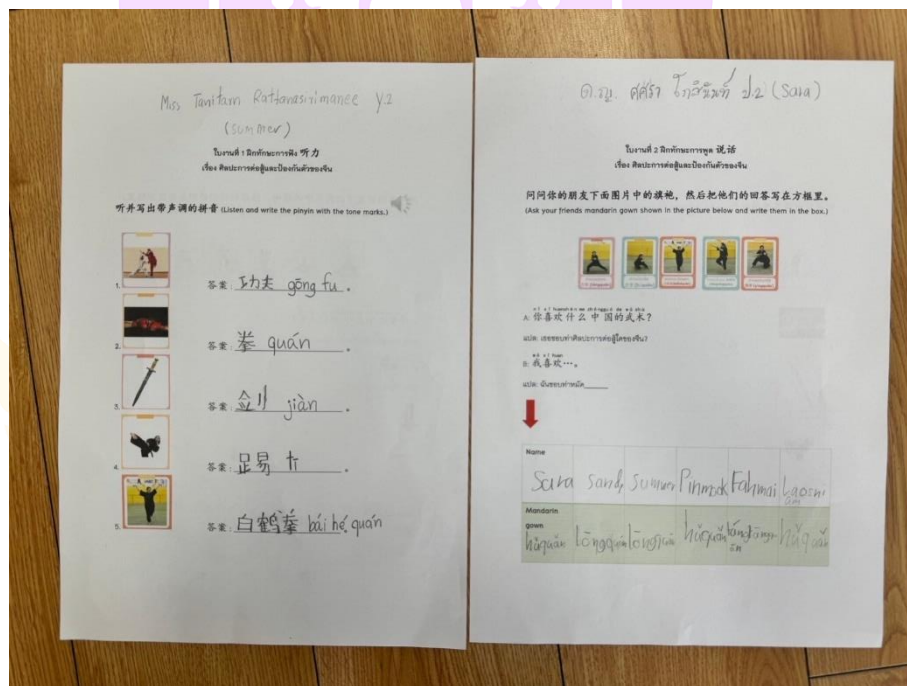
ภาพ 25 นักเรียนฝึกปฏิบัติการท่าท่าหมัดกังฟูในศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน

ภาพ 26 นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมสถานการณ์จำลอง
เรื่อง วัฒนธรรมศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน

ภาพ 27 กิจกรรมดูคลิปวิดีโอและตอบคำถาม
เรื่อง วัฒนธรรมศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน

ภาพ 28 ตัวอย่างใบงานฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน
เรื่อง วัฒนธรรมศิลปะการต่อสู้และป้องกันตัวของจีน

บรรณานุกรม

- Alice Fornari, & Ann Poznanski. (2021). **How-to Guide for Active Learning**). New York: Springer Cham.
- Azuka Benard Festus. (2013). Means of Evaluating job of teaching. **Journal of Education and Practice**, 4(13), 8–15.
- Barker L. L. (1978). **Communication**). New Jersey: Prentice Hall.
- Charles C. Bonwell, & James A. Eison. (1991). **Active learning: Creating excitement in the classroom**). Washington DC.: Office of Educational Research and Improvement (ED).
- David A. Kolb. (1984). **Experiential Learning: Experience As The Source Of Learning And Development**). New Jersey: Prentice-Hal.
- David Horsburgh. (1944). Activity-based learning in India. Retrieved from https://en.wikipedia.org/wiki/Activity-based_learning_in_India
- Gary S. Belkin, & Ruth H. Skydell. (1979). **Foundation of Psychology**). Boston: Houghton Mifflin Co., Ltd.
- Hansraj. (2017). Activity-Based Teaching-Learning Strategy in Language. **Scholarly Research Journal for Humanity Science & English Language**, 4, 4433–4436.
- Hina Akbar, Hafiza Gulnaz Fatima, & Namirah Aslam. (2023). Developing Phonics through Activity Based Learning at Early Years. **Journal of Early Childhood Care and Education**, 4(4).
- John Dewey. (1963). **Experience and Education** The Kappa Delta Pi Lecture Series. New York: Macmillan.
- John Flowerdew, & Lindsay Miller. (2005). **Second Language Listening: Theory and Practice**). Cambridge: Cambridge University.
- Learning Hub. (2561). 9 วิธีเพิ่มทักษะการฟัง สำหรับคนทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพตนเอง. Retrieved from <https://learninghubthailand.com/9-วิธีเพิ่มทักษะการฟัง-ส>
- Rekha Joshi, & Pratima Mishra. (2022). A Study of The Effectiveness of Activity-Based Teaching-Learning of Mathematics At 8th Standard Students. **Educational Resurgence Journal**, 5(1).

- Robert S. Ramsey. (1987). **The languages of China**). Princeton: Princeton University.
- Shah, I., & Rahat, T. (2014). Effect of Activity Based Teaching Method in Science. **The International Journal of Human Resource Management**, 2(39-41).
- Sirirat Soonsakul. (2563). ความสำคัญของภาษาจีน ภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำคัญอย่างไร ทำไมถึงควรรู้. Retrieved from <https://www.praphansarn.com/home/content/1575>
- Steve Olusegun Bada, & Steve Olusegun. (2015). Constructivism learning theory: A paradigm for teaching and learning. **Journal of Research & Method in Education**, 5(6), 66-70.
- Thai PBS. (2567). 2 สัปดาห์นักท่องเที่ยวเข้าไทยทะลุล้านคน จีนอันดับ 1. Retrieved from <https://www.thaipbs.or.th/news/content/336044>
- Tyler, R. W. (1986). The Five Most Significant Curriculum Events in the Twentieth Century. **Educational Leadership**, 44, 36-38.
- Yulin Zhu. (2565). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาจีน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยห้องเรียนกลับด้านร่วมกับเกมมิฟิเคชัน สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี. ศ.ม., มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- Zhao jinming, Xu hong, Xu lin, Ma shuofei, Zhao guocheng, & Wang yongli. (2014). **International Curriculum for Chinese Language Education**). Hanban, Beijing Beijing Language and Culture University.
- กมล โพธิ์เย็น. (2564). Active Learning: การจัดการเรียนรู้ที่ตอบโจทย์การจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 19(1), 11-28.
- กมลวรรณ สาดศิลป์, ปวีณา สาธา, & นันทิวรรณ อินหาดกรวด. (2562). การพัฒนาทักษะการอ่านสัทอักษรพินอินในภาษาจีนโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอุดมตรุณี. การประชุมวิชาการระดับชาติ ครุศาสตร์ศึกษา ครั้งที่ 2 1-11.
- กรกช ฉวีวรรณชล. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD. **e-Journal of Education Studies, Burapha University [eJES]**, 3(1 มกราคม-มีนาคม 2564).
- กรรณิการ์ ทองรุ่ง, พรภิรมย์ หลงทรัพย์, รสริน เจิมไธสง, & ประนอม พันธุ์ไสว. (2565). การจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุกโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความ วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การประชุมนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 17, 1-9.

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กัญยาร์ตัน พลอยศิริภูริช. (2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อภาษาจีน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนบทบาทสมมติร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน. วิทยานิพนธ์ ค.ม, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, จันทบุรี.
- กิตติกันฐากรณ์ การุณประชา. (2563). การพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมชุมนุม “การเป็นผู้ประกอบการ” ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ศษ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- กิตตินันท์ วัฒนนิติกุล. (2567). **Art and Neighboring Project**). กรุงเทพฯ: หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร.
- คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา. (2562). การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะเชิงรุก). กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- คุณาพร มีเจริญ. (2563). การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาจีน ด้วยการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงานร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- จรัมจิต สร้อยสมุทร. (2565). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียน โดยใช้บริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 20(1).
- จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ. (2561). แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร, 11(2), 445-455.
- จุฑามณี อินทร์อุทิศ. (2564). การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1. ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน และคณะ. (2565). การจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับเทคโนโลยี เพื่อส่งเสริมความเป็นนวัตกรรมและผลงานสร้างสรรค์สำหรับนักเรียน. มนุษยสังคมสาร (มสส.), 20(2), 89-110.
- ไชยยศ เรื่องสุวรรณ. (2552). หลักการและเทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินติ้งเฮ้าส์.

- ฐิตินันท์ ดาวศรี และคณะ. (2564). แนวทางการจัดการเรียนรู้ของสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 11(1 (ม.ค.-มิ.ย. 2564)), 59-74.
- ณัฐ นิวาตานนท์. (2560). ทักษะการฟัง. Retrieved from http://www.dgtrans.co.th/contentdetail.php?content_id=210
- ณัฐวดี กุละพัฒน์, & สิรินาถ จงกลกลาง. (2564). การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วารสารราชพฤกษ์ 20(1), 59-70.
- ณัฐวุฒิ สกุนี. (2559). การพัฒนาเจตคติ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมเป็นฐาน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทีศนา แชมมณี. (2566). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชกานต์ อานันท์ไทย. (2563). วิกฤตCOVID-19โอกาสเร่งดีسرปรับวงการการศึกษาไทย. Retrieved from <https://positioningmag.com/1277767>
- นคร วงศ์ไชยรัตนกุล. (2566). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบฐานสมรรถนะโดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่ผู้เรียนหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์สากล วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 8(3).
- นริศรา คงทอง. (2558). การฟัง. Retrieved from <https://sites.google.com/a/tunu.ac.th/krunarissara/khwam-hmay-khxng-kar-fang>
- นฤมล ชมโฉม. (2563). ศิลปะการพูดและบรรยายสรุป [เอกสารประกอบการบรรยาย]. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- นาเดีย กภาพา. (2562). การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน [หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ประกอบกรเรียนรู้ รายวิชานวัตกรรมการศึกษา]. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- นิติพล ภูตะโชติ. (2556). พฤติกรรมองค์การ (Organizational behavior). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปริญญาภรณ์ ผุยแสงพันธ์. (2567). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นกิจกรรมเป็นฐาน

- (Activity-Based Learning)ร่วมกับเทคนิคห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom). วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม, 14(1), 323-335.
- ปิยะนุช แจ่มหม้อ. (2563). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ศษ.ม., มหาวิทยาลัยนครพนม, พิษณุโลก.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. (2542.). กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊ค.
- พลอยไพลิน นิลกรรณ. (2562). แนวทางการจัดการเรียนรู้เชิงรุก **Active Learning**). ลำปาง: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 35.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และพรทิพย์ แข็งขัน. (2551). สมรรถนะครูและแนวทางการพัฒนาครูในสังคมที่เปลี่ยนแปลง). กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- ภัทรสร นรเหรียญ. (2562). การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับสื่อประสม เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ภูริ วงศ์วิเชียร. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการทำวิจัยของผู้สอนระดับอุดมศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 7(2 เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม 2565).
- มณีรัตน์ กรรณิกา. (2561). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้รายการโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- มะสนุสึ อาลี. (2562). ความต้องการพัฒนาตนเองตามมาตรฐานความรู้ผู้ประกอบการวิชาชีพครู ในสถานศึกษา กลุ่มเครือข่ายมาอพัฒนา จังหวัดปัตตาน). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- มารุต พัฒผล. (2562). การวิจัยและพัฒนาเพื่อการพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มาลินี บุญยรัตพันธุ์. (2559). การนิเทศการศึกษากับการพัฒนาวิชาชีพ. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 12(2).
- รุ่งภรณ์ กล้ายประยงค์. (2563). การจัดการเรียนรู้เชิงรุกในสาระการเรียนรู้การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง. วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร, 11(1 (มกราคม-มิถุนายน 2563)).
- โรงเรียนชื่นชมพิทยาคาร. (2566). การเลือกกิจกรรมชุมนุม ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566. Retrieved from <https://www.ccpk.ac.th/2023/11/13129>

- โรงเรียนเทพดินทร์วิทยาเชียงใหม่. (2564). กิจกรรมชุมนุม/ชมรม. Retrieved from <https://sites.google.com/thepbodint.ac.th/tdclub/>หน้าแรก
- วรดา ไชยพิมพ์. (2565). การพัฒนาทักษะการฟัง ทักษะการพูด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาจีนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิดของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ศศ.ม., มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- วรพรรณ บัวขาว. (2563). การพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมชุมนุม English for Local Travel เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง การพูด และความตระหนักในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- วรกร แซ่ฟุ่น และคณะ. (2560). การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของ โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดยะลา. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 12(ฉบับพิเศษเดือนกุมภาพันธ์), 126-136.
- วัชรวิ ไตรเจริญกุลภักดิ์ จงแจ่ม. (2561). ทฤษฎีการจัดการ. กรุงเทพฯ: พิมพ์วิไล.
- วารินทร์พร พันเพ็ญฟู. (2562). การจัดการเรียนรู้ Active Learning ให้สำเร็จ. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 9(1), 135-145.
- ศศิธร ลิจันทรพร. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษานอกระบบสื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย. ศ.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล. (2558). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด. วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์, 1(1 มกราคม-มิถุนายน 2558), 17-30.
- ศุภลักษณ์ ทองจีน. (2558). การออกแบบและการจัดการเรียนรู้ [เอกสารประกอบการสอน]. อุดรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.). (2567). พว. ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพครู และบุคลากรทางการศึกษาที่เน้นการเรียนรู้แบบ Active Learning ด้วยกระบวนการคิดขั้นสูงเชิงระบบ GPAS 5 Steps. Retrieved from https://www.iadth.com/index.php?route=journal2/blog/post&journal_blog_post_id=295
- สถาพร พฤษภูมิกุล. (2558). เอกสารประกอบการฝึกอบรม “คุณภาพผู้เรียนเกิดจากกระบวนการเรียนรู้”. สระแก้ว: มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตสระแก้ว.

- สมชาย รัตนทองคำ. (2556). การสอนทางกายภาพบำบัด [เอกสารประกอบการสอน].
 ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สายสุนีย์ สิงห์เวียง. (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนแบบเน้นงานปฏิบัติรวมกับการใช้เทคนิคการจำอักษรแบบเชื่อมโยงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- สารานุกรมเสรี. (2559). การพูด. Retrieved from <https://th.wikipedia.org/wiki/การพูด>
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษเขต 3. (2558). แนวคิดการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้. Retrieved from <http://web.surin3.go.th/mainnews.php?No=295>
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2563). การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะเชิงรุก. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย. (2558). แนวทางการจัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นสมรรถนะทางสาขาวิชาชีพ). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2553). แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุนันทา ยมหล้า. (2562). ความสามารถในการคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้เชิงรุก เรื่อง ร่างกายมนุษย์. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- สุพรรณิ ซาญประเสริฐ. (2557). สะเต็มศึกษากับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. วารสารสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 186, 3–5.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อวัศยา สันคม. (2566). การพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม และเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสะเต็มศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยพะเยา, พะเยา.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2566). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้เทคนิค 5W1H ร่วมกับแบบฝึกทักษะ. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์ 8(3).

บรรณานุกรม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	อมิตรา อินทร์พิมพ์
วัน เดือน ปี เกิด	11 ธันวาคม 2540
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลหนองบัวลำภู
วุฒิการศึกษา	ศศ.บ. (ภาษาจีน), มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	210/1 หมู่ 13 ตำบลนากลาง อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู

